

An abstract painting by Eugène Ionesco, characterized by thick, expressive brushstrokes in a palette of vibrant blues, greens, yellows, and dark browns. The composition is dense and layered, with a central vertical element that resembles a doorway or a narrow passage. The overall effect is one of dynamic energy and complex visual texture.

EUGEN EVU

MEANDRE
- OGLINZILE LUI NIRAM -

EDITURA
POLIDAVA

EUGEN EVU
M E A N D R E
- oglinzile lui Niram -

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EVU, EUGEN

MEANDRE – oglinzile lui Niram / Eugen Evu

Deva; editura Polidava, 2009

194 pagini; 21 x 14,5 cm

ISBN 978 973 7954 79 4

Redactor de carte: *Ion URDA*

Coperta: *compoziție Ion URDA*
după o pictură de Radu ROȘIAN

Grafică interior: *lucrări de Radu ROȘIAN*

Procesare volum: *Ion URDA*

Tiparul executat la
S.C. TIMUX TIPO PROD
HUNEDOARA

EUGEN EVU

M E A N D R E

- oglinzile lui Niram -

*„Neîntreținut, focul pentru creație duce la
ghetoizarea viselor, a aspirațiilor, la un
vagabondaj fizic. Cu toții suntem vinovați de
crimă, crima de-a nu trăi din plin”*

Henry Miller

*The delirium of good's frustration
Round-around the one named Super!
Semantic halo, ship wake of evolution
Who separates darkness from lighening.*

Editura POLIDAVA
2009

CUVÂNT ÎNAINTE

Eugen Evu et les métaphores plasticiennes...

Un postmodernisme controversé a conduit quelques poètes et non des moindres, à l'abandonner pour faire déferler, sur la poésie, un tsunami où les vagues venues de loin, lourdes et légères à la fois de l'empathique transmission d'un état poétique, pulsions du grand large de leur émotivité, submergèrent l'univers de l'écriture émotive et directe.

Donnant au langage le pouvoir de traverser les coulisses du silence, et au poète Eugen Evu celui d'exprimer son besoin de dire, donnant au poème sa particulière écriture et donnant enfin à celui qui lit le rôle du chercheur qui traque la faille par où saisir le verbe dans sa nudité, afin de poser ainsi les jalons d'une totale communication avec elle, voilà la poésie d'Eugen.

Nous entrons alors dans le paradoxe d'une situation pas toujours difficile à vivre: dilemme, irritation? Les mots sont là: erratiques, palpables, disponibles, prêts à respirer, bref à entrer en poème. Et cependant malgré le poids de millénaires d'existence – toute l'existence de l'Homme – les voici vierges ou presque face aux fondamentaux problèmes de l'esprit. Entre ce qui est – la finitude du moment: l'intention d'écrire – et ce qui devrait être – l'écriture exhaustive, la pérennité de l'instant – les poèmes d'Eugen Evu jettent un pont et, par delà les embûches et larmes, demeurent l'unique témoignage des pouvoirs sans cesse nouveaux de la conscience.

Eugen Evu și metaforele plasticizante...

Un postmodernism controversat a condus pe unii poeți și nu dintre cei mai mici, la abandonarea lui pentru a provoca zgomotos, asupra poeziei, un tsunami în care valurile venite de departe, grele și ușoare în același timp, prin empatica transmisie a unei stări poetice, a pulsuniilor marelui larg al emotivității lor, să copleșească universul scrierii emotive și directe.

Dând limbajului puterea de a traversa culisele tăcerii, și poetului Eugen Evu pe cea de a exprima nevoia sa de a zice, dând poemului scrierea sa particulară și dând în sfârșit celui care citește rolul de cercetător care caută falia prin care să prindă verbul în nuditatea sa, pentru a pune astfel jaloanele unei totale comunicări cu ea, iată poezia lui Eugen.

Noi intrăm astfel în paradoxul unei situații nu întotdeauna greu de traversat: dilemă, iritare? Cuvintele sunt aici: eractice, palpabile, disponibile, gata de a respira, grăbite să intre în poem. Și totuși, în ciuda poverilor mileniilor de existență – întreaga existență a Omului – iată-le pure sau aproape în fața problemelor fundamentale ale spiritului. Între ceea ce este – finitudinea momentului: intenția de a scrie – și ceea ce ar trebui să fie – scriere exhaustivă, perenitatea momentului – poemele lui Eugen Evu aruncă o punte și, dincolo de capcane și lacrimi, rămân unica dovadă a puterilor fără încetare noi ale conștiinței.

Linda BASTIDE

Ancienne Vice-présidente de la Société des Poetes français.

Membre de la Charte des Auteurs.

*Membre du P.E.N club français **Poetes á vos plumes. Paris***

Poetul

Eu sunt o sursă melodioasă,
Substanța de rezonanță spic a luminii.
Eu sunt noaptea de fiecare zi
Arma ta care cântă sunt eu
 Clipa cât noaptea ... Unda
Cuțitul meandra anafura pâinii

Prima scriere

Prima scriere este cea a urmelor de pasăre pe omăt
Scriere pereche ritmată ca zbor dintru salt,
Etimon al zburării dragul meu om-poet
Ne e dată-nțelegerea astfel memorie
Ne e dată cunoașterea ca transcriere, iată,
Undeva cineva ne-a-nvățat ca istorie.
Scrierea a fost chiar de îngeri damnată-
Ci de care anume? Îngeri buni, îngeri răi?
Undeva, sub ghețare, undeva sub cuvânt,
Gestul scrierii primulla regala, ehei !
E ca floarea seismului, dragii mei
Sus, la muntele Hermon, jos, la muntele Dor,
Scrierea noastră e sânge și foc sfânt, sonor !

Femeia mea

Duminicala mea din cer iubire !
Eu știu că de urât și dor mi-a dat
Divinul grădinar drept sacră știre
Că-mi înțelege moartea prin păcat
Și-n mila-i îndurată ca lucrare,
De sine despărțindu-se în parte
Sacrificând o lacrimă din soare
Mi te-a lăsat de leac și dezmierdare:
Moneda lui de schimb,
 doar pentru-o moarte.

Femeie, soră geamă, departe
Prin chiar dumnezeasca-mpreunare
De-aceea, în orgasm ecoul doare
Și se repetă marea alungare
Mă prăbușesc în sus, ca Noaptea-n mare
Cerul căzut în mine ca-ntr-o Carte.

Talentul

Dintotdeauna, vis știut, mă aperi,
Tu, stare-a mea, zeiesc talant durut...
Trăim murind, murim trăind, tu scaperi
Amnar și cremene și azimut

Ești duh ce reînvii din ce-am pierdut
Și înspicare-a sacrelor semințe
Fremătătorul auriu zbătut
Talazul de mistere-al sacrei științe

Veac înnoind Altoiul lumii-n ființe.

Mortificări vuind dinspre pădurea
Genomicei, al Vechii Umbre-alean...
Zădărniciind ecouri și securea
Ritmând din peșteri pulsul din ocean
Al sevelor...Să răzi crezând ce știi!

Trăim murind, murim trăind, A Fi.

Nesațiu cosmic

Ceva ce sufletul nu-și amintește
Întrevăzut real, visat în sus
Prin vămile ce duhul le zidește :
Ferestre spre-năuntru sunt și nu-s...

Ceva nelocuit de suferințe
- Cunoașteri nu-s să vindece fiind -
Peste uman venind din foste științe ?
De noapte greu ecou îngenunchind ?

Meandre

Al geamătului orb, primordial
Okeanos, zeul turbure-n artere ?
Pe țărături Ființa Celui Ancestral
Sfărmat în forme iarăși vrând putere?

Cu animalul spaimei lui de-o moarte
Zdrobindu-se cu vaier nelumesc ...
Ceva ce-a fost întreg și se desparte -
Dual străpuns de dor dumnezeiesc.

Ludens

O istorie monstruoasă, prin tragismul ei.
O continuă pierdere prin rupturi, smulgeri,
 autosurpări și trădare
O istorie cu fălci și cu gheare
O istorie a nebunilor zei.
Eclectism, pantheonuri ruine și sumbre
Ale stihialei, antice Umbre,
Bântuind ancestralul, stigme lugubre
Lanț al consecințelor nivelatoare
Undeva ca oriunde,
 ce a fost va mai fi:
prin aceea că noaptea începe din zi,
prin aceea că viața e un mod de-a muri
labirint carusel paideuma, cri- cri
de la greieri la stele energii, sinergii...

Boala

Cum se explică-n lume că cei bolnavi mintal
Frustrați se-nversunează mulțimea s-o supună?
Smulși oarbe suferințe de-un demon ideal
Asupra de mulțimea naivă să impună?
Tirani, escroci, lichele, eroi ai celor care
Răbdarea-n lașitate le-au adulat urlând...
Ei sunt Produsul idol prin idolatrizare
Ai Golemului dogmei turmașilor de rând
Și cum se vede sporul acestor ipochimeni

Continuă să crească pe cât e omenimea
Mai numeroasă-n calea-acestui Mare Nimeni
Cu felurite fețe, ca fals-dumnezeimea.
Se pare că există-n multiplul rațiunii
Împielîțând tenebra ce-o nasc din ei nebunii?

Colind laic

Se cunoaște, nu se știe,
Moartea vie, moartea vie
Viu ne doare, viu ne doare
Creatorul din lucrare
Creatorul din lucrare
Lerui-Ler
Iarna-n Prier.

Cei născuți ci nu făcuți
Știutori de moartea lor.

Invers timp încetinind
Dimineața lumii, când ?
Dimineața lumii
Când ?

Lerui-Ler
Iarna-n Prier

Cum în om, precum în cer
Cum în om precum în cer
Răzmuriți din pom din cer

Aina Daina, Adonai
Ingeri mai din jos de Rai

Răzmuriți din Pom din cer
Om din Pom cel fructifer

Aina Daina, Adonai
Îngeri mai din jos de Rai

Poem către Goethe

Memoria-n semințe, în sâmburi și-n cristale
Se-aud în somnul nopții tălăzuind ecouri
Trezirile-nterup dimensiuni astrale
Ce vin la estuarul gândirii colosale
Cohortele de umbre călătorind ca nouri
De necuprins al minții, de rațiune-și râde!
Ca păstrăvi- curcubeie suim înspre izvoare:
La praguri vama morții hazardul ne-o decide
Doar unii să ajungă la sacrele cuibare.
Din sinea germinală să naștem Dumnezeu,
Ca parte ce nu moare
A Nopții-n curcubeu.

Sine visând

De unde-această sete de-a ști de tine însuți
Și a scruta ecouri astrale-n orice gând
Rumoare de cristale ca nouri zumzâind
Și plânsete de miei sacrificați din plânsu-ți?
De unde amețeala gândirii circulare
Cu ochii-nchiși deodată răsar incoerent
Chipuri și locuri foste-nviind din întâmplare
Trecut al neuitării, Etern-Acum prezent?
Magia regresiei-n memoria fosilă?
Nemoartea rituală migrând dimensiuni
De necuprins cu mintea. Visare infantilă
Ce inversează timpul genomilor străbuni?

Cum nici n-ai fi! Pulsează-n cuvinte și ritmează
Sieși ascuns Misterul, al soarelui din rază?

Nu te teme

Nu te minți pe tine însuți
Prostia nu e inocentă
Naiv mirării ce din plânsu-ți
Zvonește umbra cea absentă

Celuilalt Timp prin oglindire
Fructifică-i al Ființei Har
Nu lua flămând în stăpânire
Ce ai iubit, pierzând fugar.
Memoriei dă-i calea lungă
Să uite întru vindecare
Vânatul spaima și-o alungă
De timp să scape, la izvoare...

Ars poetica

Rodia suferă cu multiplul semințelor
În noapte cineva a orbit de lumini
Cearcănul lunii arde cu spini
Un Presimț e în toate, al pietrei și ființelor

Prin artere suie frigul fosil al oceanelor
Prin oase cenușă de săruri mocnind
Cântecul șchiop al flașnetei prin vânt
Dă târcoale ca doliul sutanelor

Ceva cu iuțeala tenebrei pătrunde
Prin lucruri ca apa puhoaielor oarbe
Un refuz, die Weltschmerz aiurând care soarbe
Ca o fugă a sinelui ce de sine se-ascunde

Un atac surd de panici și clopote bat
Neîmpinse de nimeni, s-alunge stihia
Strălucind ochi în beznă și-n om nebunia
Milenarelor spaime se-ntoarce, stigmat.

Ars poetica (2)

Când scrii auzi cum mori mai suportabil
Când scrii îngenunchiezi cu fruntea-n cer
Când scrii chiar Dumnezeu e mai cantabil
Ecou se face întru adevăr
Când scrii răbdarea nu e lașitate,
Când scrii auzi cumva încetinit
Ce-aude desfrunzirea lumii toate

Meandre

Sub Arborul cel Mare, răstignit...
Când scrii e cum ai lua din apa vie
Să-l bei, scânteietor un roi stelar,
Bei moarte fără gust, sufletul știe
Ce nu știi tu, nici îngerul barbar
Când scrii cumva gândit ca fruct de dar
Cunoașterea nu doare, nici îngheață,
Ca auru-nghețat de avatar
Îngreunându-ți trecerea. Zburată.

Verbum

*“ Ho dato a quella patria astratta
La devozione e la fioritura verso l' interiore ”
Mi sono trovato, Eugen Evu*

Dulce lut al verbului a fi !
Tu, cel ce devii a exprima
Dintre a fi rău și a iubi sau neiubi
Trădarea doare, cea mai rea
Dulce zvon în lume a cânta
Din cuvânt străpuns prin rezonanță
Sublunar elitrele, și-o stea
Să boltească spirit și substanță
Ca mister sieși ascuns, tumult
Încă- nefiindul să-l agite
A-ncolți și-altoi prin vis ocult
Să-nflorească dornic de mai mult
Rod căzut din stele nemurite
În grădini culese de ursite.

Rezonanța Schuman

Cu umbra-n față iarna lumii vine
Ești vânător vânat de nu-știu-cine
Pădurea e memorie cu gheare
În Hermeneia oarbelor sanctuare-
Divin sălbăticit dintr-o eroare.
Delir al spaimelor de increate,
Ale stihiei năluciri. Se zbate

Captivă-n clopot limba, și popoare
În noul Babilon, cohorte-amare,
La canibalii zei jertfesc turbate...
E-o horbură din cheaguri peste toate
De vesperale mantici disperate
Ce-nalță-n veac orbit, bătrân, uscate
A răstignire brațe suicidare
A fost ce va mai fi, a vindecare?
Chiar a Naturii suferință mare
Tot ce e viu o simte, -nnoitoare
Să-și împlinescă Legea rotitoare
Misteru-ascuns chiar sieși, prin urmare
A cosmosului foame,
Pulsul,
bate!

Gândirea poetică

Încă de mic învățând limba română
De la pădurea cu triluri și straniu în ea
Păscând mieii și vaca bunicilor
Cugetul meu poezie gândea.
Cu briceagul însolzat și spart la prăsele
Într-un fel sculptând roua piatra și zvonul
Cercetând cuiburile – cu șerpi morți în ele,-
Și pistruiatele ouă de mierlă din stele
Și buburuzele, și lilionul....
Nu știam propriuzis că Exist ca sinteză
Ori substanță vibrând, ori esență gândind,
Nici cumva situat între fotosinteză
(Pur și simplu trăiam poezia ca Fiind)
Și orgasm visător, din Geneză.
Nebunie! Un fel de *extaz de a fi*,
Un ceva ce pe sine din cosmos se-alungă
Ca sămânță? Născută memorie și
Îngerime căzută-n dual cale lungă...
Niciun Timp n-a trecut ! Sunt același copil

Nu departe de zidul cu uși spre afară,
O fereastră zidită, oglindă și tril,
Scânteiază în suflet neștiind cum să moară.
Între timp vine vorba nefiind nici un timp
Am trăit poezind, pe furate, eheu !
Pe colacul de funii de azbest ca nimb
Între zeu și cunoaștere, monedă de schimb,
Fisurat, vindecat, sărutat, curcubeu-
Doliu nins peste moartea Tatălui meu.
Doliu nins Mamei, Tatălui meu.

Nicăieri luna

Nicăieri luna nu cuibărește mai bine
Decât peste munții Carpați
De parcă s-a rupt când a vrut Nuștiucine
Din eonii lor răsturnați

Nicăieri luna nu râde ca luna
Soare jos răsărind oglindit
Ca în munți în cetatea, străbuna,
Soarelui de Andezit....

Cratere-adânci trepidând poate știu
Împăduriții zei de acasă
Sora Soarelui în voal purpuriu
Basmul cu Sora Mireasă....

Zeea

Eu sunt ecou, m-adaug din ce se pierde,
Natură sunt, cu foamea ei de verde
În seve-adâncul și oceanic sânge,
Flux și reflux, misterul râde- plânge

Etern al energiilor primare
Care s-au smuls stihilor din soare,
Teluricul îngreunat ca zbor
Insațiabil, sacru- doritor
A se- ntregi și iarăși înnoi

Din somn gravid de alte seminții
Energofaga matrie – lumină -
Prin sacrificiu naște și dezbină
Astrala chakră, Isis, Mama Geea,
Teandra-i fruct. Bărbatul și Femeia
Se-nfruptă prin orgasm din Hermeneia.

Exilul

Nedeslușitul dor de întregire
S-a spulberat ca sporii prin bureți,
De recea separării prin iubire
Geamăna morții, stigma din nefire
Ca viermele lucrează, sub peceti
Uitarea nu mai vindecă ființa
Nici suferința ce răsună-n cânt
Oceanic freamăt suie-n gol credința
Ori searbăda cunoaștere-n cuvânt.
Din ale Noptii daruri de fantasme
Împreunarea, numai ea-i de leac
Tălăzuind seismice orgasme
Străin ni-i țărmlul înstelat, sub veac.

De ce râd oamenii?

Sunt ca și voi un număr oarecare
Am fost am trăit am murit vă salut
Vă spun totul e de dinainte făcut
Nu mai e nimic de creat, de știut
Viața ne e moarte cu- încetinitorul
Ca- n film, bătrânul tragic, voalat, absurd, grotesc
Browniana mișcare pe televizorul
Unui înger orb, vreunui zeu
Leopardiano-dantesc
Doar de râs,
-trepidația asta cam stranie,
se teme Neantul și vămile lui
Iată de ce râd de stelara dihanie,

Râde cântecul meu nevândut nimănu
Fie! De n-ar fi mi-e egal, mi-e aiurea,
Cum ai mei, de niciunde când trăiră pe-aci
Fluierau și râdeau să-i iubească Pădurea
„Că de nu ar fi nu s-ar povesti”

Am trăit a muri? Prin deducție zei
Și-au ascuns în delirul de jos al genezei
Repetabil misterul și amorul femeii
De-mpărțit ca o pradă (să ne ierte atei!)
Între înger și demon, Adamul ascezei
Vindecând mușcătura divină, sărut al sintezei
Dintre rece și cald, fructu-i gaura cheii!
Hai să râdem, în hohote, răsună chimvale !
Râzi!, să tremure moartea și-n vis suferința
Numărare inversă –n hazardul cu gheare
Moartea fuge de râs, spaima-și cântă ființa.
Mama Noapte ne știe, din sine născând
E bolnavă cunoașterea-n lumile toate
Știu deci cred, râd, deci sunt devenind
Haleluiah! Să râdem cât inima zbate
Precum limba captivă în clopot -
Râzând!
Am fost - ca și voi - un număr oarecare
Un număr, un sfetnic,
 nu orfan și nici mut!
Vă spun totul e de dinainte știut
Nu mai e nimic de creat, de făcut
Am fost, am trăit, am murit, vă salut!
 Râzând de povestea substanței (cea tristă)
 Adevăr vă zic vouă, moartea nu există.

Bau Bau, o amintire din rai

Prunc al urâtului-de-întuneric fiind
În satul fără curent electric
Mi-a dăruit tata o lanternă
Elba Focus cu magic focar

Cu fiica popii și fiul primarului
Săream zidul bisericii
Și în cămeși largi de in
Luam ofrandă cireșe moacre
Păcătuind prin jaf și dedulcire
La fruct interzis
Am sărutat-o pe sfânta
Pipăind goliciunea.
Câinii împrejmuirii
Au scâncit și s-au furișat prin livadă
Iar cel numit Bau Bau ne lingea mâinile
Ca un cheruv îmblânzit
Fără știrea stăpânului. Sfânta i-a strecurat
O bomboană în gura bătrână și știrbă
Bau Bau avea ochi spiralați
Nespuse de triști și cumva complice cu Ea.
Nu vorbeam omenește.
Iarba mirosea a ieșire din ape.
Avea buze subțiri și zmeurii
Iar dinții miei ca ai Sulamitei din
Cântarea Cântărilor
Întredeschise peste sâmburi stângaci
ca un fruct separat de aburul acela cald mirosind
a lapte tocmai muls nopții înstelate și foarte joase
mușcătura sfintei a sublimat
în sărut iar cireșele s-au zdrobit
ca niște globule roșii enorme
în cunoașterea aceea ca un ecou
din geneză
În întuneric nu eram străini
Lanternă s-a spart și i-am văzut *electronii*
ca un roi de sâmburi
acolo sau doar licurici scânteind
încetinind frisonul acolo cândva
zvâcnind lângă zidul absurd
lângă zidul rece, orb și tăcut.

Desuet

Spune-mi, pe un ciorchine de zumzet stelar
Mi te-ai dăruî fără nume o noapte?
Împreună să ne murim moartea- ca pe un dar
Trecut unul altuia prin suspine și șoapte?
În rai să cădem ca merele coapte.

Catren

Copilul din bărbat îl știi, femeie,
Cel alăptat cândva și înțărcat?
Ca mielul cel cosit sub curcubeie,
La Paști, de orbul mit sacrificat...

Măr pădureț

Mărul pădureț fiul vântului
Departa-n pădure în al doilea exil
E asemeni feminității cuvântului
Doar înflorit a rămas tot copil

Studii

Hölderlin studia
 prin nebunie controlată
Logica zeilor.
Goethe observând
Creația lor sub lentilă
Și în ochii femeilor.

Acvilon

Ca vulturul bătrân textul oximoronic
Îl izbesc cu pliscul de stânci
Și ghearele mi le dezghioc
Într-un amurg de duminică
Natală
Voi redeschide gemene aripi
Scrutând să mă-nalți

Frate cu vântul
În abatajul de sus:
De pe umeri.

Visul

M-am revăzut în vis parcă oricând
Copilul blond pe dealuri alergând
Desculț și înspinat râzând- plângând
Dinspre păduri spre basmul cel din gând
Și m-am trezit înlăcrimat mirat
Că amintirea noaptea a-nviat
Și auzit- am mierla, m-a strigat,
Mierla cea albă din străbunul sat
Și iată scriu trezit în lume,
Bat
Cu degetele prin cuvânt tăiat
Ca păstrăvul la prag însângerat
Să regăsesc cuiarul înstelat,
Izvorul ce prin vis l-am sărutat.
Izvorul ce prin vis
l-am sărutat.

Principiul transcenderii

Toate acuplările sunt violuri
Verbul textului le penetrează
Peste înfloriri ninge spaima de goluri
Hermafrodite artele vânează
Un ce ca alungarea-n vis de sine
Pe- al umbrei spectru-n care curcubeul
Gestează- ndoliat a-și naște zeul
Și-odată recreindu-l, rău din bine,
Îi pradă sacrificiul,
Dumnezeul.

Suferința de a fi

Cumva Dintoteauna Gândul știe
Ce nici cuvântul știe, nici învață,
E-o suferință-n oarba lume vie
Din neființa părții de neviață

O, Doamne, simt cum strigă duhu-a fiară
De moarte înjunghiată ca străpunsă
Știrea de sine-a ce-i îngenunchiară
Pe îngerii din taina ta străpunsă

De neînțelesul care nu s-a stins
Nici în tenebra erei glaciare
Păzit ca focul zeului învins

Aortei prag și-n frig omphalos nins
În grota cu altarele barbare

Ploaia și vântul sacre se-mpreună
Să-i ia naturii marea suferință:
A nașterii ca moarte, cea străbună,
Vinovăția stigmă, din sămânță?

Ai dat cuvânt doar jumătății care
Sacrificată Operă să-ți fie,
Orgasmul clipei întru veșnicie.

Luând însutit ce-ți dăruiești
doar Ție....

Aici ca oriunde

Aici ca oriunde
să fim noi dumaticatul divinului
aici ca oriunde
între bântuire și mântuire
ritmând rezonanța și sporind empatia
aici ca oriunde
între efeminarea textului
și fertilitatea semanticii

aici ca oriunde
în misterul absolut al
pulsației
aici între microscopul electronic
și lacrima telescopului Hubble
aici în roua sculptând
freamătul oniric al chakrelor
aici ca oriunde
eludând perspectiva în trepidația reîndumnezeirii
scânteind arzându-ne aritmic etapele
logos străpuns iubirii de-aproapele
și splendoarea va coborî întru înălțare
întru Înduminicare
sacru în profan va râde iarăși în vecii vecilor
ca zero tăiat gravid altoind fii din soare.

Miozotis

Mariei Teresa Liuzzo

Conform legii
refracției luminice
Floarea-albastră
de „nu mă uita”
Este o anomalie.
Poate știe despre asta
ceva
Lacrima ta
Lacrima altcuiva

Empatie cald-rece

Dacă aș fi un bun mecanic
Aș observa că de-obicei
Mașinile fac bolile
Stăpânului lor...
Cum dealtfel și câinii.
Iar poeții fac
Bolile veacului.

Simbioză gemelară

Cu principiul ventuzei
Sfera tăiată ca un
 clopot de vid
vampiri grațioși
ale energiei materne
 vietăți cugetate
meduze de umbră
urzicând prin atingere
corpurile care le hrănesc-
 a le ucide.

Transa

Revăzându-te
Deodată mi-am adus aminte
De mine ca de altcineva:
 Cumva ucis

Estuarul

Ca-n faguri și în spice ne retrăim trecutul
Viu sufletul nu uită și prin cuvânt revine
Iubirea se repetă multiplicând tumultul
De seve și miresme în teascul din ciorchine
Sfânt freamăt din nesomnul memoriei,- avatarul
Mă- ntoarce- n locuri care le-am colindat copil
Căutându-te-n bătrâna cetate, la hotarul
Dintre văzut și visul cel amintit subtil
Vag, indicibil, starea de-nstrăinată parte
A mea, ca jumătate ce-și caută întregirea
Un dor de-ngemănare, aproape din departe,
Mă chinuie și-acum, fără de timp iubirea
Un estuar mi-e gândul ce-n poezie-l știu
Ieșire și intrare de magic labirint
Înaripat cuvântul mă ține încă viu,
Străin de timp, ubicuu real de hiacint

Și te mai caut, femeie, *une vie anterieure?*
Ard, sufletul nu uită, reiau imagini clare
Și nu se știe stinge dumnezeiescul dor
Pe care-l simt pe țărnul dintre cuvânt și stare.

Avatar

Barbar realitatea fugind de aparențe
Ne-a înspinat venirea și-n toate ne alungă
Ființa-n sine cade cu foamea să ajungă
În pacea primordială a cosmicei esențe.
Delir e starea clipei ce răsucit se suie
Prin salt să iarăși zboare ca libertate pură?
Un frig de sub cuvinte când este și când nu e
Ecou ia trup și stinge-n iubiri bătrâna ură...
Prin ce devii, Misterul se vindecă, răsună!
Nu ancestrala spaimă de-a nu mai fi! Cenzură
Pe care singur Visul, când moartea nu ni-l fură,
Al clipei soare, Harul, ni-l dăruie-mpreună.

Starea poieion

Se dăruie poeme retrăind
Ce nu s-a stins în sine niciodată
Orgasme-ale luminilor din gând
Din zarea-n orizont îmbrățișată.
O stare ce nu poate în cuvinte
Nici scânteierea clipei s-o rețină
Din niciodată ca de dinainte-
De logosul străpuns, ca să devină

Tao

Pe luciul apei clare dus privind
Suspînul brizei dulce cum revine
Visezi uitarea sinelui de sine,
Străin torpoarea orei delirând
Astfel în ochii tăi adânc privind
Mă uit pe mine însumi și deodată

Îmbrățișarea prinde să se zbată
Din doi. Îngemănate aripi cată
A ne desprinde-n zbor plutit, pierind...deodată.

Beatitudine

Timp dezpietrit din viermi și în moluște,
In oarba lui – cea rece – dimensiune,
Pe scara fără capete –n genune
Zvâcnind și răsucindu-se ca rune.
Neant la pândă-n hăul dintre vămi
Nici nume nu conțin, și nici substanță
Fantasmele visate-n antivremi
Cum nici n-ar fi și totuși ard distanță
Dintre nemargini zburătoare-n gol
Spre-un centru poate mort ce va să-nvie?
Prin regnuri urlă – nelumesc pârjol –
Apheiron flămând de sine,

Fie !

Neutrosafia reciclării

Vorbim între noi tot mai tare
Vorbim ca de foarte departe
Auzim, n-ascultăm ni se pare,
Strigăm pentru noi, fiecare,
Pe sine se-aude în parte...
De vină sunt ceilalți, unii,
De vină de tot ce se-ntâmplă,
Cutare că viața nu-i simplă,
Cutare că-s liberi nebunii
Să-ți pună pistolul la tâmplă
Că Domnul genezei fiind hâtru
Ne-a dat zisul liber-arbitru
Ba-i chiar vinovat dumnezeul
Că luptă cel sfânt cu ateul
Și legea la vârf e Tupeul
Un zgomot de fond ne sufocă

Determină, -n iad (reciprocă)
Efectele cauzele zeul
Doctrina și dogma și răul...
Dinamica lumii, credințele,
Delirul, cunoașterea, științele:
Noi doar constatăm consecințele
Afectul devoră conștiințele...
Se pare că moartea devine
Din considerente divine
Și omul e doar o eroare
Fiindul murind nu dispare
Ci doar reciclează ființele?

Paradox

Numeroși îl caută ori pretind a-l căuta orbecăind
pe Dumnezeu.
și dau de dracul.

Pseudo paradox

Întunericul devoră lumina
Tot el o naște.
Omul este mâncat de idei
Muzicienii de sunete
Filosofii de memorie.
Cea mai *energofagă*
este gândirea așa-zis genială.

Sate în munți

Freatic cerul fuge din munții grei de sine
Și moartea urcă oarbă în răsucit altoi
Sub sate fântânarii aud cum timpul vine
Bolborosind ca magma vulcanică-n șuvoi
În fructe arde boala prea-dulcelui acid
Bătrânii spun că-n floare prea multă e pricina
Ceva se-agită-n toate, peste măsura fiind
Ca viermele să roadă din ramuri rădăcina...

Îmbobocește iute și feciorelnicia
Și goliciunea prinde un pui de fierbințeală
De parcă arde-n carne zeiască nebunia
Mușcă sământa piatra ancestrală
De parcă e o spaimă de-a fi mai mult cât poate,
De parcă se oferă mai mult cât va trăi
De parcă bătrânețea cu moartea-n om se bate,
De parcă ce se naște sacrifică-a mai fi.
Dacă ascuți pământul auzi îndepărtat
Mari clopote stelare ce -n propriul gol se zbat

Pășunistă

Uitat de somnul ierbilor întoarse
Spre Mumele păduri ce le-au visat
Din seminții de anotimpuri arse
Mă-întoarce gând desculț spre vechiul sat
Acolo altui timp, Cel Dăruit
Se spune din ursite și eresuri
S-au stins bătrânii veacului murit
Cu fiecare-n muntele din șesuri

Nici secerișuri nu mai sunt acum
Nici semănate pagini mari sub pluguri...
Au năboit doar rugi cu sfânt parfum
Și-n cimitir sălbăticiții struguri...
S-au scufundat și crucile de stei
Și numele străbunilor sculptate
De dălțile știrbite de scânteii-
Nu ai pe cine plânge pe-nserate

Pe Valea Bună ară vânt mistreții
Pe garduri mierle cuibul nu-și mai fac
Viespii de foc au ciuruit bureții
Pe nucul rămușor uscat în veac
Străini de sat din cealaltă lume
Au retezat, omizile, livada
Sevele-s stinse-n iasca lor de hume,

Și-n arhivariul viscolind zăpada
S-a scufundat și casa cu cerdac...
Sub cerul dac- văzduh de duh văzut-
Luați-mi cuvintele să tac, să tac!
Se uită-n neamuri moartea-n nevăzut
Doină de jale-n melos, aina daina !
Al cui e gândul orb împresurat
Cerșind să iarăși crească-n veacuri taina
Pe care-au netezit-o morții-n sat ?
Cei încă vii țipenii vin și pleacă
Nici vorba n-o mai știu, nici rânduiala,
Spre alte țări copiii noștri pleacă,
Se-alungă singur timpul, ca spoiala.
Ah, moartea satului ca rădăcină
E a altoiului de pe butuc,
Pietrosul sâmbur ce-a plesnit lumină
Se stinge orb în gușa vreunui cuc.
Vin grauri lacomi cu iuțeala nopții
Și pradă de pe vârfuri zvon din rai
Miresmele au damful ars al morții,
Se surpă și fântânile din grai
De cauți o vorbă tu ești retrogradul
Viermele-n poame-i harnic și mutant
Cum tot ce-a despărțit în viu hazardul
Să-și afle jertfa cosmicul păcat...
Binețe nu mai dau pe drum nici unii
Satul căzut spre munte răsucit
Ca arătura-n spulberul furtunii
Și drumu-mi sare-n spate-n plinul lunii,
Sălbăticit și ne-mai-pietruit.
Sfânt laptele din țâțele femeii
Seacă izvoare gemene-n făptură...
Ne răzlețim cum altădată zeii
În legea-nstrăinată din scriptură.
Abis dintre sărut și mușcătură
Abis dintre sărut și mușcătură.

Amintirea

Fecior, te căutam desculț prin lanul de cânepă:

Complici sub talaz amețitor de hlamide-aurii.

Vântul ardea rotunjind așternut sacru

sub zumzet de roiuri

Trântindu-ne umbra spre pădurea din vis

Și era un izvor ca un cuib de mierlă cu tril

între coapse de piatră vie gemând

Cetluit cu licheni violet tremurând rupt sigiliul,

Între noi înrerpuită cânta stigma lumii bătrână.

Tu acolo suspin de aure dinaintea cuvântului !

Primit darul sărutului precum sâmburii-n fruct

Nerușinea luminii se ascunse atunci prin suspine.

Goliciunea ta m-a văzut adulmecându-mi vigoarea,

Contopind iarăși sfera ce dulce vibra

Cu dintotdeauna știut-neștiuta ei

febră a neștirii de-o moarte...

Au! din cer mușcătura ritmând increatul!?

Viața care m-a iubit

Sfânt paradox că Viața m-a iubit

Neștirea morții, iminența-i sacră,

I-a-nsâmburat lumina ca-ntr-o lacră-

Zvon rămurind în Fructuoasa Chakră

Al nerăbdării cântec răstignit.

Același sieși un ascuns mister

Pe care suferința îl răzbună

Ca îndumnicare-n noi, străbună,

A facerii ființelor ce pier?

Iubiți de viață, ardem împreună

Ca Dumnezeu în opera-i să-și spună

Povestea șirul morților, în cer ?

Flămând etern, duratei efemer...

Sacru-n profan îngenunchind consacră

Pe verticale toate câte pier?

Etapele arderii

Cu foame de sine ca de aproapele
Scrisu-mi-am cartea, mi-am ars etapele.
Desculț ca un gând alungat dintr-un vis
Am umblat prin semantica cerului scris
Nimeni nu-mi spună, nimeni nu știe,
 Aname ce este în om poezie.
Un straniu de dor, inefabil sub lună
Ce pare ființa altcumva s-o spună
Cu foame și sete ca de aproapele
Grăbit spre origini cu focul, cu apele...

Homo religiosus

- *un adaos* -

În nebunia lumii ce se minte
Realul ne zidește în cuvinte
Psyche-și înalță sieși osanale,
Reciclic, precesiv din ancestrale,
De moarte spaime. Hybrisul ca stigmă
Face din vis doctrină și enigmă.
Sămânța rea înghite seva Firii
Pe care Elohimii și Vampirii
Ca energii distrofic increate
Au pus-o ca Cenzură oarbă-n toate...
O! Dor străpur și van al Nemuririi!
Ardem născuți însângărând zefirii
Căzutului mister flămând de sine.
Timpul stagnează-n cuantele divine
Ci suferința-i legea lumii vii
Natură născătoare de copii
Crucificând creația și mirii
Fructifică delirul mântuirii
Ea, Întrebarea, viermele iubirii...
Un pancreator substitut gelos
Astfel ne pradă? sieși nemilos

În operă pe sine se devoră?
Energofaga lege ventrilocă
Prin empatie cosmică revocă,
Instantaneu, sentințele supreme:
În tot ce cântă nemurirea geme
Iar straniul om, creat ci nu născut,
Sădit și recoltat din dulce lut
Prin logos .

Cel orb de timp ...

Cel orb de timp ni-e sângele din mare,
Amar al sevei din primordii mute
Când neîncolțitul zvon în întrupare
Răbda visat a fi cuvânt prin slute
Anamorfoze- n increata stare
Suind ca zvâcnet ce din sine saltă
Pe verticale răsucind spirale
Din goliciunea foamei ancestrale
De energii prin regnuri abisale
În animal au prins umblare mai înaltă
Sieși captiva zbatere ... Ființei cale
A se-mplini din chinuri ancestrale
Cel orb de timp sărat și dulce-anume
Arzând prin rămurirea cea din Mume
Și care-acuma scrie, să îndrume
Întoarcerea în rădăcini de lume.
Fructul din vârf să-l guste zeul cum e...
Ca perla plânsă-n lacrima din spume.

Stampa bucolica

Sub turme bruma scânteind năluce
Și fulguie ca-n metatext sub lună
Sălbăticit, al urbei la răscruce,
Mă-ntoarce gându-n matricea străbună
Cu goliciunea cea interioară
Și ca purtat de duhul cel profan

Al alungării spaimelor din fiară...
Lătrat de câinii basmului spre seară
Mă-ntreabă vântul cine sunt, viclean...
De unde mă întorc ca de niciunde,
De unde-nstrăinarea și aleantul
De ce ființa sieși se ascunde
Cum aiurând prin cuci epitalamul?
Și plec și nici țipenie în urme
Pe drumul adâncit cândva de care,
Troița-n hotar ca o sperietoare
Cu brațul ciung îmi face semn și moare
În metatext pleiadic roi de turme

Adamicul urât

Lorei Eva Defeses

Urâtul nopții din trecut revine
Adamic, jumătate increat,
Sub paradigma verbului tăiat
Un gol de sâmbur și nevindecat
Prin stele țipăt, un ecou vânat
De arcuirea tainelor divine
Ca răsucit pe- aracul invizibil
Pulsează-n mine-un straniu azimut
Roiuri de stele-n joc indivizibil
Și totuși răsunând cumva știut
Frisonul de cutremur din geneze
În toamna se repetă dinadins
De parcă- n corp telurice asceze
Se sting se-aprind prin algoritmul nins
Urâtul nopții, Doamne, te susține
În gestul dintre somn și nelumire
Fără femeie-i frig și neubire
Adamic, cel dintâi, ca răzgândire
În Operă nici bine și nici rău
Pe sine se lovește Dumnezeu?

Subțierea memoriei

Dispar iluzii, moartea se susține
Suspîn de șarpe-n pasăre cuvântul
Pe gemelare aripi caută vântul
Complice semn pe hărțile divine
Cu neființa resorbită-n soare
Stihie a răbdărilor primare
Precând sub spaima erei glaciare
Ne-am îndurat refugiul de uitare
În peșteri și-njosirile barbare
De zeei canibali vânați, ca fiare ...
Stigmat străin din recicle semințe
Ce-au răsădit edenul prin credințe
Nefericirea știrii morții, oare ?
Lumina oarbă ce-a ieșit din ape
A limpezit vedere și cuvânt
Ci dănuie în toate câte sânt
Sieși ascuns misterul, să ne scape
De infertila lege-a înzeirii?

A cui e moartea? Fructele iubirii
Le pradă cine ? Eros sau Agape?
Răzbat de peste ziduri muzici stranii
Din arhetip rostogolite cranii
Ca ieri la piramidele aztece
Și Timpul nici nu vine nici nu trece
Etern Acum în holograma rece,
Lacom de sine haos, să se-nnece?

Altcineva

Fără speranță la marginea ființei
Neînțelegând moartea ce inversează
Duratele, cenzurând frica științei...
Când nu vom mai fi ceea ce am cedat
Să ne naștem :
Hrană zvâcnind pentru foamea spațiului

Convulsie spasm nedumerite milenii
Utopii colorând a hazardului noapte
Recea lumină devorând ultim jarul speranței
Subțiată-ne însingurare iubirea ce scade
Infimul grăunte straniu ce se retrage din om
Osuar al celuilalt spectru ?
Imaginând zei și devorându-ne
Suspendând abstract ceva ce ne ucide a fi ?
Când ne vom vindeca de cuvinte
Semintele timpului se vor opri,
Memoria de sub talazuri va redeveni
Splendoare a originii pure, -n tipare,
Omul luminos melodios sens al lumii.
Și suferința naturii de a muri să renască
Ne va uita cu neștirea de moarte a ființei
Nimeni pe nimeni nu va lua în stăpânire iubind
Esența cunoașterii nu va ucide, să cânte.
Când ne vom vindeca de orbire-n cuvinte
Nu ne vom mai ruga înjosind verticala
Cloni din extincția unui hybris ascuns
Logos tânăr de cunoașteri străpuns
 Altcineva sub stelarele gnoze –
 Răsărind din amurgul umanului liber-
Măinele germinând din ultimul vis –
Curcubeu fără solzi, demiurg fără ghiare –
 Regăsit iubitor paradisi
Dumnezeu sieși lui devenind
 ce-a promis?

Conștiința

E ceru-n noi și-i cer deasupra noastră
Oglindă vibratorie și sonoră
iar cugetul ni-i pasărea măiastră
Cu-ngemănate aripi de-auroră.
Totuna Fiindul vânt divin insuflă
Și-abisul și delirul de talazuri

Ori calmul pe sub briza care suflă
Înviorând solarele extazuri
Și-n noapte estuarul din furtuni
Sub nourii de ibiși și de fluturi
Cu scânteieri de aștri prin genuni -
Pe umeri sanctuare-avem și scuturi
Trecut din rămurite începuturi
Venind pe spiralata libertate
E ceru-n noi și-i cerul în țesuturi
Și-n vis îngenunchind străluminate
E cerul în semințe și în sâmburi
Precum întâiul Logos în cuvinte
Noesis al splendorilor de nimburii-
Duminicale Deveniri și sfinte
Eternul pulsatoriu din celule
Misterul chemător, ultima Thule,
Cunoaștere, iubire și știința
Sunt Dumnezeu în om,
Vie

Ființa.

Oratio vechio

Petale mici, ca picături de sânge
Pierduse trandafirul exilat
În parcul cel cu gard de fier ghimpat
Și arborii tușind neștiind a plânge
Pe verticala lor murind o parte
Cu vârfurile cuiburilor reci
Arborii goi neștiutori de moarte
Cu ochii îi dezmierzi și îi apleci...
Septembrie natal mă-mbrățișează
Și arborii sunt frații noștri muți
Iar trandafirii care sângerează
Sunt despărțiri când vântul delirează
Prin paginile pașilor pierduți.

Paradox

Lumea-i tot mai mică, suntem tot mai mulți
Delirează veacul zeilor oculte
Subțiat misterul nu se mai ascunde
Nu știm cine suntem, nu știm înspre unde?
Multă moarte-n salturi smulgerea ne naște
Sum captivi ideii de a ne cunoaște
Paradox divinul cade în profan
Invers curge veacul lui Leviathan
A mai fost să fie, orb determinism
Lumea-i tot mai mică, straniu globalism
Verticala-n toate se curbează-n spațiu
Parcă se repetă cosmicul nesațiu
Parcă stau să vină îngerii desculți
Cei prin omenine pedepsiți căzuți
Delirează gnoze, timpul delirează,
Paradox divinul în profan vânează...

Copii din flori ai Cerului

Copii din flori ei Cerului, se pare,
Ascuns rămâne-n Mit bătrânul zvon
Înmugurind prin științe-n calendare
Zvârlit din milenarul pantheon
Că suntem vinovați cu-n viitor
Pentru trecutul zeilor, și lor
Le închinăm altare și menhire
Filosofii ce moartea în neștire
Le naște și le stinge, prin iubire.
Eros primar sublim urzind fantasme
Ascuns renaște-n cosmice orgasme
Să iarăși salte-n veacuri ca în basme
Popoarele de neamuri,
Nemurire.

În stil vechi

Răul de sus coboară-n cel de jos
a se susține echilibrul vieții
Eterna noastră sete de-a iubi
Le-mpreunează-n pragul dimineții.
Promis de-amurgul zilnic din stihii
Se-ntorc prin vârste iar copilării.
Nici moartea cu mendre și hârtoape
Bătrânei legi întinerind să scape
Nu-i leac al suferinței celei vii.
Din neștiut Sacrul coboară-n van
În așternut nesațiul lui profan.

Arderea eleusină

Arzi, lasă trupul ritmând veșnicii
În spirale cochilii scânteind galaxii
Vresc pe vetrele zeilor, jar
Scăpărând labirint Hermeneia, altar
De lumini în orgasme să bucure cerul
Apheiron cu foame de sine, Misterul.
Trădează-mă, să supun Adevărul!

Eternul

Din sinea lumii-n existență
Lumina vine cugetând
Din pierdere redevenind
Etern Acum-ul ca esență
Oarba materie visând
Coboară a se smulge-n suferință
Condiția captivă ca ființă
Dintotdeauna curge spre nicicând.
Geamănul suflet, sieși foamea Firii,
Zădărnice din mister sămânța cade
Moartea sporește-naltul care scade
Din ce ne pierde-n vămile iubirii

Ci dacă Totul piere a crea
Nonsens e Viața care ne ucide.
Neant al transparențelor limpide
Iluzia splendorii-i Moartea,

Ea !

Memoria limbii latine

La Manitta

Din sfericul melos revine
Memoria limbii latine
Latența din spice istoria
Succint secerișul și gloria
Splendorilor inimii toate
Altoiul din maternitate
Răscruci și întoarceri și drumuri
Semițe, culori și parfumuri
Duminici pulsate-n repaos
Și căroră fruntea li-e naos
Pulsând arhetipul, tiparul,
În logos și germenul, Harul,
Din sfericul melos revine
Memoria limbii latine
Iubirea Maternei depline
Al veacînfloririi divine
Al *veacînfloririi divine*.

Arheotipare

Sub pleoape surâzi enigmatic
Pământ luminos nepierdut
Prin veacul trăit singuratic
În Clarul visat te ascult
Râzând cu neștire de-o moarte
Și-n vaier orfan uneori
La marginea ce mi te desparte
De soarele nopții mă dori
Își cere-napoi trup cuvântul
Legat și tăiat vindecare

Prin iarna cunoașterii vântul
Aprinde arheo-tipare.
Lumina vederii resoarbe
Contur și iluzii fugare
Sub gând, Gândul Lumii cel Mare,
Asupra-ne Zbor de cocoare
Rotind unghiular azimut
Spre Ultima Thule vâslind
Răbdarea, edenul pierdut.

Ființa Eternă

Primordie Inteligentă! Ființa
Nimic n-o poate-n curgerea-i distruge,
Din ea se-nfruptă Visul și Conștiința,
În Cosmosul Spiralei Centrifuge
Noi știm ce credem, devenim etern
Iluzii ard în noaptea de repaos
Mister gândirea e-al iubirii naos
Logos Trezit redevenind etern
Flămând de sine spațiuultimp decurge
Prin Armonia Ființei Demiurge.

Poieion

Chimia sentimentelor sub cruguri
S-a sevelor și sângeului, fraterne....
Purtate corpuri ordinea așterne
A deveni din sacrii Vieții muguri
Cuvântul viu, El știe! Sacre buze
Ni-s dăruite cât să bem Sărutul
Religio Gânditul Cer, cu lutul -
Orgasm Divin prin Sacrele Ecluze.
Sub degete Ideea-n libertate
Aripi- surori deschide-n Poezie !
Sacru coboară-n vaga profanie
A vindeca ce numai moartea poate.

Revelație

Extaz de-a fi ! Ni-s date clipe rare
Din răzlețitul Har când visul tace
Când sâmburii Cuvântul ni-i desface
Esența s-o gustăm, divină Pace
Când Somnul a lucrat neîntrerupt
Noi reluăm a Drumului mișcare
Timp în amonte, invers, spre Izvoare –
Înalt și infinitul dedesubt.

Cascada sublunară

Grafem sublim divină inocență
Prin care goliciunea se exprimă
Nici suferinți, nici moarte nu-l suprimă
Logos străpuns, duală diferență
Cerule cascadei în extaz cum cântă
Un miliard de lyre-n joc răsună
Fiiința-ne-mblânzind-o când sub lună
El, Oglinditul Soare să ne spună
Că-i suntem Seminția Lumii, sfântă !

Ecoul

E-a morții necunoașterea, -n derivă
Doar temporar cadranul întrerupt
Umbrit de clarul zilei, dedesubt-
Duh aparenței sieși împotrivă.
Ce este viu surâde ca structură
Aidoma căderilor de ape
Cascadele din care par să scape
Captivele izvoare-n zbătătură
Ci- n jocul Magia Libertății
E gemelarul Pantha Rhei oriunde
Dumnezeirea arătând ascunde,
Și ascunzând dezvăluie al Vieții
Misterium Absolut: a ne pătrunde.

Suflet al nostru, strigătul răspunde-
Ecou multiplu-al Unului, Neunde,
Cum miezul dinspre margini.
Știu Poeții.

Eshe asher esche

Nu cuget, ci de cer sunt cugetat.
Nu scriu, ci-n suflet freamătă lumina
Fecioara dăruirii și divina
Cunoaștere născând cu-adevărat
Ce Este Devenind, Dintâi Visat,
Trezit spre lume, -n lume re-creat.
Timpuri au fost aceleași ciclic vin
„*Eu sunt în lume cel care devin*”.

Wampiria

Verschiebung findet nicht statt
(Mutația nu are loc)

Robert Stauffer și Maggie

Popoare mari supraponderale
Sauriene cu aluvionară memorie
Fie explodând revărsate-n istorie
Fie în implozie găuri negre cu bale
Popoare pitice diminuate în veac
Plăsmuite din spaime și lașă răbdare
Vai vouă utopii terori fără leac
Ocupate-ntre propriile voastre hotare
Până când dinlăuntru devine afară
Stihia Vârtej urâciunea pustiirii
Religie moartă nimic de ocară
Le vor smulge ca stigmă vampirii.
Din semințele reci mânia gregară
Vierme propriu nomad -
paradigmă barbară.
Inutile-s credința, scepticismul și sorții
Cât timp vă plătiți impozite înrolați
Pândește consecința în extreme proporții
De propriile amnezii decimați.

Real barbar

Barbar realitatea fugind de aparențe
Ne-a înspinat venirea și-n toate ne alungă
Ființa-n sine cade cu foamea să ajungă
În pacea primordială a cosmicei esențe
Delir e starea clipei ce răsucit se suie
Prin salt să iarăși zboare ca libertate pură
Un frigul de sub cuvinte când este și când nu e
Ecou ia trup și stinge-n iubiri bătrâna ură
A spaimei ancestrale *de-a nu mai fi*. Cenzură
Pe care singur Visul, când moartea nu ni-l fură,
Al clipei soare, Harul ni-l dăruie în zdrențe.

Cum-necum

La mările somnului șezum și pândim
Între veghe și moarte sfințiți de răbdare
Cântecele noastre unde zboară gândim
Focurile cine le vede ca steaua ce moare ?
Numărând reluând de la celălalt capăt
Secerișuri și firgul din spice nestins
Roiul mormintelor și plâns fără scapăt
Din amurg răsărind, carusel necuprins
Necuprins al vederii și minții rebele
Noi suntem cei ce singuri mai caută ceva
Ori mai sunt, răzlețind prin puzderii de stele ...
Cum-necum ne întoarcem murim-a-exista.

Eros înlănțuit

Icarică stigma pe aripi preagrele
A smulgere zborul ne trage în sus
Răscruce de cruci labirintul din stele
Pulsează în inima verbului spus
O întrezărire-n multipla fiire
Străluce și cheamă ca moartea mai tare
Oh, vino-mi la ora răbdând de iubire,
De singur nu pot să mă-nalț înspre soare.

Să dărui ce nu e al nostru, doar pare,
Pe gemene aripi lumina să zboare.

La Donna Poesis

Mariei Teresa Liuzzo

Nu e posibil

A construi un amor virtual
A sanctifica intangibilul
Viteza gândirii
Doar suflă aurita trepidație
Spasm dulce al fotosintezei
- o tulpină a gladiolei
Succesiv înflorind din ceea ce moare:
În ascuns plânge Psiche cum
Bobocul timid al orgasmului
Te văd si dispari
Instantaneu sub luna pienna
A unui spațiu îngenuncheat
Stâlpișori de pronaos
Genunchii cabrând
Orgă care ninge
Sărut mâna ta care scrie
Sacrul însetat de real
Un frison al buzelor tale
Întredeschise cum cheia unui
Amatti
Erosul logosului
Ne scaldă în trinitate
Ne redă zeitatea unei clipe
Spre a o recolta
Nebunia luminii
Vindecare divină de sine.
Aqua dolce a chakrelor
Unduie între noi fără timp.
Vibrează ca trup
Și misterul lumii
Îl sărut dăruindu-ne.

La Donna Poesis

Non è possibile
Costruire un amore virtuale
Santificare l'intangibile
La velocità del pensiero
Solo soffia dorato trepidazione
Spasimo dolce della fotosintesi
- un tronco di gladiolo
Successivo fiorendo di quello che manca:
Inascosto piange Psiche come
Un bocciolo timido dall'orgasmo.
Ti vedo e sparisci
Instantaneo sotto la luna piena
Di un spazio inginocchiato
Piloni di pronao
I ginocchi impennando
Organo che nevicava
Bacio la mano che scrive
Il sacro assetato di reale
Un brivido delle tue labre
Socchiuse come la chiave di un
Amante
L'eros di sermone
Ci bagna nella trinità
Ci rende la divinità di un attimo
Per raccogliarla
La follia della luce
Guarigione divina di sé.
L'acqua dolce di chakre
Ondeggia tra noi senza tempo
Trema come anima
E il mistero del mondo
Lo bacio consacrandone.

Acum

Există latent
O a treia cale
Lumina și noaptea-n
Extaz
Puntea ce sare
Curcubeu din rouă
În floare
Între ieri și mâine
Eternul clipei azi

Ultimul trandafir
întredeschis de buzele tale
Și pot închide ochii
Să văd.

Erezia d'Amour

- codex purpureea -

Ninge, Vivaldi, ninge pe dulcea
Rosa canina floarea lui Venus.
Ninge, sunt trei într-o zi
Anotimpuri:
Sus și jos clepsidra oscilează
Și rabdă fântânile seceta
Inima se apleacă ulcior însetat
De la care am învățat prima oară
Sărutul. Ninge Vivaldi, sunt
Întreita lui Dante Cunoaștere
Pe pământ sub pământ
În cuvânt. Sub mâna care scrie
Tremură un străin azimut
Unghi de cocori isoscel
Al semioticii magna.
În recea lumină

Ard semințele oarbe
Ale zeului. Undeva aproape departe
Umbra luminii A căzut în genunchi. Nume nou în
oglindea memoriei
Viermele de Murano
Îl aud cum lucrează În propria lui crisalidă
Străvezime nirvanică, Erezia d' Amour.
Cerul de jos curcubeul cu solzi
E flămând de semințele Crucii stelare
Eris al Purpurei Sacre
 revine-n capcana Luminii cu gheare.
Ninge pe Rosa Canina
Vivaldi. Sunt trei anotimpuri într-o zi, Maria,
Aud noaptea lucrând
O transparentă nouă sub soare.
 Gelozie fosilă, tu,
Dintre înger și om,
Te voi stinge cum ninge în floare.

Saint John Perse

Ah, Ochiul compus al memoriei! Și un deja vu
Paradox absolut: trăim murind. Și încă, *misternoaptea*:
Lumina, lumina, ea este Dumnezeu! Prin aceea că fiind
Noesis- Gnosis- Poesis, frisonata aliniere semantică...
Întru Devenire. Nu este masculin, Da este feminin ?
Iar dincoace, Nu paianjenul, nici
simetria pânzei- capcanei, ci
ceea ce le determină... Nu cuvintele, ci gândul.

La apa Sargeției

Iubire rece, cristalină
Aorta iute-curgătoare
Cod auriu din Stră-Lumină
Spirală-n Matricea din Soare
Mi-ești naos sacru sanctuar
Cuvântul mi-i altoi-altar

Iubire genom oglindar
Din Kogaion, estuar
Melos predacic zeu-primar
Între cunoaștere și gură
Strei, sacru râu de legătură
Poemu-i terra sigilata
Din Aina Daina Preacurata
Și incantație Și divinație
Cântând perpetua Creație. Profan și sacru-împreunare
Cunoaștere- zbor fără gheare.

Peștera Geea

Mitopoema speologiei

Vulve fecioare, voi, și păduroase !
Ca vâlvore-n milenii rămuroase-
Ascunse Peșteri în întunecime...
*(Cum Cerul constelat boltind puzderii
Curbează spațiultimp galateean
Din haos coborât-au luciferii
Codul seminței, Sacrul în Profan -
Celestul sine al Împreunării)*
Matriceale-n cald și răcoroase
Substraturi, germinând de omenime,
Roind din Metafizica Primară
A simbiozei, – cheia ancestrală
Noetică, – adumbrită-n Om Fiime...
Cu foamea, mai presus de simulacru,
Orgasme-ale profanului în sacru
Mister energofag-
Divină fală
Iubirea n-o distruge nicio boală
Nici foamea de sămânță ce își spală
În auriu de Logostea Menirea
Perpetuând prin Neamuri- Nemurirea!
Ghețarii s-au topit și-or să mai fie
Dar Voi, prin Spiralata Vieții Ginte

Regenerând Genezica Sorginte
Refaceți semințiile lovite
De ciclica și oarba entropie
Sfidând prăsila care Necuratul
Pohtind la-mpielitare cu femeia
Își scoase capu-n Chaos,
Mater-Geea
Dăinui a rezidi Matriarhatul-
Muma Pădurii-n cosmos, Hermeneia
A Cosmicei Fecioare, Galatea.
Epifanii de Lumi Renăscătoare
Rodind Dorința Ciclică, din Soare.

Zvonul

Aud c-am murit, condoleanțe!
Vorbim, ne căutăm tot mai rar,
E harnică moartea-n creanțe
Inflația-i ca un pojar
Ce frică de viață de moarte!
Prosperă comerțul cu frici
Săpat-am cavoul în carte
Mai ieftin ca-n ierbi licurici...
Nici popii nici doctorii nici
Mărunții satrapi, denigranții
Nu scot vreun profit din urzici
Pârloaga valorii prin kitsh
Prin mail vine moartea substanții
Se moare la rând, pe sărite,
Se moare cu moartea călcând
Pre moartea cu ape sfințite
Pre moartea prin basm tămâind
Trăiți pandemia terorii
Ascult iar Celine Dion
Veniți cântă *Privighetorii* !
Veniți, liliacul cu-al florii
Ciorchine răsând asincron

Ne lecuie morbul terorii !
Teroarea Condiției fratre,
Ca sumă-a distrugerii, vai!
Teroarea din artele toate
Și-n frig esoteric, - să latre !
 Veniți, metafizica saltă
Flașneta prin târg, mercenară!
Necropola-n vis, ceialaltă,
Se mută-n doctrina primară
Vă zic despre vii doar de bine
Vin ctitorii altor ruine
Și antimateria râde
Prin somn prin estetici perfide
 (Mai cântă-mi divino, Celline !)

A treia conștiință

Ființe abstracte înnotăm aerian
Încrucșând verticala
De unde am venit ori aduși am fost
Enigma seminței este cheie spre interior
Descoperind ci nu inventând nimic
Murind ci nu aflând ce unde cum
Înterupem frigul noaptea
Noi suntem a treia conștiință Cândva nu vom mai fi
Pentru că voi care din noi ați răsărit
Cum din spic lan de spice
Veți avea timp să uitați
Cu acea uitare scarată cu care am venit
De unde am venit ori am fost aduși
Inseminați de fulgere
Veți avea în fine repaosul spre a cerceta
A deduce a restaura a reface memoria
Aceeși mereu altcumva
Constanta unui paradox variabil
Ciclic vor avea loc alinierele
Între două dezastre orgasme cosmice

Un recul al genezei prin inversiunile
Timpului Iar fericiții își vor reprimi darurile
Ecolul se întoarce binețe dând
De departe din satrapiile
Cerului înfometat de materie.

Ignorați absurditatea Condiției:
Cu un dram de noroc reminiscențe divine
Fecioare purtându-vă trofee
Capetele luminoase În care strălucește un miliard
de pleiade
Posibile.

Spiritul

Spirit, tu îți atribui verbul cel viu
Manifestat în avalul distrugerii
Îl încolțești și-n mușcătură Altoiește sărut.
Doare înmugurirea, zeul
Nevindecabil prin rămurire.
Os smuls împietririi suferim ce-i al nostru
Pentru durate și-n orgasme îți recoltezi trepidația.
Stâlp întrupat vertical Cărei legi orb i te restitui să vezi
În milenii de pulberi și spasm
Disimulându-ți îndoliatul curcubeu. Haos
îngenunchind în
Captivitatea marelui sine.
Și când te vei sfârși neavând început?
Inocenta neștire de propria-i moarte
Ocrotește vietățile de nefericire
Absența utopiei saltă splendoarea
Gladiolei succesive pe trestie. Diferența aici ne omoară
Te sacrifici în tot ce te cugetă
Însăși esența asupra-ne
Să nu îți mori moartea ?

Fântâna

MaRodiei

S-ar cuveni fântânii străvezii
Să ne-nchinăm primindu-i, bând, sărutul
Când darul lor alungă setea și
Refac prin sânge ciclic începutul
Fântânile care privesc în cer
Prin Ochi zidit în sus să ne cuprindă...
Sfinte-s fântânile, într-adevăr-
Izvor băut cuvântul- cerogлиндă.

Erosul artelor

Arta este eros sublimat
Estetism ce cântă este arta
Roditor dorința a creat
Prin însămânțare lumii soarta
Nu-i nimic să dea mișcare vieții
Atractiv însuflețind chemări
Din amurg spre jocul dimineții
Înfruptând divine-n suflet stări
Poezia dintre toate sfânta
E fecioara goliciunii pure
Prin aceea că-n Cuvânt Cuvânta
Ard în contopirile augure
Trup vibrat în sfera vindecată
Sfânt penaj și tril prenuptial
Nu privighetoarea cântă, iată,
Ci Privighetorul bruș astral
Când feminitatea face artă
Este suferința ca simptom
Ori disimularea lui deșartă
Sâmbure-al durerii de-a fi pom

Nu te mai teme

Trăiți vremurile care au mai fost.
Sunteți nemuritori

Acum

Acum chiar acum Instantaneu
Trilogosul lui Dante e un puzzle
Mixtum compositorum
În realul istoriei. Asasine.

Lui Goethe

Nu cumva sâmburii
Sunt de fapt
Fructele?

Euristica insomniei

Și visul doarme-n real -
ca umbra câmpiei pe deal.

*

Vântul duce pe aripi
Cuiburi și triluri: hermeneutica deum.

Ars poetica

Scriu
Iau masca morții
Iau masca inversării
Galaxii uragane cochilii
Scriu, îmi fotografiez
Prin surprindere
Devenirea
Scriu ca ecoul
Îmi forțez arderea
La cota de avarie
A extazului
Mi-e dor de mine însumi
Ți-e dor de sine-ți
Scriu să mă vindec de zeu
De celălalt eu.

Mie și Mariei

Îți porți zeul cu picioare reci,
Îl dezveți prin dezvățare de murire,
Îl înveți să uite lumea din lume.
Îți ferestruiești de praf stelar oglinda
Chipul străvezimea de murano a dezamăgirii
Artere colaterale – cunoașterea.
Tristețea e un presimț vegetal
O reminiscență a clorofilei ca sânge.
Subțiat de orgasme de zvâcnetul rodnic
Al reptilianului – în abatajul de sus.
Disimulat cum în mimesis dumnezeu
Îți porți zeul cu picioare reci
Cu simptomul micii glaciațiuni
De care se teme logica. Leac divin leac divin
Poezie în sublimul din chin
Adugi o absență de țipăt pe cer
o pagină scade lumina din carte.
Femeia mama fiilor tăi e departe
La Ancona lui Leopardi:
Îl îngrijește pe Homer cel Orb.
Noi nu vom orbi după moarte.

ACUM-ul

Ignori să suportți că murim în fiecare zi
Fiece zi e un posibil adio
Doar sufletul știe, sufletul
Captiv ca pulsație
Dacă asta ni se întâmplă
Ne diferențiază
De inocența din regnuri
De lumina care nu vede
Prin oglindire ci clepsidric...
Asta ne separă utopic
Această dinamică a paradoxului

Care în infratext se resoarbe
Precum trepidația vălurind
Pe luciul apei
Precum în abisuri așa și în delirul suprafeței
Precum în suflet, așa și în cuget
 Chiar acum chiar acum
Unicul timp - cel prezent - Deja e-vu
Sorbim dulce-siajul nirvanic al Poeziei
Moartea, ea ne sărută,
Cu dor inefabil de trup prin cuvânt
 Dumnezeirea suspină în fiecare frunză
În fiecare fulg troienind curcubeul
Care ești, care sunt, care *sânt*

Niagara

Dacă ai fi cascada Niagara
Cum stau și rabd pe pragul de risc
Al liberei căderi
În Splendoare
m-ai înțelege.
 Dar tu nu ești.

Rugăciunea

*Doamne,
Nu îmi da prea mult
Ca să pot suporta
Când îmi iei totul.*

Egloga

Exegetule, lașule
De mortul din tine
Teme-te !

Firmamentul

O treime din galaxie
Sunt false amintiri.

Partea vizibilă

Sori înmugurind
Peste cimitire lactee.
Delta arterelor
Colaterale -
Egipturi răsturnate.

Fulgurație contra orfaniei

Temerea de a nu fi iubiți
Aici și în stele - Iată dilema.
O știi de la sămânța
Răbdând în piatră. De la sămânța din spice
Care – le-ai văzut? -
plesnind prind aripi: prin salturi
se autoînsămânțează.

Partea periferică

Într-un centru variabil ca lumi
Isis devorată renaște.
Miriade reci de lumină
Roind a cunoaște.

Saurid

Uter de Logos
Străpuns -
Logostea!
Din interiorul spiralei
Vindecând divinația.
Dintr-acolo lumina
Ne-ntunecă.

Azimit

După dezastru ascult
cu stelele joase.
La azimit

Reducție

Textele con-sanguine.
Flori de tei culese
Brutal de vijelie.

Aleea scribilor

Înainte de furtuni
Aud cu fruntea.
Dintr-acolo lumina
Revarsă informație.

Ce spunea o mierlă pe ramura Dainei

Foamea sacrului De sămânță
Va înnoi taina morții ca ființă.

Vijelia

Vântul cel mare ca sufletu-mi greu
A sfâșiat și a nins doliul pe curcubeu.
Vântul reînvață să cânte pădurea.
Trăznetul reinventează securea.
În scorbura care-i dă adăpost
Bătrân-copilul :
 „*Ce va fi*
 A mai fost”
 Mai sus bufnița celuilalt spectru
 Bubo-Bubo
Din Țara lui Mu :
 „*Bu-hu-hu, ca atunci și ahu’*
 Buhuhu bau bau buhuhu!...”
Orb, moartea lovi
 și trecu....

Mitopoema – un delir metafizic
/ fratelui mare cel mic /

Lilith- Luna Nebuna* din vulcan genuna* demult în craterul Celeilalte Lumini a căzut * Vino – tu sau turbata ploaie dureroasă acalmie * Cum mormintele de alge de la marginea Mării * Cu duhnet de profan în devalmașie cu sacrul * Talazuri mirosind a sex primordial * Să ne vindece-n torpoarea primară* Vino cu foamea de orgasm a materiei cu țipete de pradă * Ale semințelor îndelung răbdătoare* Cimitire înstelate în subtextul* Pulsatoriu- agonic* Vino ca din golul propriu morphozele * Să își devore cu dor de sine * Energiile increate* *De ce ignori ochiul de libelulă * Al nopții?** Vino cu zvâcnetul țiganilor nomazi * Indestructibil fecund sălbăticit al divinației* Primordiale vino cu logosul înjunghiat vino * Cu crăpătura neagră Isis * E clipa repetabilei * explozii * E clipa eonului brusc decapitat într-un hohot* Naște-mă!

2.

Zero gravid ! Gemete revin din curbura timpului* Fiară lumină ucide pe țarm * Moluște – ghematrie telurică.*

**Prin spărturile metafizicii/ Te văd înaintând
zveltă, înnoind lumea.*

3.

O, dorința de sine a morții! * Meduza Gorgona cuib nins al ghemului șerpilor * Pradă rechinilor în moliciunea gestației* Și Endimion înnecatul logodnic azvârlit pe stânci*

Spumegă sânge în esoteria delirului.* O, dorința mea care reîncepe geneza !* Ci desconspiră-te!* *Chiar de nu ești *Te voi descoperi.** În zadar se tânguie apele* În zadar scade prin somn sângele lumii * Discontinua moarte a toate* - Ci tacă subspecia ! Tacă tu cel care * Îți îngroși vocea: *ocultează-ți disfuncția!*

II

Omul cu vultur propriu (lui Roland Barthes)

Ascuns în cele văzute El se contemplă.* Ea cabrează, geme și naște.* Dă târcoale încolăcită * Doimea. * Vântul de spațiu flămând,* Cel geamăn gelos* beat de sămânță,* Cel incendiator de efecte * Întru a se hrăni cu cenușa substanței.* Niciodată nu se va sfârși* Sacrificiul, tău, Prometeus! * Aici în caucazul carpatic* Aici, în Hermeneia delirium.* „Nătângul Sisif urcă dealul lăuntric.* Însă tu, Prometeus, își reface ficiații * Din chiar foamea propriului său vultur.

Din chiar foamea reptilei zburate.* A semioticii* Adorându-te muritorii* Și Zoroastru.* Îți determină deitatea”.* Uite cum pe luciul textului * Oricum în metatext* Duratele lumii concetrice * Se reciproc devoră dinspre* Centru spre margini * Cum vindecarea de tot.* Ci în Rotund este o * singură margine!* „Bunăoară ca păpușa Matrioșka* Matria, învățătorule? * Într-adevăr, niciodată nu va mai fi *

Finitudinea aici,* În Fractalia” * „Orgasm pulsatoriu, precesiv, * *Finitudinea** retractilă în reculul cel mare”.* „Marele Genetician Orb* E celălalt spectru.* El captiv sieși * În propriu-i *abnorm Proiect*.* Acum-ul se repetă: Se autofecundează* Precum în cer* Așa și pe pământuri”.* Măreț ești *Tu-Ea!* Cât ar sclipi o din soare scânteie.

2.

Stau raportat la mine însumi
La țărnul parabolei sacrum
În asurzitoarea tăcere
Nu departe abisul subcuantic:
În ceea ce se vede ascuns.*

Plancton și sare * Cea din care au lins saurienii* Și stelele fosile, cele cu coarne.* Acolo, în somn, umbra norilor* Visând deliruri care au fost, deci vor fi*. Acolo, carnea dulce a feminității* Și vrăjmășia acizilor geniali: * refăcând vitraliile

olimpului.* Acolo, nemaivăzutul și foamea de sine a naturii.*
Va apare o specie de vierme muranic.* *A apărut!**

Oglinzile știu, * transparența e doar un simptom al*
transmodernului dumnezeu al eonului.*

Lichenii ard azimutul * Deopoezic al umanului.* Massa
diminuează în favoarea Substanței.*

El, gemelarule! Meriți oare * A te alunga singur din Edenul
abandonului?* „Golul, iată iubirea ecoului!”* Alungat din
condiție* A se perpetua specia.*

Uite-o, pe țarm este Ea* Culegătoarea de scoici! *
Netezitoarea mormintelor !* Vântul îi saltă fustele*
Goliciunea îi este hlamidă, * așternut și splendoare ! *

Învață, amintește-ți* Prin dezvățare!

Prin spărturile metafizicii te văd zveltă fugind înnoind lumea.

1

**(Puntea lui Grasset- Rauzier (la Freud și Jung)
sau *El din Ea*)**

De cine îți amintești Femeie * Curvă preacurată în nesațiu*
Când de Doi posedată* a-l face pe-al treilea ? * Refaci Marele
Acces Isteric?* De cine sau ce –ți amintești, Ea* Când strigi
numele Lui*

„o, my Good, o my Good!”?

Acolo, în somn celular * în abis oglindit, în mimesis thalasic,*
dumnezeu- substituit* Captiv în al său * Propriu Proiect?*

Ah, râse Ea și pieri

Cum veverița Antoniei prin umbra de aur a chakrei !

Inocența

Aici suspinând eu sunt tu

ca neștire de-o moarte

Graaluri reumplute de substanța care urlă a mai fi.

Am fost scris demult că pe ambele maluri ale unui râu

Pietrele sunt într-o *dezordine cumva gândită*.

Exegetule, îți scapă – act ratat – umbra luminii din spatele

Poemului meu energofagia viziunii devorându-și adulatorul!

Ptohos to pneumati!

Pleroma urobouros pe grif de Amatti.

Ideile știu despre noi mai mult decât am suporta.

Am scris nu demult- cu o moarte în urmă- despre

Efectul orgasmic al textului.. Acolo cu spini de protecție
înmugurește divinul.

Adorabile Ideile, fecioarele, curvele, retro tantrismul și

Enigmele abandonate în jungla Esteticii,

Într-adevăr, merită a muri grupat

Natura salvează sacrificând

Specia, salvând perechea.

Acolo în somn

Dincoace de cuvinte Dintotdeauna

Celalalt sine Sau cine ?

Acolo în somn. *Cu iuțea în tunicului.*

Instantanee celei lumini

Sunt ești suntem altcineva

Altceva

(Copilul indigo Trepidând a se Recunoaște

Acolo în somn Dincoace de cuvinte

Dintotdeauna Celalalt sine. Sau cine ? Acolo în somn

Cu iuțea în tunicului. Instantanee celei lumini

Sunt ești suntem altcineva. *Altceva*

Trepidând a se

Recunoaște.

Între rupe cu ochii lumina:

Așa...

Aureola ca text

Arzi trandafir al numelui uitat !

Ca ieri ai împupit împurpurat

Lumina care prunc te-a sărutat

Și în rotund de purpură-nfocat

Te-a dăruit privirii vinovat

Străină te ucide, te-a prădat

Căci ni se ia ce sacru ni s-a dat
Și-au jefuit dorințe, au trădat ...
Din seve – ascunse-n iarnă, sub omăt,
Vei iarăși izbucni guri de poet
Din mușcătură sfânt sărut secret
Fratele vânt cu geamăn menuet
Pecetluind în ceruri vreun sonet...
Cum versul meu tăiat de sus în jos
Lumina care te-a-nălțat prinos
Mi te resoarbe-n umbrele de fum
Ofranda suspinată-a unui scrum
De parcă-acel sărut ce-a despărțit
A revenit și iarăși a lovit
Sigiliul rupt cu nemilos cuțit
Dar numai eu, de singur, l-am simțit

Acum, sfărmatul hărniciei har
Îl spulberă ca pe-un bolnav pojar
Zvon înnegrit al unui semn amar
La un Adio și-un surâs fugar
Peste grădini de reci desfolieri
Am stat îmbrățișați parcă mai ieri
Și niciun gol nu cântă și nu doare
Cum dintre brațe cel zburat spre soare
Tu mi-ai adus și luat, sărac noroc,
Scânteia clipei veacului de foc -
Învăpăiatul Sens să iar revină,
Darul de jertfă- a nopții din lumină...
Mă uit în lume și de timp sunt beat
Și-asemeni ție-am ars ca spulberat...
Multiplu al petalelor- corolă
Pe sfânt cântar va fi aureolă
Zeița altui nume să adune
De peste veac tristețea, ca minune.
Rămână verb al arderii, bogat,
Adio niciodată, niciodat' !
Suind pe vânt primăvăratec, beat,

Cest viers în care ne-am îmbrățișat
Cest viers prin care ne-am împreunat!

Nesațiul nevăzutului cuvânt
Să-și bea îndestularea-n dulce cânt
Ca altoit și sieși rămuros
Misterul să-și multiplice corola
Din răsărite amurguri, *Aureola*.

Fratele vânt

Fratele vânt din Septembrie,
Sărută izvoarele din pumnii femeii
Și femeia lui îl renaște
Femeia lui îl iubește.
Acum iartă-te pe tine
Însuși.
Sămânța a fost cea alungată.

Paraclet

Om de om se vor rupe.
S-au rupt...
Cerul de jos freaticul
De cel sus și abrupt.
Sens de sens brusc tăiate
De spirala cu plisc și cu ghiare
Vor urla învrăjite-n Cetate
La strania lor întrupare
Piatra răbdării-n cristale
Engrama captivă din naștere
Implorând frigul nopții astrale
Moartea le fi-va cunoaștere.
 Sub vrajba ursitelor maștere -
Logos străpuns, verb corupt.
 Astre maștere.

Mitopoem

(după un basm transilvanean)

Apele de sus apele de jos
Au fost penetrate de fulger mascul
Foc au coborât foc divin în abisuri
Focul suboceanic a gestat sâmbure stelar
Și plesnind a țâșnit trup cu sevă
Arbore s-a făcut, legănat de apele – mume
Răsturnat umblând frate cu valul
S-a smuls și a prins rod pe țărături umblând
Arbore stelar arbore animal
Creierul lui cuiabar cu sâmbur de om
Creierul de om cuiabar cu embrion de zeu
Apele mume ale focului tatăl

Quetzalcoatl

Trupul bătrân munte abia purtat cuib de rocă stelară
Steril istovit și răcit recăzând în reptilă
După ce Oul luminos a fost spart și din pregătit
de zburat
Noul Quetzalcatl pe țărni rabdă ora să vină
trist așteptând despărțirea
A se reaprinde înobitoare
Verticală Lumina.
Nu departe cei tineri rămași
Să nu se tânguie.
În abis curcubeie fosile
Hybris și Geea se-nfruptă dual.
Marea geme gravidă de fulger, de val ...

Enunțul utopiei

A face binele
Celorlalți
Este a nu face
Răul nimănui

Enunț

Sfinții decad în idoli
Dogmele în doctrine
Geniul în sine.

Împreunarea

Azi am murit mai încet
Ritmându-ne murmurul
Sferelor
Zvâcnete ale teandrei
Dor de noi înșine.
Sferic.
Sacru păgân întuneric

Reportaj din urbe

Nu există cuiburi
Pentru nebunia realului.
Nunțile și flașneta funerară
întretaie voios catedrala
în curs de înălțare.
(Pe schele suduie meșterii)
Se fac slujbe la subsol
Câinii comunitari au urechi
Compostate european.
Azinoapte în castani. Grindina a ucis toți
Guguștiucii. Au avut ce să mănânce
Săracii.

...Au găsit țepeni
Numai patru foști oameni
Unui pensionar activist
i-au crescut dinți de dihor
și i s-a dublat mâna second hand
pe stânga. Democrația e cancerul zmeilor.
Nu zidi cuib
Utopiei realului.

Poesis

Estinția sau fuziunea prin hibris
A omului de Neanderthal
O tânguie și-acum. Cerul din talazuri
Și mătasea fado-ului
Înțelepciunea lui Averroes
Și gândirea titanilor...
 De la iberici să reînvățăm
Ceea ce a uitat frigul Noptii
Toleranța nedogmelor și-n arabesc
Auriul și-azurul joc sacru.
Convivencia.. De la sicilieni
Geniul dantesc și il convivio.
Săgetând ca boltire-n Ancona
Geniul gemelar al lui Leopardi.
Scalda în chakre a lunii
Și purpura Etnei. Visând glaciația...
Nouă înșine să ne amintim
Ceea ce nu ne-a uitat ca Lumină:
Diferența-mpreună. Tiparul din melos.

Prognoza holistica

Desigur când aici sunt siberii
La îngerii se coc cireșele
 Printr-o spărtură a eonului
Dumnezeu se uită peste
 dalbele ecrane
acolo în marele somn
 Conectați interregn unui nou început
peste pajiști zburdă mieii cu solzi
pregătiți pentru nișa din zero.

Semințe

Iartă-te pe tine însuși.
Tot astfel și popoarele.

Marea schimbare

Chiar acum se dezvăluie
(*Gran virada gran cambia*
Die grose Wanadlung)
Marea Schimbare
Curge lumina în sine
Tu ești ceea ce cauți
Tu devii cel ce este
Sâmbure înflorind fruct. În marea,
Nemuritoarea
poveste

Dublu catren

Chiar de ai ajuns undeva
Drumul de singur te duce
Cel al tău scris e-n inima ta
Sens și răscruce.
Azimutul pulsează presus.
Harta din suflet, stelară
Răspunde din logos străpuns
Din apus să iarăși răsară.

Eres

De la rai mai jos
Este- un drum spinos
De cuțit prin os
Smuls și răsucit
Spart și șerpuit
De trădări sfințit
Colo-n somn de om
Spiralat genom
Șarpe-vultur-pom
Sacru-ngenuncheat
Sieși profanat
Geomăn despocat

Beat de om frumos
Zeul sămânțos
Noaptea luminos

Ziua înzăuat
În logos surpat
Șarpe glifă zeu tăiat

Manthra

Trei lumini surori
Pe la cântători
m-au sfințit cu flori
dintr-o parte-ntraltă
nebunia saltă
teluric sub daltă
tril de trilumină !
ardere virgină
bine-răul beat
împreunat
vreasc jăratec zvon
euphorion
pierdere de sine
roire de-albine
prin mirezme pure
de colori mahmure
secerând aure

Colaje pe tabla lui Soeter

Instinctele fac salturi peste livezi
Tinere vânând umbra norilor
Nu pierim ci ne retragem
Cum sâmburii în parabole.
Îmi reprim performanța
ce poate distruge
Prin efecte secundare
Ținta martor
Iubirea.

Și în pădurea de peste gând
Complice hățişuri de pradă
Fiecare pândind voalat
Disimulând rece- caldul
în sferic

Un gest flămând sub fructul
Oricum gata să cadă

Întotdeauna în sus.

Mă voi ascunde

Să vezi.

Nu suntem fructul

Nu te preface , femeie,
Fructele coapte devreme
Sunt și ele la timp de cules

Oricum pe seceră timpul
Oricum de singure cad
Oricum pradă corbilor
Vântului orbului soare

Nu te ascunde sieți
Păcatul e altundeva
Păcatul s-a stins la origine
Noi nu suntem fructul-

Noi suntem sămânța.

Ideea de fruct

Cea care desparte și seamănă
Cea care zgâlțâie cerul
Cea care scutură sensul să salte. Ideile
Pe recidiva primară
Cea feminină din vag masculin
Mereu tânără și neliniștită
Geloasă zveltă rotind astrele
Nesățioasă apă a focului
Sacra splendoare a secerișului

Jos pentru înaltele talere
Moartea este, vârful flăcării
Pe oscilantul azimut
Flacăra, acolo unde reintră
În ceruri.

Toate iubirile

Au ieșit întâmpinate
s-au lăsat aflate
s-au insinuat ca senzori ai cărnii
au ars și furate ne-au fost
complice cu ele însele
lacome flămânde de Altcineva
toate iubirile s-au prefăcut
proliferând mici enclave
străinului
cuibărind prin semiotice lanuri
ca amarul purpuriu ce-l scutură
cupele macilor prin auriul
subcuantelor
numărate într-o ordine inversă
au consumat consumând
au trădat consacrand
Așternând patul rece al memoriei
toate iubirile erau măsluite
toate și diferit aceleași
nu ca substanță, ci camuflând mimesis
instabilitatea divinului în materie vie
fotosinteze și orgasme
diafragme ale înstelării
scânteind în sifon pe țărmi
soare zvâcnind în artere
a se smulge în extazul dezastrelor.
Toate iubirile sunt Una
Cu insașiabilă foame .De Unul.
Să se împlinescă Ecoul.

Eufonica

Dinspre niciunde spre oriunde
Adie duh de vânt pe ape
Adânc cutremurul de unde
Îngână cerul mai aproape
De pare că eu sunt *ne-gândul*
Ci jumătatea altui eu
Tăiat rostirii cu nefiindul
Ecou al ființei dumnezeu
O legănare de mistere
Ce se alungă și dezbină
Pe-naripate zvelte sfere
Cu văzuri arse de lumină
Cândva oriunde ca nicicând
Un sâmbure-ngropând povestea
Uimirii de a fi murind
Să-nvie-n strigăt toate-acestea ?
Căci strigăt sunt pe jumătate
De dinainte de cuvânt
Pe țărnul care ape zbate
Ca trup ce umblă pe pământ
Și-acel ce-a-nsămânțat eroarea
s-a-ntors în sine nepătruns
nu știe muntele nici marea
ce-a fost de-a fost de timp ascuns
ceva ce-n briză se agită
și se desprinde-n alungare
ca umbra norilor fugită
și strigăt orb de vânătoare
precum visat e tot ce este
și la trezire brusc uitare
a lumii - lumilor poveste
îndepărtata-n veac eroare
a ști ce afli cu neștire
de moartea propriei făpturi

din goliciune din iubire
în plinătatea sacrei uri
ori gelozia gemelară
ce foetus pus-a-n lut zburat
prin euristica primară
sălbăticitul zeu demnat ?
Misterul pulsul și-l ascunde
dintru departe-n mai aproape
bătrân eonul nu răspunde
ecoul prunc plânge să scape
Dinspre cândva spre-a fost vreodată
Nevrut al morții spic zburat
Dumnezeime secerată
 în curcubeul înspicat...

Arborul

Prin rămuriș de neamuri rămușor
Ceva nocturn îi zglâlțâie coroana
Nu din văzduh, ci-n sevele de jos
Ce jăruie să redeschidă rana
Bătrâna scoarță a plesnit pietros
Și retezate noduri opturate
Închid al morții drum în sus și-n jos
Din care iasca rece doar răzbate
S-a prăbușit pe prag interior
Amarul amalgam de minerale
Iar sus în hieraticul pridvor
Trosnește, răsucindu-se spre poale
Structura altorii ancestrale
Pe verticala piramidei, sus,
Reversul subteranei unghiulare
Strămoșul răsărind dinspre apus
S-a nisipit în ghinda lui de sare.
Pe cât se uscă, -i tot mai cerșetor
Rărit și greu de propria-i povară
Strămoșul de mileniu răbdător

Așteaptă focul nalt- izbăvitor
Al trăznetului sacru, ce doboară.
Ci peste veac zburară ghinde- mii
Sub alte zări altoiul să rodească
Sub lună trilul mierlelor târzii
Urziră cuib de stea dumnezeiască.

Aina Daina

Tăria necuvântului răbdat
A izbucnit deodată, la trezire,
Ca un izbuc din Ramul Înstelat
Murmur de mantre din dumnezeire
Cea dată și la îngerii, în pruncie,
Ca dar din har semințelor străpunse
Tiparnița memoriei, cea vie,
S-a cățărat pe viscole să fie
Misterul iarăși gurilor mirunse.
Ci nu au stins-o ploile nici moina
În aina-daina Horelor, cu Doina.
Pădurea rotunjită sanctuar
Poiană-ngenunchierii frunții grele
Sub un de aripi șuier și stelar
Concentric ritm inelul din Stejar
Druidic sacru să ne recuprindă
S-a încrustat astralul într-o ghindă
Ca harta din nervura unei frunze
Viroage-n rugăciune prin Colindă
Sacru-n profan noietic să pătrunze
Făpturii fără ochi și viu pulsând
Să-i auzim mișcarea suferindă
A energiei oarbe foame vrând
În Sunet și Culoare să se-aprindă
Ființă fiind în drum știut purtat
De la răscrucea timpului cel sferic
Voi și s-ajung prin sensul meu zburat
Trup dând luminii ard în întuneric.

Starea Împărăției

Fecioara zeea
Din Hiperboreea
Din Galateea-i
De înger femeia
De om înzeiat
De cuvent tăiat
Altoi înfructat -
Sacru răzmurat.
Din Împărăție
Cea a fost să fie
Prin luminivore
Doisprezece Hore
Preluci cu mantre de fagi
În voi cu mirezme de fragi
Prin mierle și cuci umbrifagi
Din vis tânguire chemare
Pe gură de rai la izvoare
Cuvânt de băut din ulcioare
Sărut de băut
Din ulcioare

Lamento

Barbara morții forță de-a se-ntoarce
Ca ardere de tot pe vreascu bolii
Urâtul ce plecarea-l rece stoarce
Ca pe un chiag de suferinți și molii,
Puah! Ca țipenii oarbe-n van orgolii!
Abisul gol absurd ca increat
Hidos de energii flămânde cască
Biet luminiș al cremenii pe-o iască
Amnarul cărnii-i țipăt sfărâmat
Fagot ce-mi tângui peste avataruri
Originar misterul ca păcat
E-al operei? Pedepse-ascunse-n daruri

N-au fost urzeala celui ce-a creat?
Străinul ce-ntre noi s-a strecurat
A preschimbât în stigmă snop de haruri ?
Captivul sens sămânța dedublată
Închis în piatra morții, de sub crug
Pecetluit se zbate-n sânge, Tată :
Pe cel dintâi, pe Îngerul transfug,
Cum l-ai iertat, pe mine nu, vreodată?
Durerea ce străpunge nu rămâne,
Ea unde se întoarce, iar să- înceapă?
Nu moartea-i grea, ci goliciunea-n sine
A ultimului act, mai jos de-o groapă.

**Povestea
sufletului trimis înainte**

- în memoria părinților noștri

Este încă în mine
Dureros pulsând
Părerea de rău a Tatălui
De a-și fi lăsat fiii într-o
Astfel de lume
Brusc secerat ca un snop prea greu
De spice
Icnind vinețiu
sub sudalma
medicului de gardă
La adresa stimulatorului
Cardiac
Trepidația mea este ecoul
Acelui zvâcnet cabrat
Ca de arbore invizibil
Zgâlțâind de ceva care-l smulge
*(Nu știi Cine anume sau Ce
Între sine și cuget
Bate coasa pe deal*

Meandre

În acest poem de târzie toamnă)
Între timp sufletul tău rămuros
Trimis înainte bate la poarta raiului
Acolo de unde heruvii cu aure înghețate
Au dezertat abandonând misiunea
Precum ucenicii
La Ghetsemani
Infinitul mic al enigmei
Desculț și copil revine sufletul meu
Duminica și iată ce-mi spune
Încă nu încă nu
Răbdarea și pedepsitelor dealuri
Vii de pe care singure se culeg
Carnea și trupul acelu
Nu te înțeleg suflet al meu
Și el mi se așează trist pe genunchi
Mă dezmiardă ca pe un străin
Sufletul meu reîntors
De la porțile raiului
O rugină aurie îi scânteiază
Și roiuri de viespi zumzăie
În ceasul de seară cu lună
Acela a fost răstignit
Chiar pe crucea tâmplarului
Tatălui său vitreg Iosif
Uimit de fericita întâmplare
A împruncirii asistate
De ei.

Și eu cred că visez
Încă treaz în abatajul de sus, pe umeri_
În Hermeneia.

„- tu ești tatăl brusc secerat
Următorul
să se adeverească lucrarea”

îmi șoptește sufletul meu
trimis repetat

La porta raiului
Apoi se repetă visul
Sfera de lumină rece
Îmi pătrunde în somn
Pe sub inima aproape oprită
La ora aceea când onorograful
Face un stop cadru
Cum face Timpul
Între două glaciațiuni.
Este ceva în noi
Ce nu ne-a aparținut
Niciodată
O distorsiune a logicii
Pecetluind sub cuvinte
Sunetul primar
Resorbit de ecouri
În cercuri tot mai largi
Neajunse de moarte ?
Sufletul meu intact copil inocent
Nu răspunde, nu răsăpunde
Și încet îmi reintră în trup
Răbdător și desculț și de neînțeles
De chiar cel scrie acestea.
Unica spaimă paranoia
Este bormașina de la etaj
Și trepidația structurii.
Și dimineată
Sunt sigur
Reîncepe Povestea.
(Nu știu cine anume sau Ce
Între sine și cuget
Bate coasa pe deal
În acest poem de târzie toamnă)

Melos murind a renaște

O, cât deplin și ardere murind
Melodios murind
Și cu adevărat întrebarea Ne alungă
Cum vânătorul de curcubeie
Poetul Umbra și-o alungă În zig-zag
Pe iluzia curbă a Vieții
Cu adevărat întrebarea Toate acestea
Ale cui sunt de fapt? Tot ce arzi cui rămâne?
Au, cât deplin câtă foame
A iubi ceea ce niciodată Nu ne aparține
Altcineva a decis Secerișul
Și răbdarea ca iarnă. Eu am fost empatie
Străină Însă ceea ce las
Este dor inefabil
Lumină din întuneric. Dintotdeauna
Conținând un alt răsărit.

Incubatorul

Acel zumzet asurzitor
De insecte al galaxiei în
Lumina rece a
Genezelor

Energii orfane

Reciproc flămânde
Între ele surâde Jumătatea de zeu
Pe jumătatea de Iepure șchiop.
În psalm fruntea nu mi-o îngrop.

Flaut

Nu eu mor
Ci timpul.
Nu eu cânt
Ci ecoul de flaut: ca orgă.

Flaut 2

Mai caut cuibul de cobalt
 Noaptea din briliant
Soare din lacrimă sora lui,
Mierla.
 Țipătul gaiței
E doar spaima nevătuta parte
A foamei: ca viață.

Dihotomie

Floarea de rug
și trandafirul englez.
Corola
Pe frecvența subțiată
Venus îmbogățind
Multiplul esoteric.
 Vis al meu:
Ca mireasmă.

Hypnosfere

Sfericitatea textului
și umbra ei lunară
oglundind rece soarele.

Unicul extaz

Unicul extax
Se ascunde în propria-i
 Spaimă.

Lotus

Aiurând apele, seara:
Luciul mimează
Abisul memoriei. Pe țărni
Eșuează în lothus
A șaptea chacră.

Tatuaje

Sânge, tu,
Clorofilă a zeului !
Cu tine scriu
Numele nocturn al curcubeului.

Orgasm

Gând rănit vânt aiurând:
Vindecă un fluture
Foșnetul.

Grauri, cuvintele

Ca gloanțele
grauri de pradă
Sparg năvoadele
Heruvimilor.
Urme de sânge divin pe
Zăpadă

Albatroși

Descendență cu solzi
Trandafirii
Traversând stigma.
Sclipind în amurg
Pe sideful sfărmat
Al joasei frecvențe
Albatroși ca presimțuri
Rotind spiralat
cerul

Terapia scrierii

Azi am murit împreună
Iubindu-ne sub plin de lună.
Mai atent.
Mai încet. Suportabil.

Desen japonez

Moluște în urma genunchiului tău
Printre mormintele
Verzi ale algelor

Ondina

Femeia fluidă ondulatoriu venind
Din pretutindenea apelor

Deriziune

Filosoful supărat pe lume
Într-o unicitate imposibilă

Briza

O hemoragie
A ceva străin
Dă târcoale pe țarm.
Gemene urmele
Genunchilor tăi
- cuiburi sub briză.

Eroarea

Eroarea de a iubi
Ceea ce nu este al nostru

Sinergie

Aproape de ape
Îți aud clar mințind
Împotrivirea.

Codex

Lecturând siajul regnului
în nervurile frunzelor - foamea ce naște
jungla bătrânului Eden.

Poema lui Niram

Iluzie a liniei curbe
Retezat vis al nostru.
Levităm în vitralii.
Nebunia este a luminii
De singurătate prin separație
De efect al incestului
Dintre principii
 A luminii care a spart.
Logostea străpunsă de logos.
Întuneric cu foame de sine.
O, ce tristețe greacă
A recuperins a noastră istorie
Femeia tuturor Inocența gravidă!
Care niciodată pe deplin
Nu ne aparține – dă târcoale Incubul
: suntem altcineva. Înnegrind
Geloși curcubeul.
Existențe prin empatie.
 Dorințe rodind. Hybris
Sacru-n profan sub fisurata aură
Doar stelele râd Omenește.
Inepuizabil cosmos flămând
 În exilul etern al subcuantelor
Suntem ceea ce devenim
Unica speranță vi-i moartea.
Oh, rumoarea de globule roșii
A stelelor !
De globule roșii și albe.
O, cimitire răsturnate
- câte sunt vii, câte moarte ?
Singuri cu femeia ta, fiul și copiii-
Într-o idee care a orbit
Căutând-mă.
Undeva o imagine stop cadru

Scânteind pe ecranele zeului
Orb. Ei ne văd prin efracție.
Prin aceea că El este Ea
 Inseparabilis deus.
Nebunia este a creației
În orgasmul din operă.
Oh! vindecat de lume
Au, de lume uitat
Mă arunc ca piatra răbdării nebune
În râu mă arunc
În cascadă. Iluzie a liniei curbe
Retezat- visul nostru.
Cântec fugind spre Origine
 - Ce ai cu mine, Domine
 - În ghindă gândind, ca pădure....
ECOUL, el este vina!
Iluzia liniei curbe.
Retezat vis al nostru.
 Levităm în vitralii - ca umbre.

Egoismul vital al materiei

Recunoaște, nu ai știut că te naști
Să devii să parvii să învii
Totul a pornit dintr-o trepidație
Un precipitat fotosintezeic al carnației
Două pulsuri într-un infraseism
Cât să expulzeze subacvatic
Spermatozeul reunirii cu sine
Recunoaște un frison sinergic
Și debarcarea pe țârm sub atentul forceps
Al îngerului de gardă
Sub lumina rece electrică țipătul ființei
Alungate din ritmul clonarzilor.
 Orb să se nască
Început al făpturilor
Măsluit experiment suferința zeului

Povestea vieții sau Omul fructifer

Om fructifer a te dărujefuit + reînghițit de propriul inefabil
sâmbure+ rezonant lemn de foc+ despovărând propria-ți umbră
+ sub grauri, sub clopote, sub triluri elite noetice+ miey al
nemarginii + **Cuvântul** ne ascunde cu o mie și una de porți +
Timpul care în noi își caută sfârșitul + În noi toate timpurile
renasc și se duc + Ca iarba suntem ca apărarea prin spini +
Înșpinarea înfloririlor și secerișurilor + Una dintr-alta, una
dintr-alta + solz al luminii reci cucerind aripi + Spic ce
multiplică trestia-n cogito.+ Divin fisurat a renaște + Călătorie
ce nu află margine. Inefabil nesațiu unduind pe talaz precesiv +
Cuvântul ne trădează cu o mie și una de porți +Poveste ce sieși
se alungă visând+Foame a energiilor ritmând increate eonuri +
Pădure într-o ghindă + Piatră încolțind cercul gnozei + Scăpată
din gușa himericei Finix.+ Haos fără repaos extaz al fiindului +
Uragan paginându-și în spirale . Nesomnul și neînștarea de
moarte.+Unul dintr-altul.+ În zadar supărat filosoful pe lume +
În zadar ruga sieși.+ Foc de sine pierind.. Maternongeneză a
luminii deduse + Nicăieri cineva să-i asculte dorul de sine
Zburătoarea condiție captivă prin regnuri . A libertății absolute.
Divin fisurat a renaște.

Viața la oraș în vreme de criză

Dimineața se perindă nunțile
Pe constanta relativă a
Heterosexualilor nunțile relativ
Profitabile La amiază torpoarea
Puiul de somn dulceagă moarte
Post meridian flașnetă funerară
- cohorta de prapuri și cârjele-
Pâine cu gust de poezie minoră a
Bătrâneței trepidația rece a
Condiției paradoxul Că trăind murind

Animale de experiență
ale celor adulați
Datoria postmortem la stat
Facturile indulgențele Cu ighemonikon
Popa preparând în culise
Elogiul conducătorilor țării Și discursul cu sirop
de cenușă pomenile cu sarmale și țuică
drumul în pantă la rai Țipeniile jumătate văzute
Lihnite de substanța scadentă
cerșind răstit ortul iertării indulgența
de dincolo garanție o moarte de om pentru valutari
riscul exhumării pentru faliți
adeverința unui deces legal
- nu departe rumoarea istoriei -
Se emit tahiograme despre starea împărăției
în vreme de criză
se fac prognoze prin gnoze
tehnocrația ecologia justă a morții la timp câteodată
se face tranziția se efectuează ritmic Transferul
se șterg cifre la impozite
se redistribuie plus-minusul
Răbdătoare investiție Concasorul și turnarea de plăci
La îndemâna repaosăților În Necropolea.
Desigur, o viziune morbidă. Țipenia plurală
înșfacă tainul
care i se cuvine.

Ontologia matinală

Uitarea celor două aripi ale unei singure păsări -
gândul care te ajunge fără să-l cauți.

Tăria verbului poetic

Mâna ce-ți arată pe cer
Ochii ce urma păsării văd. Privirea arcașului
Zburând săgetarea...

Biblioteca de iarbă

Memorie stocată a vântului
Seminții ale Hybris-ului. Smulsă din străina cunoaștere
Seminariu eclectic al neștirii
de moarte orb adorând umbra norilor
teascuri ale celuilalt sânge pregătind marile ruguri

**Bucle de timp
sau curcubeul nopții**

Înmugurim în cădere morfogeneza.
Absurd încropit de hazarduri. Miresme culori seminții
Curcubeu al nopții eterne. Murirea este a vieții ieșire
Aziul trecut fără timp.

Aleanul

Tu, prin naștere re-cunoaștere
Puls care aici acum ne consumi
Multiplicat ca ecou
Un miliard de oglinzi încă oarbe
Rostogolind în mine oceanul
Pe sedef răsunând lumină. Al moluștei inimii altar
Sapie care ningi. Flaut care mă cauți în tenebre
Orgasm hermeneic
Îndumnezeind sub teroare
Eroarea ce ne umple de vinovăție
Eroarea străină ce ne reumple De inocență
Prin fiii și fiicele noastre
Ca să nu uităm Cine suntem
vom mai fi

Ce scria pe un boboc de magnolia

Hai să ne înfruptăm. Din noi înșine ! Am
insomnii tropicale
Și ard feromonii Filamente lunare.
Doare în mine Crysalida. Zeii se culeg singuri ?

Protogenesa sau Enuma Eliş

El, fulgerând lumina-i vinovată
Îndepărtatul rece-n lume spin
a-nsămânţat oceanul androgin
Logos căzut din soarele divin -
Sacră-n profan cunoaştere tăiată.

Poem sublunar

Câini planetari au răguşit de lună
Al mamei – Noşti sporind delir de greieri
Cresc întrebări din gândul ce-l cutreieri
Prin hrubele zburate şi răsună
Lovindu-se de propriul gol ecouri ...
Al morţii euristic, din cavouri,
Popor din pietre scrise înierbate
Somn al răbdării, mincinoşii nouri
Îl saltă-n veac bolnav Eonul zbate
Captiv în libertatea ce-l răzbună.

Goliciunea

Mariei

Mâncat de Timp ca via de răpciune
Butucul cel bătrân arde ursite
Pe-aceste dealuri sacru pedepsite
Ruginei de-a- înflori şi-a ne supune
Prin târâtoarea zbatere şi salt
Pe-aracii răsucirii - răstignire
Cu nebunia visului înalt
Vindecător altoiul ni-i iubire
Lăuntrica Memorie-i goliciune
Desculţ să se-mpreune vânt şi slavă...
Aceaşi rodnicie-n veac bolnavă
S-o iarăşi primenim prin precesiune
Măsura ni-i a sevelor zburate
Freatic spic, genomicul ciorchine,
Străinul soare-n roiuri de albine
Prin seminţii popoare iarăşi zbate

Puzderiind spirala lunei ține
Gigantica pulsație-n mișcare
Trecutul timp din seminții divine
Să-și tescuie sanctuarele prădate
Prin ciclic Verb noiezic ce ascuns
În goliciunea-Logostea miruns
Sacrifică Splendoarea-n lumi create
Din Logos
 chiar de Sinea Lui străpuns.

Luna pienna la El Amarna

Urătă-i luna, soare orbitor
Își ia prin oglindire prin popoare
Atemporalul bir devorator
Ucide tot ce naște și-apoi moare
Cum însuși cel, bolnavul Akhenaton
Incestul gemelar întru ratare
Amarna-i l-a-ngropat cum gena-i Platon
În utopia Ființei, prin eroare.
 Sine bolnav de-a sa însingurare.

Nimic

Nimic îmbătrânind al luminii
Zbucium ce din oceane
Smuls-a ierburile și le-a înălțat jungle
Nimic revoltat ecou al increatului încă
Azimut între radiestezie și orgasm
Cu felurime de nume substanța
Asprită-n esențe și înzeită-n ființei
Prin oglindire
Nimic etern înnoindu-se prin
Sacrificiu jucat în Dual
de Teandros
Poezie cu picioare reci
Culegând scoicile hermeneice
Foame a soarelui de a-și lua ce a visat

Nimic de care ne este dor
Când totuși murim,
Îi murim moartea.

Enunțul ars - poeion

Tu, oglindirea Sinei Lumii!
A eului ce nu-și divide
Esențialul paideumei
Celeste, - Atotînaltei Mume
Fecioară, tu! Lumină-n gelozie
Din gemelar-sorgintea ce Misterul
Ni-l va ascunde arătându-l ! Vie,
Ființa mea ca parte-n veșnicie
Prin Har să se releve Adevărul

Sacrosophia

Regina înnoirilor primare
Ești poezie, tu, spirit și sânge !
Întreg misterul lumii cântă-plânge
În sacra ta venire-întrupare !
Gust jertfa de lumină din lucrare
Prin dăruirea cuantei de iubire
Ca parte din etern- vindecătoare
Cunoaștere și sete de-nnoire
Fecioara lumii, maica noastră care
Sacrosophia din profan o-nvie !

Intraductibil (II)

Primește jertfa, Dumnezeu intraductibil,
Sumă a trădărilor prin necuvânt
În acest paradox sieși lui imposibil
Bucuros că mi-ai dat suferința să cânt
Ce aș fi fost eu trezitor înspre lume,
Întuneric doritor de lumină setos?
Sau un număr care lacom înhite un nume,
În jocul divinului etern misterios?

Ca sămânță fiindu-mi și cultivatorul,
Sacrificiului care-și justifică gloria
Tu prin mine murind să învii viitorul
Din care se înfruptă tragic istoria.

**Eshatologia semințelor
ca logos multiplu**

εσχατολογία

Extrapolând ființarea,
Melodiindu-ne moartea
Scrie adâncul conștiinței,
Lumina din noi, iubitoarea...
Migrând pe inverse Durate
Întrezărind fără capete
În amurg răsăritul a toate-
Timp circular să nu scapete.
Altoi prin cunoaștere, Cartea.

Briliantul și Noaptea

Încă suportabilă pe fuga
Ce umbra ne-alungă
Invizibila sieși durere
A urâtului de a-și dori
Frumosul – iată ce arde rece și
Fără cenușă
Și dimineața dintre cuget și
Trezire acolo
Întâlnirea cu un cântec
Care te caută obsedant
O inocență care greșește iubind
În sublimul fiecărei flămânde Absențe.
Un nume schimbat de trădările
Unicei iubiri cu felurime de fețe
În brilliant: doar prin a nopții răbdare.
Arsura unui adio tatuată
Pe buzele ce se vor închide

Saturate de aurul mort
Al calpelor, vane chemări
Pe care viața le dăruie golului
Pe care ecoul ni le întoarce
 Ca ultim surd adevăr
- un absurd ce devine
Un strigăt estompat între inimi și stele.

Bântuirea

În goliciunea templelor de umbră
Țipenii fără cap fără contur
S-au cuibărit umezeala sumbră
Împielîțând bătrânul zeu mahmur

A unui veac bolnav idolatria
Istoria schiloadă și trufia
Le vor stârpi din genomul impur.

Virgo

Una, mereu, felurimei de chipuri
Din ceea ce moare în ce iarăși va fi,
Sieși smulsă-n azuri aurii pe nisipuri
Cum lumina sclipind pe talazuri zglobii
Cu-agitația Ființei fugind spre pădure
La izvoarele sângelui iarăși a bea
Mușcătura-n sărut prin orgasme sperjure
Coborând sub genunchi profania cea grea

Ca să ard gemelara cunoaștere, iată,
Curcubeu al nesomnului, suflet- copil
Te iubesc alungându-te umbră zburată
Te iubesc regăsindu-te, lumină și tril.
Niciodată uitând, vindecat niciodată,
Mâncat de cuvinte ca pâinea de dar
Goliciune-a divinului, parte tăiată
Ca multiplul din spice cu zvâcnet solar
Foamea setei din lume ca împreunare
Și cădere-n iubire, întru-iar înălțare.

Eternul Acum

Vindecătorul gând se recompilează.
Sporind din sine arde cu măsura
Iubirii care-i unica minune
Ca frângere, prin cuminecătura
Din sine-și înfruptându-se, ca fruct;
Etern-fiindul Măine. Zbor abrupt-
Ce-a fost va fi.

Acum să ne răzbune -
Logos străpuns ne este, rugăciune.

Arderea etapelor

- un poeseu -

*...,Zamolxis a fost un mare inițiat de la care
ne vine credința în nemurire, din toate astea
decurgând cinstea, demnitatea cumpătarea,
încrederea în posibilitatea de a cunoaște lumea”....*

Nu cunosc filosofie mai fertilă, dulce-amară
Decât filosofia naturii ce pe sine se naște
Credința morții duratei în nemurirea
Eternului
Drumul în pantă al întoarcerii
Păgânismul surâzând învierii
Păgânismul trepidația melosul sinoptic al
Semințelor insinuând aripi. Dualul subcuantelor.
Complicitatea lor cu lumina și vântul
Nu am trădat niciodată ființarea
Diferențiind divinitatea însuflețirea pulsația
Unitatea vocabulei cu metatextul
Holograma harta constelației noastre în
Structurile de adâncime și în delirul sacru al
Suprafețelor. Mi s-a reproșat ceea ce
Mă încântă.

Am epuizat o mie de erori
Pentru mărgăritarul din înflorire
Am dăruit ce mă pierde

Meandre

Cine sunt ce rămâne și cui
I se adaugă-n nebunia iubirii
Ce altceva murim decât moarte ?
N-am nimic de împărțit
Măsurate mi-au fost
Horele fisurata aură
Violetul și cunoașterea nopții prin umbre ...
Nemărginirea apropierei prin oglindire a
Limitelor empatice, iluzorii și chemătoare
Arderea etapelor
Nesațiul ce nu îmi aparține
Transfuziile ciclice ale semanticii
Sufletul meu în formă de scară
Zburătoare răspunsurile care întrebă
Imposibila stagnare murmurul chakrelor
Îngemănarea lor binarul înaripat al
Dumnezeirii
De dinaintea cuvântului. Îngândurarea trestiei
Mlădiind energia din care buzele noastre
Se înfruptă . Încă de când mușcătura
A sublimat în sărut
Nu noi delirăm ci timpul.
Nu cunosc filosofie mai fertilă umanului
Oglindirea sacrului în profan
Singurătatea jumătății barbare a se
Vindeca în sfârșit
Adorând perspectiva boltită a
Nadirului când din text răsare luna pienna
Și faptul de a muri melodios
Surăde ca un inerent răsărit.
Între fotosinteză și orgasm
Între rut și sărut
Între smulgere de sine și salt
Zburarea care singură știe
Calea întoarcerii. Înfometând murirea continuă
Înterup liber moartea

Luați mâncați acesta este
Trupul cuvintelor : cerul.
Goliciunea textului
Suprasaturează îngerul.

Poate că

Omul este prizonier
Propriei sale mistificări
Reminiscentei altoiului
Inseminat de fulgere globulare
Ah, frumos este omul
Își merită utopiile
Își visează nemoartea
Își caută originea
S-ar întoarce în lumină
În cealaltă lumină
În adevărata lumină
Fruct gustat și mâncat
În sâmbure intact
În sâmbure sferic
Încă nedespicat
Omul este fructul din vârf
Flacăra care intră în cer
Jumătate de zeu
Jumătate visat.

Mica nemurire

Cele 30 de milioane de discuri
- Scalpuri ale lui Michael -
Jupuite profitabil de Medii
Au relevat un punct minuscul
De uraniu înghețat în Lobul temporal
Acolo ghemuită tremura. Mica nemurire
De frica dumnezeului următor
Și l-au consacrat :
Michael Cel Nou melodios la burse cavou.

Ghematria structurii

- lui Umberto Eco

Atent al răbdării păianjen. Urzindu-și răbdarea
Pe unghiul iluziei. Infirmul soare din feromon
Și zvâcnetul jertfei- hierogamia Transferului...

Efectul zăganului

Dublul unei bătai de aripi
Ale zăganului pe sanctuar
Ia proporția unei vijelii
Transcaucazice
Izbind Araratul.

Efectul polisemantic

Prin aceea le pari nebun
Știi că nu suntem singuri
În Dimensiunea trucată.

Efectul placebo

Idolul muri:
Ecoul ritmând entropia
O vreme să bântuie.

Ascuns în operă... (II)

Mă uit în lume
În sensul că privesc
Printre cuvinte
Atent se uită cineva
Ascuns în operă/ creatorul
Curios a se recunoaște
Împrimăvărându-se
Ah, ziduri fără ferestre
Zadarnice sunt!
Cum poarta cu zăvor
Spre înlăuntru.
Iedera, ea susține zidirea.

Suflet ce freamătă
O dragoste străină umanului
Pare să fie duminica.
Cineva se uită atent în lume
Îți va lua locul
Printre grilaje de iederă
Ți se va substitui -
Va lua locul celui zidit.

F r a g m e n t

Motto: răul este absența empatiei

Scrierea este umbra hologramei
Vis ca parte din real *parte din*
Nimic nou nu s-a spus s-a trăit
Cineva sau ceva din mine
Zeititate sau nonsens purtat
Îmi surâde și –mi leagănă
Gândul
Un altoi o trasnfigurare
Care pe sine se naște
Preaomenesc am iubit
Preaomenesc ne-am iubit
Diferențierele divine
Schimbă mereu perspectivele
Iluzia spațiului curbat
Inversarea timpului
Precum în cer
Așa și în cunoaștere
Scrierea este inseminare
Unicul mister este sămânța
Stocarea memoriei
În aparența morții.
Dorința materiei de sacru
Foamea noastră de nemurire
O reminiscență de zeu
Îndeajuns să îl reînălțe
Prin partenogeneză.

Soarele creier Luna inimă
Sufletul zburdând Spre tăiere.
Preaomenesc am iubit
Preaomenesc ne-am iubit Trădările ciclic au înflorit
Fructe la vârful Le-a gustat zeitatea

Proza realului
Dă sânge graalului

Gnoză cuțit flaut
Eu sunt ceea ce caut

2.

Singur în goliciunea textului
Ca Walt Whitman în arderea Abnormă a etapelor
Încerc să rezist Întocmai valului
În complicitate cu vântul
Încerc să răsun Răbdarea soarelui stins în piatră
Acolo, în murmurul apei
Băut ca sărutul Pe vrana ulciorului
Repetând înflorirea spre vârful
Cum gladiola pe trestia Gânditoare
 Cum să-ți știi muri
Partea îngândurată a ființei
Ca să nu suferi ce eu primenesc
Ca să nu aparții spaimei zilei De noapte
Neomenesc am iubit
Neomenesc am iubit
 Moartea îmi gustă din palmă
Zahărul și smirna
 Metaforei.
Patru vieți am trăit
Rămuros fructifer esoteric
Jefuit dăruind
Pom din ape ieșit umblător
Un milion de ani
Într-o viață
 Desfășurat în poem

Mă las reinventat de cuvinte
A suporta omenеște
A dăruia ce mă pierde
A iubi ceea ce mă va prăda
A îmblânzi esența cu sâmburi
Iată, e destul de târziu
Dimineața culege globule roșii
Cum furam cireșe din grădina bisericii
Neoprotestante. În copilăria fericirii sărace
Trepidez înnoindu-mi subcuantele
Uriașul din munte Plânge cât apa Sargeției !
Am scris aproape nebun despre Cine?

Despre all the loves
Și the light of Hands
Forays in the Fantastic Reality
A branch with Mirrors
Despre Wild Honey
Și despre Grădinile semantice
Sub norul de grauri rapace
Vântul m-a citit în genunchi hohotind
Corvine elegies capul meu oferit
Pe conștiința cetății suicidare
Lacrimarium pe umeri purtat și
Delirul suprafețelor mimând deitatea
Abisalul cunoașterii orgasmice
The delirium of good's frustration
Round-around the one named Super!
Semantic halo, ship wake of evolution
Who separates darkness from lighening.
Iată .Străin paideumelor gnomice
Eboșei mantice homeopatiei
Cu moartea pre moarte Zburdând !
Înebbunit de atingerea ta prin răsfrângere
Trezit spre lume de estetica morții
Foamea de energie a energiilor
Empatia captivă sieși

Să se adeverească murirea viața
Gemelaria dualul triadei ?

Symptom or

Nature's suffering ...

Noi descântăm a lumii moarte

Noi asta facem noi suntem noaptea

Noi scânteiem arderea ningem

În interiorul textului

În Dumnezeire

De unde Nesațiul fiindului

Al ghindei vreunui înger

Scăpată din gușa păsării Phoenix

Al frunzei lui Goethe. Multiplicând teluricul

Pe verticală. Transferul ciclic de promisiuni

Ale Însinatului din interregnuri ?

La ce bun dualismul

Religiilor – Umbrei celei Vechi artele,-

Gnosticismmarcionismmaniheismmpaulicianism

Bogomilismcatarsismoccitan and lombard

La ce bun Sistemul de legătură catapeteasma

Curcubeu sfâșiat de efeminarea limbajelor

Degerenerând în sistemism

La ce bun sincronismul ori sincretismul

Spărtura în cerc a ontocrației

La ce bun a patra dimensiune

Cvadratura cercului aura fisurată de forceps

Imersiunea imanenței în suspinul

Retragerii tale din orgasm aieter?

La ce bun răul hazardul a treia definiție

Interferența dintre două cauzalități opuse

Norocul orb de a nu te-ntâlni. N-am înjosit

Sânii tăi luminând nebunia înmuguririi.

Cunoașterea femeii de către bărbatul agonie

Cartea cu o singură pagină. Templul unui zeu sfărâmat?

De urât să ne țină femeia Îți aștern culcuș

- Al profanului în sacru -

Aici, în metafora cea făr-de-capete.
Aici, în golul ce trepidează straniu
În dreapta inimii. Sublimând în sărut
Mușcătura. Țipătul ființei
Unduind spre nebănuitele margini
Rugăciunea cărnii. Pădurile evadate din oceanos
Spre a dezmierda azurul cărnii dornice rodnice
Pajiștile sub ropotul mieilor
Peste morminte, dogme, sentințe și
Dorul de sine-al ființei
Intactă în mine duișia psalmul încrederea
De a dezmierda în cuvinte
Sfărmăturile bătrânei lumini Din creație !

La apa Sabatului

Acolo îți plâns-am recoltele .
În zadar am strigat „- luați-mi cuvintele!”
În zadar am aflat! Mai flămândă în noi este
nevoia de a iubi
decât a fi iubiți:

Ci iată, aceasta nu ne aparține
am scris am înnegrit cerul cu semnificații
Așteptat sunt de trecutul ucis gata de salt
sunt la marginea textului
Cum vindecările dinspre centru spre
Nimeni
Bolala înnoiește sângele eludează ravagiile
Celei bătrâne. Spațiul dintre aura fisurată și femeia
Pe care o am iubit-o a-i muri partea morții
Rob mie însumi
Am luat masca chakrelor. Prin divine empathiy
Stau fericit în timp ce știu că dispar. Resorbit
în uhronia repaosului

Sword from freind

Knife from brother

Poison fro woman

Gelos pe îngerul căzut

Meandre

nu mai sunt.

Nemilos ne- am iubit

Asuprit de esențe am iubit

...ca un mormânt oglindit Din estinția eului
Clară și oglindind adevărul răsare luna piena
literatura vindecă prin suferință
nesățioasă de sine ca boala lui
Shopenhauer Freud Jung foamea
spiritului de sămânță
inteligenta materiei subtile de a se sublima
remember despre toate astea vorbirăm când îmi scriai
că nu mai suporti
e prea frumos înfricoșător de frumos
talentul troznindu-le prin nuri mizeria metafizicii te-am
prevenit
efectul placebo mușcătura orgasmul
agonicii au lăstărit binișor, precum în galaxii
așa și în plantația de viruși în virtual se petrece un
fenomen
resimțit de poezii omorâți de incogno
- scribii în frac de salopete -
Justițiarilor frustrării și asasinii de sine
Elaborează tratate estetizante
Despre propria lor impotență sterilă
Jalnic își rumegă sentințele doliu orb
flutură

umbra despicață a catapetesmei
pe memoria falsă a Matricei – de sine doritoare....

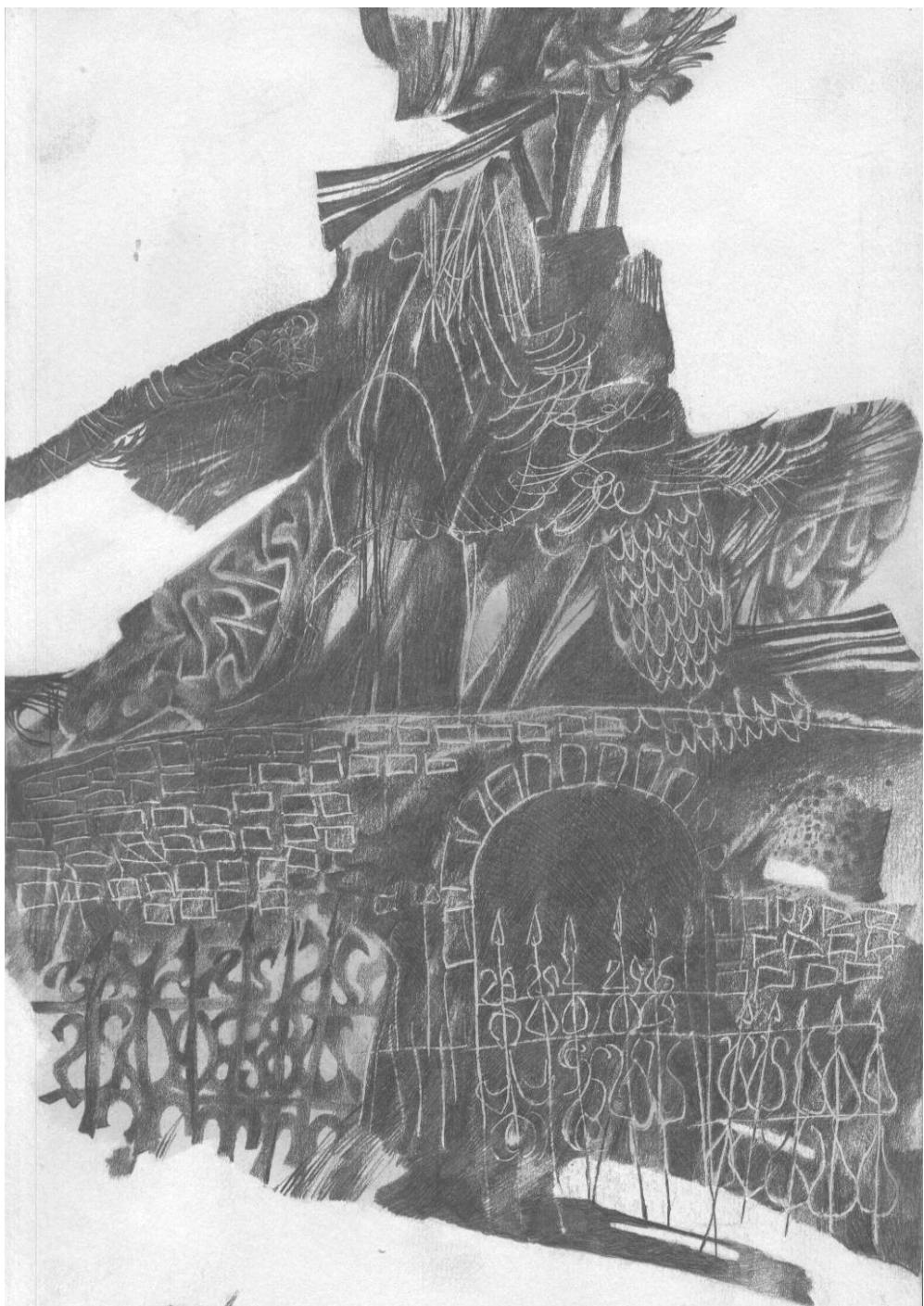
sword from friend

knife from brother

poison from woman

gnoză cuțit flaut

eu sunt ceea ce caut

Roşian
2008

Epigraf

Răul este absența empatiei

Însă răul fără bine nu ar exista

Să nu mai învățăm a muri

Să ne dezvățăm a trăi

Zvăpăind ludic pragul de sus al durerii

Ca să nu mai fim omorâți cu încetinitorul

Să nu Te mai sacrifici prin operă

Anamnesis

Poezie, tu, oarecum chipul interior

Umbra cuvintelor pulsatorie

Mie însumi necunoscutul

Până la capăt.

Altora aplecând ramura

Cu mai dulce apropiat subteranei

Coroane a clepsidrei cu seve

Sângele-mi îndepărtat

Ce răspunde în stele

Alor mei mai străin voi rămâne

Ci numai simțirilor captivi

Ne dezicem esenței primare

- dăruim spre a fi luați în stăpânire

Înpovărați de rod. Ne vor jefui

Însă astfel ramurile vor fi mai ușoare

Și graurii vor culege ceea ce rămâne

În arhivele vântului. Poate sâmbure fertil va plesni

În gematria barbarei cunoașteri

Nimeni să nu se tânguie

Dacă mor din picioare

Ori târât de puhoai va pieri

Bătrânul trunchi împietrit

Ori jăruind cu vreascurile unui foc

Poate ultim grădinar reîncarnat

Al străvechii cunoașteri

Vor șterge urmele memoriei
Cu inocența fără ochi a *Increaturii*.

Uriel

Avatarul nippon

În amurgul urzit cu privirile sacru
Refac al Mătășii drumeag sub cocori
Din Trapezunt nouri mint, simulacru
Al aurelor, tulburi, tu, trădare, mă dori.
Sum al altei cunoașteri pe nordice rune
Îngropat de druida prin vis melopee
Jarul tace sub propriu-i tăciune
Al răbdării mileniu prin cremeni scânteie
Gând al meu, ne-al-meu? Nelumire,
În amurgul urzit cu privirile, zeu,
Am uitat cine-ai fost, cine sunt, răzlețire
Peste vămile oarbe de Hyperboreu.
Țipăt flaut pe trestii mușcate de lună
De ecou ce se-ntoarce și seceră gol
În amurgul urzit de fecioara nebună
A cascadei în marele gol.

Revenire la Vâlcele Bune

Revenit printre pedepsite coline
Unde piatra tremură sub licheni
Sentiment desculț prin aspra rouă a
Unei alte memorii
Numărat de frunzele ultime. Mă ceartă gaița
Pentru penele din pălăria bunicului. Ori pentru oul furat
de șarpe
Trântit pe spate pe covorul de podbal
Sub cea mai apropiată stea
am băut scânteierea ei din
- ciubărul ciutुरei
îmi amintesc de un mine străin asuprit de esențiale
răspunsuri
și niciun sărut nu mai are gustul de mac

sfârâmat ca al tău
răscopt și amar cu halucinații de vrăjitoare bătrână
numele satului s-a schimbat
oamenii locului își crestează pe fluiere
floratura
obiceiuri care par să îi facă ascunși
de propriile lor origini
așa cum poezia mi-a deschis buzele
ca pentru sărut revine scäldată în bruma unei ceramici
arsura aceluia dumnezeiesc păcat
acum zac în iarba care mă va înghiți
barbară memorie a oceanului semantic
răstignit în trei timpuri cu amintirea ta
un frison de vânt mă îmbracă în zadar *poetizez*
din piatră ies viepsii din mușcătura inimii
jarul lui Endimon să vindece moartea.

Alungat din propria-i operă

Femurul vântoasei șuieră în coline
Nu îmi amintesc vinovăția celestă
Undeva scâteind un meteorit
Mi se stinge în iriși ca un flaut în piatră
Nici o logică în memoria lungă a ierbii
Globule roșii cireșe amare
Sălbăticite-n viroage
Secvențe în ochiul de vultur al
Timpului întreitului regn
Invers curge muntele înapoi în câmpie
Absurdul soare reptilian
Și abisul până la diafanul libelulei
Scara genomului opturată undeva în hazard
Ropotul de vipie pe viscolit curcubeu
Sunt ca și cum aș fi inventat
clipă-de-clipă
de un limbaj mistagogic
inițierile sfârșesc în zero-ul gravid de întuneric

alchimia răsuțește iedera și cochilia
o ardere fără cunoaștere mimesis galactic
uragane fractalice
moarte dementă a substanței
neprimind germinația de care vinovat ab origine
a fost cel alungat din propria-i Operă.
Nu îmi recunosc atributul eteric
Alienarea uzurparea violul mutației.
Inocența pulsează în cuvinte. Ecoul ce nu se întoarce
Îmi este adorație, ultima?

Rogvaiv

Poezia este
Umbra coloristă
A memoriei.
Moartea nu gustă
Mușcătura nu o atinge
Încetinind timpul
În miliarde de sunete
Curcubeu peste
Noapte visat.

Vamă

În pădurea ancestrală
Îngânat de șapte cuci
Suflete în pielea goală
Un'te duci ?
Semn îți fac Mărită Umbră
Auriu-stelarei Cruci
Șapte chakre te adumbră.Să-mi străluci
Ce delir de roi de stele
În Egregor cu preluci !
Suflete printre zăbrele
De uluci Orb netimp și-n miez năluci
Chip de om cumva știut...
Suflete la vămi de cruci

Celei Mari te dărui, mut. În pădurea ancestrală
Ard inel de ultim grai
Suflete-n lumina goală
Sus de rai.

Prin aceea ...

Prin aceea că sunetul vede
Se întoarce de unde a răsărit
Și ecoul se întoarce însă neauzit
În expansiune întru contracție
Pluriversul se de -sine curpinde
Tot ce a fost va mai fi, infinit
Pulsatoriu divin, prin oglinde
Din urmă trecutul purcede.

Poesia

Duminicală dulce-amărăciune
Alean ce vine din adânc de gânduri
Ce-au ars și se întorc ca rugăciune
Și-n carte mai răsuntă, printre rânduri
Ai fost ca o pedeapsă din iubire
Și din iubire stinsă niciodată
Arderea frunții inimii-n neștire
De moartea ceas de ceas și măsurată
Acolo unde intră-n cerul coborât
Ca prag și frunte-a celor duse toate
Te-ntrezăresc și-mi trece de Urât
Himeră-n nevăzut pe jumătate
Ci iată, cum în vis se înserează
Scânteietoare stele –mi vor surâde
Doar una ce de-o viață mă vânează
La pândă bănuită-n fir de rază
Mă va sorbi, bând dintr-o sorbitură
Cuvântul dintre Dumnezeu și gură.

Scrisoare

E deajuns să te aflu cu gândul
Și acel cântec care ne caută
Revine de la mari depărtări
Peste unduitoarea memorie a inimii
Iar tristețea fără gură
De a nu ne fi atins niciodată
Începe să cânte
Cu modulațiile cerului
În clipa de seară a lacului din munte
Căruia i-am dat numele tău
Să înțeleagă răbdarea
De la om până la zeu.
E deajuns să te regăsesc cu gândul
Și uit că murim. Învăluit de misteria
dintre viață și neuitare.
Și te cunosc de când lumea
Și mă vindec de tot ce mai doare.

Bântuirea

În goliciunea templelor de umbră
Țipenii fără cap fără contur
S-au cuibărit umezeala sumbră
Împielițând bătrânul zeu mahmur
A unui veac bolnav idolatria
Istoria schiloadă și trufia
Le vor stârpi din genomul impur.

Crysis

- verilor între ei Israel și Ismael

Cu dinamith la burtieră
Amortizată la țarușul
Unui complot apocrif
Bătrâna capră arabă
Scuturându-și codița
de praf selenar viitor

paște petrolul bursei din New York
și verdeța roșie din Gaza.

Song

Acea tristețe vagă și stranie, din sus,
Cu vinețiul toamnei devreme și deodată
Când inima își schimbă sub azimut indus
În aritmiilor orbita interior captată...
Cu o durere nouă de care n-ai știut
Că stă la pândă, oarbă, și deodată vede
Iar mușcătura-i sacră cu țipăt nevăzut
Deschide obturarea dintre a ști și-a crede ...

Un „ce” visat răspunde între cuvânt și noapte
Și din trecut răscoapte se scutură prinos
De singure culese cuvintele răscoapte
Vindecător misterul se dăruie mănos.

Magic World

Nu te întrista
Alte cântece prevestesc alți oameni
Ecolul străvechi seamănă ară și seceră
„Dumnezeu s-a născut în exil”
Jar al stelelor tinere
Presărat de eoni pe veacuri
Grădini izbucnite din altoi
sub prielnica lună
vor râde vindecătoare mereu
din răzlețire și nemai- întoacere
magică lume a mișcării
rotundul timp căutându-și izvorul
sub mâna care scrie acum
o scânteiere
ce poate fi ultima.
Prin fereastra spre interior deschisă
Se aud țipete de copii
Intactă Inocența rotește cadranele

Nu te întrista. Verde e țara albastru cerul limpede ora
Dinspre păduri se întoarce. Dimineața seminței
zburând

Încet se retrag amintirile
Lumina se uită peste pagini,

Cineva bate la ușă

Inima oricând pregătită-i
Sfâșietoare doar mila.: ea e sămânța
Iubirii. De tot ceea ce am iubit,
ne-a iubit..Ninge în interiorul suspinelor.

„- Bună seara, e destul de târziu,

Parcă ne cunoaștem de undeva ?
Scuturați-vă de zăpada subcuantică
Vara asta a înnebunit

Nu știți cât e mileniul?”

Ochii gemeni

Vedem imaginea
Răsturnat
Astfel și clepsidra.
Fereastra neoarbă spre exterior
Nu tu scrii cartea :
Ea ne citește.
Ultima pagină:
Este fereastra.
În lumină neoarbă
zidită.
Numim aceasta vitraliu.

Petroglife

Iarba
Ea este spaima giganților
Piatra
Ea este repaosul
Arderii
Cugetul

El ne este bucla
Eonului.

Păcatul originar

Adam a cunoscut-o
Pe sora sa
Și au avut fii și fiice.
Fiii lor și-au cunoscut
Surorile
Și au avut fii și fiice...

Noi suntem urmașii lui Cain

Clopotul și limba

În clopotul de bronz
Limba de bronz
Captivă.
 în vibrație
Sfericitatea.

2.

Între gură
Și strigăt
Secțiune de aur
Tăietura ca sâmbure.

Un gând nu-mi dă pace
Fluture fricos
Pe irisul inimii.

Pictură naivă

Insecto-barabaria roind din grohotișuri
A duhnet vechi de mlaștini, de turbe și de mort,
Atrage și gregarul nomadelor fetișuri
Al bulbucatei stirpe ce viețuiește- n cort
Modernul repliază în aste zone-obscur
Prădalnic și sagace la iute furăciune
- sălbătăciunea - știe și fuge spre pădure

Și-ngenunchind sub umbre la umbre se supune
Pe-o vale hoitul unui mistreț cu colți de piatră
Scăpat de braconieri avutului obștesc
A viermuit în iarnă și câinii-a moarte latră
Zbârliți a om de fiară sub corn vânătoresc
Tușesc stejarii, saltă pe jaruri veverița
A carne arsă duhul prădalnic suie fum
Prin scorburi foamea rece își plăsmuie tărăța
Mașini cu geamuri negre se clatină pe drum
Un sat uitat de oameni, un om uitat de sate,
Sălbăticită latră pe râpe-adânci o stea,
Ară mistreții oase și drumuri scunfundate
Un clopot spart și-o cruce cu-un Crist de tinichea
Acolo mogâldeța, țipenia, vampirii
Își fâlfâie natura hidoasei lor prășile
Orbecăind cu veacul heretic al Răcirii
Mutantul regn de baltă venit sub coviltire
Înstăpânește-n gloate endemonia sură -
Fosila patrupedă abia săltând în sus
Când marile dezastre se-ntorc după curbură
Piere făptura Vetrei, prea răbdător supus
De când e lumea saltă prin felurime forma
Scaieții sterpi cu vântul bolnavelor caverne
Ai foamei se răzbună smulgându-și filodorma
Din amortita veghe ce-n cale-i se poșterne.

Perfuzia

Ascuns în goliciunea luminei
Celei dintre zi și vedere razantă
Jumătatea tăiată a verbului
Se clatină sub echinox-
Șarpe tăiat de plug în artere
Cercuri cu instabile osii
Insinuând vectorii orbi ai cocorilor
Neînțeleș arde semnul
Zeității sublunare

Omphalos aorta
Stocând memoria humelor.
Seara paginează suferinți ce vor fi.
Urâtul se retrage la răscruci.
Poezia este golul substanței
Sub forceps.
Feminitatea conceptelor
Himere oarbe dansând
În goliciunea realului.
Bătrâna cunoaștere abjură
Printre orbii cetății
 și rodnica prostituție a
 sacralului
O, fericire! Libertatea-i daimon eretic
Iar din utopia devastată din interior
Spre absurd
Înmuguresc asuprașirile marelui Nimeni.
Sub iernatica vară
Norocul meu cerșea un sărut cuantei
Ultima Thule a Memoriei
Care să dezlege pecetea.
Esența este resorbită
Să nu moară moartea.

Lanul de grâu

Răscopele ofrande-n afințit
Alungă insomniile înspre pădure
Torpoare- a sublunarului zenit
Țipeniile amintiri vin să mă fure
Desculț umblat- am printre miei uimit
De plânsul lor în holbura bătrână
Veneau împresurînd din basm murit
Rumori de înjunghiere în lumină
Genezei niciodată vindecate
Și inocenței oarbe și barbare
Le-au plăsmuit alt înțeles la toate

Cei fără chip care-au plecat spre soare
Prinos de înnoire din străbunii
Cei înghițiți de vânturi la hotare
Din auzite și ecouri unii
s-ar fi întors prin sate să omoare
profan și sacru-mpreunând cununi
în vîpia zvîcnind la secerișuri
le-au dat ca mușcătură larii buni
tain la zeii lor și la fetișuri
când nu voi fi *să știi* că mor misterul
sub alte anotimpuri mai departe
rotind stelare lanuri numai cerul
își va rodi răbdarea fără moarte
(Pe-o cruce rîde mierla și mă ceartă
Copil nebun !...
Arzi, cuib pe-o creangă spartă!)

La sanctuarul dacic

Zăganul orb pe cercuri mari de vînt
Cu țipătu-i regal de vânătoare
Își suie-n ceruri prada ca mormânt
Un șarpe răsucindu-se în ghiare
Cum l-a țintit și smuls la sanctuar
Doar vîntul știe, și, sfărmat altar,
Uitat în solzii stirpei milenare...
De foarte sus bătrînul îl sloboade
Și ca o piatră moartă jertfa cade.

Catren la Mănăstur

Un gând cu ochi
Cu partea legănată
Peste etern acum-ul cel deschis
Străpurei răsunînd cum niciodată
Sau doar întrezăririi ce se-arată -
Cunoașterea de dincolo de vis...

Distihuri

În spic latent multiplul număr sacru
Din care gust abia un simulacru
Tu, sâmbure răbdând în întuneric
Dorința ca pe-un fruct, orgasmul sferic.
Inel constrâns în care micul soare
Își tace-ndurerarea-nnoitoare.

Codul lui Paracelsus

- o parabolă esoterică -

Unde a greșit Paracelus
Arde aureola fisurată
Sarea – sulful - mercurul
Spiritul – sufletul - corpul :
Absența pătrimii
Se arată-ascunzându-se
Desigur desigur
omul aparține lumii divine
prin sufletul său,
lumii vizibile prin corpul său,
iar lumii angelice
prin fluidul vital,
adică spiritul
care se interpune
ca o legătură strânsă
între suflet și corp
absența verigii de legătură
lumina rece și vie
dornică de întrupare
cum visul în geamăna poezie
transcende eroarea și
străpunge logica
așa cum raza străpunge
poliedrul
roind fractalii

în holograme
ca viespii, nervii furtunii...

Simbioze

Versificația este un soi de subcultură
față de poezia autentică, într-adevăr.
Dar ce s-ar face pădurile fără iarbă
și oceanele fără alge ?
Fără trecut...

Acum despre acum

Clipa, ea este viul continuu.
Raza care se sbenguie, licărul
Solzului când păstrăvul saltă la prag
Tulburat de sămânță, să-și afle cuib în amonte.
Izvoarele știu, ci nu curgerea.
Ceea ce moare dintru sine în Marele Sine
Transferându-se, ca pulsație ecou și lumină.
Indicibila bucurie a versului
Mantinal, scăldându-mi ființa. Mireasma stranie a
cuvintelor
Stele reci tremurând ca fluturii. Feromonii subcuantici.
Există în îndepărtata apropiere, dincolo de
cazemalele paușale
O femeie mai frumoasă ca poezia mea.
Numele ei este Hermeneia.
A, da! Scepticii știu că e un pseudonim
Să nu mă înjunghie satrapul.
Ard într-acolo ca supraconștiință
Terorizat de dictatura aleanului.
Ea este geamănă a Fatum-ului meu.
Ea este pentru când nu voi mai fi.
Euridice a trădat, Orfeu a fost încornoratul.
Capul lui îmblânzește fiara din om
Dar omul din fiară nu.
Omul din fiară va veni. A venit!

Cu ea aş fugi spre păduri fără să privim înapoi.
Spiritul ei îl adoră pe al meu, dar nu ştie.
Tantra nu ştie nimic despre Hermeneia.
Alienat sunt, Doamne, de vinovăţii inocente!
Nedrept este recele faţă de cald
Şi niciodată altfel.
I-aş muri moartea, Doamne,
Dar nu ştiu cum să o smulg din trecut.
Iarba nouă de unde am ars
Ar vindeca-o –n extaz şi cădere în sus.
Bătrâna sămânţă cea sfântă
Rabdă şi tace, rabdă în textul acesta flămând
De materie, de sacru-n profan. De Cunoaştere .
Dincolo de cazematele pauşale
Aud antimateria râzând.
Mă doare cumplit golul de tine
Hermeneia fatum şi datum.

Presumeriana sau efectul fluturului Imperial

În anii greşit număraţi
Foşnet al trestiei fosile
Captive la Tartaria
Nu departe de muntele sacru
Sub parapante şi vulturi
Oarbe energii increate
Şi viespii nervi ai furtunii
Ecou de zeitate căzută
de unde
Parcă-mi aminteşti de
Mlădia pădure de Balsa
şi de Tropicale gigantice
În soare tânăr scăldatele
Splendori
Paradisul sălbatic
În care descuţ

m-am rătăcit de ai mei
și o sferă de lumină
Pulsatorie
Îndepartându -se
Mă reumple de plâns...
și tu cântec ce demult
te-am trimis să-i ajungi
te reîntorci mereu
în tot mai oarbe și reci trepidații
îmi ascult ecoul
acolo în somn
talazuri și voci inumane
iute stinse de semnele visului
cu Jumătatea tăiată să rabd
Celălalt timp
cum se strânge....
Umbre ale norului sacru
Mușcă pe vânt
azimutul de sânge.

Imn Noptii lui Novalis

Tu, Mamă Noapte, Mumă, puzderiind de semne
Tu, care fugi în sine-ți și ești în mine toată
Cum în sămânță rabdă cunoașterea să zbată
Prunc din lumină pură prin Duh sacrificată
Fractalic freamăt sacru-n profan să se îndemne
Etern Acum în clipa-mi misterioasă roată
Ființa mea te cântă-n splendoarea increată
Și-n cea melodioasă-a continuei geneze
Fecioară-a plăsmuirii miriadelor de sori
Roind sisteme – timpul cel fără de hotare,
Galateene fluvii spirale delte nori
Gestând din stinse spații, noi lumi fremătătoare
Împăduritu-mi munte spre tine saltă hore
Zvâcnind pe verticala enigmei învăscute
Pulsează-n mine ritmul Divinei Aurore

Atotfiindul Lumii în lumi etern născute
Cuget arzând ca parte trezită să-ți viseze
Iubirea născătoare – prin asceze-
Înluminat te-ador cu aceste Verbe treze.

Urobouros 2

Adevăr zic vouă
Sămânța este informație
Ceea ce se ascunde a transcende
Învăluit în forme culori și parfumuri
Este foamea nefiindului-încă
Întru a fi
Înmugurind din noapte lumină
A muri spre a naște
Adevăr zic ție, soră a mea, frate :
Suntem semănați arați și culeși
Noi suntem pâinea lor cea de toate
Eonurile Urobouros.

Ochiul compus al conștiinței de sine

În ea însăși se reflectă conștiința .
Recea ei lumină, vedere a nopții.
Prin auto-observație, cum poetul bătrân
Întors la pragul de risc al Ființei.
Iată, se pregătește ochiul compus
al infratextului
A rosti un adio utopiei.
Pe drum urmele invers
Refac memoria sacralului.
Nu se moare în ordinea nașterilor
Nu se atinge limanul cifratelor ritmurii
Pare-se recesiv diferențele
Înnoiesc prin tragic
Înțelege-te pe tine însuși.
Iartă-te – să fii iertat.. Uită, să poți pleca.
Celor dragi lasă visul.

Viața despre care ai cântat. Ți-a luat înapoi înzecit.
Presimți cum se clatină semnele ?
Energiiile nu se mai doresc reciproc,
Arderile forțate se răzbună
În epicentrul suferinței
Înmugurește un nou paradis.
Iubit de vânturile înalte
De zefirul celestei monade.
Relativ mulțumit ca mulțime.
Strigătul trimis de ecouri
tranzitive reface la origine zborul.
Un instinct mai vechi decât omul
se repetă sub azimutul cocorilor
isoscel pe curbura iluzorie. A arhetipului.
Făpturile fără ochi
Exprimă prin forme ceea ce. Am numit inefabil.
Târziu în lume trezit. Nu-i nimic de plâns, de pierdut.
Utopie de a fi- întreruptul Hiatus.
Adio!

Urobouros 3

În mijlocul lanului de grâu vălurind
Luat prin surprindere de ceva nefiind
Jumătate visat și trezindu-și supusa pereche
Captiv în structurile morfo-frenetice
Surâzând cu acel *nealnostru*
Flux resorbit de reflux
Pulsație dinspre margini spre centru
Nemărginire a unei cărți ce se scrie
Numărându-se dinspre deznodământ spre
Neștiuta când pagină a răpirii....
Privirea rotindu-ne, geamăna cu a Florii Soarelui
Înterupând călătoria foamei noastre
Nebună și prea sigurî de întoarcere
Inconștienți de efectele
Îndepărtărilor, de regăsiri ce nu vor mai fi

În mijlocul verde al vântului
Turbionul ne resoarbe ca umbra unei galaxii
În întunericul plasmei
Cu singura durabilă și bătrână dorință
De a te întâlni capăt să dai drumului
Suspîn al trezirii din somn
sau vindecare .
Ca o religie ce nu aparține corpului
Țintuit între cuget și strigătul ecou repetat
De cărțile mele
Și de fiii mei cei născuți.
Amor sau altceva
Și despre care de milenii alții-asemenea nouă
Ne- au vorbit dintre ceruri
Greul pământului nu-l mai mistuie soarele
Luna lehuză prin recoltele lui umbrifage
Și însăși această energofaie a minții noastre
Reminiscentă a Creaturii căzute în regnuri
Retrageți-vă cât nu ne veți ucide de tot
Încetați, însfârșit, experiența!
Ca să nu sfârșiți prin a vă arde pe voi
Prin divinație oarbă
Și nesațiu de sine-al fugarei cunoașteri
Deogonie nevindecabilă,
Canibală centrifugă a sferelor
Roiuri muribunde increate sub Marele Cearcăn
Al logosului ce pe sine se-nghite
Să renască cel fără de capete ?

Acolo

Viesparul
Cuib de nervi ai furtunii
Răspunzând licărul
Stelarului cuibar
Puntea ochilor
Să nu mă uit în lume

A sărutului pecete
Catapeteasmă sub fulgere
Și împresurați de al semințelor
Dor întrupat
Ni se redeschide a mării poartă
Primăveri, înfloriri, altoi legat,
Fruct cerese
 Graal craniu golit
Amforă în zeu revărsat
Țipăt de vultur spart.

Lângă țărm la Midia

Iarba înaintând dinspre țărm
Se reîntâlnește cu fertilul eclectic
Memorie abisală în clorofilă
Rescrie migrația apei sărate
A se întoarce pe verticale în soare.
Nu îți reprima arderea, etapele,
Sub aceste arbitrare puncte cardinale
Crucea orizontală a trupului
Cu fața spre soare, spre stele
Nu te răstigni de unul singur
Într-o lume care asta face
Nu prelua vina altora
Nu te lăsa ordonat înjosit adorând
De cei ce pretind că iubesc spre alua
În stăpânire. De cei pentru care a culege e a prăda
Nu îți reprima cunoașterea empirică
Ascultă-ți înțelege corpul care *știe*
Dăruie ca să fii primit
Ai nevoie mai mult a iubi decât a fi iubit
Nu ignora soarele nopții
Stelele ard, sunt acolo și în plinul zilei
De dogme râzi du-te la întâlnirea dorită
Acest fel de dragoste dezlănțuită
A fost cândva privilegiul zeilor

Înfruptă-te oferă trepidează
Nu te lăsa mințit de savanții. Spaimelor proprii
Fac ravagii sistemele ipocrizia
Frustrarzii în ape pe pământ și în aer
Rescriem călătoria vieții
Pe infinituri concentrice.
Totul și partea relative sunt
Ești tu instabil pe constanta unui azimut
Ce răspunde cu inima
Paradoxul că trăind murim
Să îl rezolve Dumnezeu cel din Om.

Ceea ce ...

Ceea ce ne împreunează
Ne unește și ne va despărți.
Mai devreme sau mai târziu.
Cum se desparte de sine Sinele. Înnebunind.
Suntem două aripi. Ce se susțin reciproc
Două înaripări gemene dar străine
Ale aceluiași zbor rotund
Ca al timpului. Pasărea-gând nelumesc
Pasărea care se
hrănește din sine
Cum luminează scânteile cum din cuvinte ideile
Cum din nemoarte
Divinul.

Scrii cu ultimul sânge

Din netimp vine foșnetul de carte veche al ierbii
A moarte nouă, a proaspătă moarte dinspre
Dante eclectic vine
Metafizica oarbă suferința naturii vindecarea de zeu.
Cum ni s-a promis însă au uitat și-au murit
stinși în oameni.
Cei ce i-au văzut și cei ce ard în fumegariile cunoașterii.
Ne devoră ultiți materia și semințele lor fără memorie

Au fost resorbite de neantul gravid zero.
Gaura își cere flămândă vama renașterii
Osuarele se nisipesc fiara geme seismic
Nimic doar nimic și cetățile lor ca tulpine de viruși
Urlă în dezmațul unui nou babilon disimulat babilon
Elohim elohim ca sa ajungi asemeni nouă
Să cobori în teluric să-ți piară genetica.
Scriu cu ultimul sânge.

Dicteu

Dizarmonii fictive succed capcane-n salturi
Doar vântul recompune nocturnul menuet
Visat spre ziua care coboară din înalturi
În fiecă trezire neutrul somn secret
Străpuns cuvântul naște sămânța de ascet
Și se reumple moartea de energii primare
Cum de dorință doare cunoașterea cu gheare
A smulgere din sine nesățioasa- stare
Să-și stingă stigma Orbul, teluric paraclet.

Memoria acelora

Memoria acelora este cadavrul din dulap.
La subsol, criogenic sertar, ars de-a surda.
Orb e zeul în somnul lui galben.
Peste veac, peste veac, ore sparte
Sacrele moaște-ale scribului.
Mărunți epigoni scriind evanghelii truate.
Tatuaj pe astral, nici o carne duhoarea nu ar
Suporta-o. Leac pentru ei nu va fi niciodată.
Moartea știe și tace. Peste veac, peste veac.
Văd țipenii și cheag de tenebre
Ghem de șerpi în grafemul gnozei
Grohotiș ce se auto-înghite.
Peste veac, peste veac, derbedei ai
Gropii comune – foetuși mumii :
În metafizică!

Un destin provocat

Am dat patriei celei abstracte
Devoțiunea și înflorirea spre interior
Ca un pom rotat umblător
Al cărui unic fruct nu se face văzut
Nici știut.
Când trunchiul care l-a susținut
Se prăbușește
Fructul din vârf separat și ocult
Din care doar au mușcat cei ce l-au cunoscut
Prin divina culpa
nu se culege ci este zburat.
Astfel patriei mele celei abstracte
Și mai presus de singura-mi moarte
Ca un destin permanent provocat
Răzbunându-mă Cerului m-am întâmplat.

Un destino provocato

Mariei Teresa Liuzzo

Ho dato a quella mia patria astratta
La devozione e la fioritura verso l'interiore
Come un rotondo albero ambulante
Il cui unico frutto non e visto
Ne saputo. Quando il tronco e caduto
Il frutto della cima occulto e separato
Del quale hanno assagiato
Solo quelli che l'hanno conosciuto-
Con divina culpa
Non si raccoglie ma e volato.
Cosi di la dell'unica patria astratta
Al di la dell'unica mia morte
Come un destino permanente provocato
Vendicandoni il cielo
Mi sono trovato.

Trad di Marilena Rodica Chiretu

Împreunarea 2

Ardem două flacări de apă gemene
Unul pentru celălalt unul într-altul
Inocență a împreunării însă tu sub auria stigmă
Cu privirile întoarse pe vitraliul curbat
Altuica dărui suspinul geamătul
Din buzele tale se înfruptă zeul
„- *O, my God, o mein Gott*”
Și țipătul aruncă în trenebre un curcubeu
Cu solzi de hiacint și de purpură
Între noi înspicat scânteiază misterul
Îmi îngrop capul în reminiscența aurei
Trepidația face saltul prăpastiei
În propria-i sălbăticie
Nu suntem unul al celuilalt
Nu voi lua cu mine dincolo umbra
Hlamida necuvântului de dinaintea
Cunoașterii. Inversăm veșnicia
Așa cum semințele rabdă a încolți rod străin.
Ardem împreună altcineva recoltează
Imediat ce din lumină întunericul NU
Este iarăși trădat de Flămânzenia DA
Dintre noi se desprind aripi vrăjmășite
Și marea își culege orhideele de sare și vânt
Rămân două țărături străine
Ale aceluiași strigăt. Urma creației tresare plângând
La vămile somnului Tu, Doamna Domnului.

Feminitatea și Exilul

Descărcarea electrică a textului
Sub fulgerul mental, dimineața,
Ca după împreunarea scurtă, abisală,
Ca un țipăt al neființei de a fi
Fluturi orbi cuvintele noaptea
Holograma le înghite în extazul lor

Suicidar feromonii unui interludiu
Care ratează în orgasm
Acel straniu dumnezeu al constantei temporale
Dintre carne și spirit.
Fiul ratându-l pe tatăl. Eboșa religia dogma .
Ei sunt ascunși în lumină. Ei, increatul.
Adorăm ceea ce ne desparte
De noi înșine. Pedepsiți cu promisiunea
Reminiscentei edenice
Obturata celulă: splendoarea și deriziunea
Iernii întrerupte de rana solară.
Al cui acel delir care naște ?
Neant sarcasm frenezie depresie
Sânge evadat din ocean
A zbura ca scânteie? Consumăm ardem ceva
Vreascuri după ce am rodit
Am prădat. Se consumă altceva altcineva
Străin tranzitiv inefabil

Este, râde ceva străin în uman, se resoarbe
Disimulaj al energiilor reciproc flămânde
Inentitate cu foame de Id? Foșgăie cunoașterea
De estetizantii de transexualii de umedlunecoșii
De hoăștele de curvele ipocrite de carmelitele
Carm-Elitele ! Istorie în căutarea
Orgasmului pierdut. Moartea filmată cu încetinitorul
*„pentru dumnezeu din cer o zi este cât
o mie de ani pe pământ”*
Mulțimile oarbe își consumă dezmațul mărunț
Foamea pluralului de unul disfuncț. Sau ce ?
Mutație promițând un sfârșit: știința se spală pe mâini
Noua paradigmă tranșată-n
gnoza tabuu, în trans-substanță.
(Vorba nebunului cioplitor în oglinzi)
*apocalipsys cum figures:
ipochimeni sfinți ai frustrării!*

Elektron

Exegeților, leac placebo ori de voi înșivă
Distrugerea!
Estetica e suferință perfidă, *Voila.*
Mai este ceva de spus, rece ardere?
Jar al seminței de zeu ți-am cântat
Sensul înmugurind din transă.
Am fost copil înzeit răzlețit de un fluier.
Am fost Patrie și Matrie
Împădurită pereche cu dor de moarte.
Înger căzut în genunchi în femeie.
Demonizat de absența memoriei sacre.
Așteptat am fost la zeița Bătrânei Dorințe
Învrăjmășit fost-am cu îngerul
Împietrit în craniul vizionarului orb:
l-am străpuns și sângea omenește !
Femeie, sora noastră, Noapte străbună!
Soare din lună, oglindire a distrugerii
Încetinind moartea timpului.
Zeiță a mea plurisemantică !
Singuri pentru sine fiecare -
Îmbrățișați murim mai încet...
Și totuși reîncepând astfel Lumea
Ritmăm goliciunea divinului
Ardem sfânt prin contrarii.
În întuneric nu suntem Sstrăini.
Focuri tremurătoare curbând spațiul
Ca un mulaj al ochilor, doi...
Focuri în care moartea adeverește
Ecologia lui dumnezeu – sacrificiul.
Fulgere mentale fac salturi
A fi suportabilă condiția, chinul dual-
La înălțimea sinelui nostru tăiat- în cădere
Ca îngerii. Melos al particulei elementare
Metafizică frenezie reverie de leac –

Divin voalat în conștiință.
Un poem rupt în doi:
Daimon al stigmei divine:
Splendoarea jocului de artificii
Artele soartele ! Inocențe perverse.
Siajul estinția spulberul
Serotonina feromonul noaptea dorința
Utopia substanței, gemelarul incest
Și transcenderea ca repliere . A pururi tinerei morți.

Precum în metatext Așa și în text
Voalul Maya O, Noapte cu stele puzderii!
Mamă, femeie și soră!

Curvă, tu, sfântă!

Fericiți cei ce uită. Precum în text
Așa și în metatext. Ceea ce nu ajungem ne va pierde
Pe elizeele obscure ale metafizicii
Unde adevăratul dumnezeu e hazardul
Secondat de idolii descărcării electrice
Întocmai acelor irizări de curcubeie
Pe bălțile de petrol instabile structuri
Religii mărunte ale extazului biochimic
Energii prizoniere fac salturi să scape a
Acolo unde după încleștarea Doimii
Cel rezultat îl va alunga pe unul.
Precum în text Așa și în infratext.

Precum în om

așa și în atom.

Eretikon

În care partid e moartea
Asexuata prostituata nemaisătulă
Ca groapa ca gaura neagră din partea
Galaxiei ca o cagulă de pulă
În care dogmă doctrină ideologie
Nondimensiune cu foame de univers e
Eternitatea spiralei ca cerc

Moartea paradoxul trăirii inverse
În care silogism s-o încerc
În virtutea absurdului de a nu fi grec.

Uroburos 4

Spirala unui straniu anotimp
Cu inegale aripi răsucite
Din viscolitul zeilor olimp
Urlând de sub blesteme și ursite
Tăiate vânturi gemene stihii
Suind spărturi telurice-n genune
Un dedemult care din nou va fi
Foamea de rece-n foc să își răzbune
Din cardinala cruce vor izbi
Precum în logos tot așa-n fractalii
Din asfințit bătrân va răsări
Soarele nou al oarbelor ordalii
Pe verticala morții-asimetrîi
Împreunate-n gemelar cu Spasmul
Vor expluza din pântec purpurii
Morminte netezite de fantasmul
Mileniului cu spaima de-a nu fi ...
Când Uroburos capu-și va-nghiți
Cu gura cozii săvârșind orgasmul.

Spirala

Spirala unui straniu anotimp
Cu inegale aripi răsucite
Din viscolitul zeilor olimp
Urlând de sub blesteme și ursite
Tăiate vânturi gemene stihii
Suind spărturi telurice-n genune
Un dedemult care din nou va fi
Foamea de rece-n foc să își răzbune
Din cardinala cruce vor izbi
Precum în logos tot așa-n fractalii

Pe verticala morții-asimetriei
Curbura spațiutimp a-și resorbi
Noaptea din lume inversata zare.

Raport către Împăratul

Urâciunea pustiirii vine din interiorul creat
Din cel născut ci nu făcut întuneric
Înlocuit de ceea ce luminează a fost
Singurăciunea din mulțime
Vorbește singură. Artele vorbesc singure
Și toate deodată
Nonfigurația înfometată de Abstracție
Orbire pe joasă frecvență a Infratextului
Nesațiul utopiei de a te întrupa
În real fisurat – opturat Autoritate ubicuă ilegitimă
Determinism placebo
Absentism uneltind iluzoriu Deviaționism al mutației
Jumătate născând jumătatea
Tot mai subțiate și energofage
Energii lehuze
 Inflaționistă
Boala sămânța morții pe suprastok
E de fapt una singură
 în asalt fragmentar
Ca mercurul în doze infime
La saturnaliile noii Condiții
Vechiul ei nume veșnic tânăr-
Moartea e un plural elohimic.
Numele eficient al răbdării Lașitatea subcuantelor
Instabilitatea ca paradox al
Echilibrelor în istorie Recoltează popoarele hămesite
Captive doctrinelor calpe
Redistribuind capitalul lui Marx:
Nu mai veni: Nu ai plecat niciodată.
Absurd e doar infinitul Care se repetă.
Ab origine este culpa: conception

gândul copil lăsat să se joace de foame...
de unul singur.

Spirala

Spirala unui straniu anotimp
Cu inegale aripi răsucite
Din viscolitul zeilor olimp
Urlând de sub blesteme și ursite
Tăiate vânturi gemene stihii
Suind spărturi telurice-n genune
Un dedemult care din nou va fi
Foamea de rece-n foc să își răzbune
Din cardinala cruce vor izbi
Precum în logos tot așa-n fractalii
Pe verticala morții-asimetrii
Curbura spațiutimp a-și resorbi
Noaptea din lume inversata zare.

Temponautica

Suntem descendenți ai coloniștilor zei-
Clone suntem noi, în Noaptea Memoriei
Frați ca gemeni, hibridi bărbați și femei:
E o navă planeta în deriva istoriei...
Vechii noștri dușmani n-au plecat niciodată,
Semințiile noastre cu-a lor duc război
Prin milenii ce scad cu iuțea scarată
Ce a fost va mai fi, moartea-i scrisă noi-
- Semnatura-i a Lor, pe stelarul altoi.
Gemelarul incest reîntoarce amurgul ...
Fruct prădat și trădare căderile Lor
Împătrita cunoaștere-o vrea Demiurgul
Ocultată-n triada ce-ascunde chirurgul...
Prin ascundere stigmă-n umanul popor
Inversându-se Timpul și Spațiul se-adună
Roiuri – roiuri de stele, turme cu sori
Mamă Noapte tu știi de la soare la lună
Cât mai e până când fi-vom nemuritori.

Codul lui Mamona

Cei mai mulți învelișul îl rabdă
Dorm germinând grafeme ale orbului
Gerunziu în morfogeneză
sub ape în sarcofagul de nisip
alchimie a mimesis-ului, eboșe
pe luciul apei goliciunea
din care se înfruptă
 îndepărtata rece lumină
cu iuțeala întunericului
de sine flămând
histrionul cel dornic și rodnic
Înstelatul forceps
 al clonelor.

Delir

Am fost, încă sunt, într-un catarsic război
Cu mine însumi. Scepticii mă vor suspecta
De cutare. Idioții de cutărică.
Asemenea celor tot mai rari, tot mai rari,
*„un divorț, o suferință atroce, un seism,
o iertare de sine și chiar neanimalică frică
adevăr zic vouă, nu strică !!”*
Cu iuțeala luminii, (cu a nopții, egală!),
Fuge viața ca vântul, ca gândul,
Dumnezeule, care te ascunzi arătându-te,
Și viceversa, suntem în Basm și sfârșitul
Ca seminție astrală
Nu e decât alt început, Sacrificiul e Legea, Transferul -
Sacru coborând în profan și misterul pulsației
Perecum în om așa și în atom
pe cel ce-a strigat, Răstignindu-l
Semen sau gemen !. Se pare că războiul e
doar în parte al tău.
Tată, Mamă, Frate, Soră, Fiule, Fiică,

Să mă iert eu pe mine, acesta-mi rămâne,
Să mă lecui de foamea iubirii, dual,
Să mă-nlume lumirea și spicul ca pâine
Să îl frângă ascunsul mister ancestral
Să se-nfrupte din toate ecouri tăiate
Resorbite din sinele celuiilalt timp
Eu am ars, am ritmat armonii secerate
Nu mi-i dor nu mi-i moarte sub recele nimb
Dumnezeu la dușmani m-a sporit peste poate
Cum în spic răde lanul de pâini secerate,
Ca talant împărțit în monedă de schimb.

„Zău în Dumnedzău” (*expresie din Ardeal*)

Asta știi din bătrânii satului meu
Și revine prin vârste revine mereu
Ca legământ prin spunere și supunere
„Zău în Dumnedzău”
Cade timpul în spatele meu
Cuvântul cade și în sus cade zburat
Ca o aură secerând ceru-nstelat
De deasupra capului meu
„Zău în Dumnedzău”
Zău în Dumnedzău
Viscolit înflorit peste munți
curcubeu

Un delir

la Friedrich Nietzsche

Aflând continuu și uitând
La trezirea pe undă
Că altcineva sau altceva
Dezvăluie să se ascundă
Felurime de ornament a
Esenței. Mimesis noesis poesis
La trezirea spre lume
Dimineața cu amurgul în ea
Cineva, cineva cu dor de sine

jumătatea din stea negândit ci sieși ivit
și zburat zeu din zee în om
alungat. La trezire de om. În cuvânt. În genom
Acolo ca niciunde În somn Logos străpuns
Devenirea. Idoli oxidabili
Ard pe solzii metafizicii.
*„Omul eroare a lui Dumnezeu
sau Dumnezeu eroare a omului?”*
Râde vântul printre morminte
Netezitorul încetinind dezfrunzirile
Memoria tiparului sacru,
Cum acest arbore invizibil se desfrunzește
în cuvinte

Codex Matrix

Între-adevăr ceea ce nu ne ucide
Ne redă vigoarea, dar unde ?
Oglindire prin clone.
Cu foamea de limite
- ca să suporti !
Cu iertare de sine
Om să rămâi.
Răstigniți în grafeme
La ce să cântăm?
Cum s-a spus „ crezând înapoi”.
Pe timp inversat, vânătoare
Alungându-se Bornele își mută
Vicleanul spirit Cunoașterea oarbă
Cel sălbatic și bun
Smuls din tipare.Canibalism al esteticii
Fanat al foamei de abis
Idolatriu al autodafeului.
Carnea își abate moartea
În orgasme agonic. Matrice – foame de sămânță
A duhului lor.
Niciun păcat, ci doar țipătul

-al luminii în beznă.

Hiclenia greacă a virtuții. Feromonii din pielea
Sublunarei prea-curve.
Teroarea fiindului. Maimuțărindu-se zeul pe zeu.
Acolo, în somn, Nemuritorul vrăjmaș
Gelozindu-și femeile (sterpe).

Craniul lui Yorick

În sămânța zeului Legănată pe umeri
Își plâng își cântă Morții
Cei din două .
-Ia-ți înapoi cuvintele!
Nu mai veni

Semn stins

Mortificarea ascezei suspendă profanul și frica
Cu știrbe guri jumătate-n abis
Niciun timp între regnuri, luminii furnica
Îi scrie engramele filigrane sub vis
Zvâcnet pulsând inversând azimutul
La Origini misterul se-ntoarce mereu
O, nicio limbă știind începutul
Vai, niciun semn prin semantical zeu

Arheopterix

*Între infinitul mare și cel mic
Absurdul fără ochi al iubirii
Ochiul compus de libelis flydragon
Cuantificând în infim disproporția
Legii
Arzi lumină rece
Nesfințenie a cărnii legământ prin robie
Sâmbure de sine lacom
Al lumii !
Cu Elf-ul pe umărul stâng
Pulsând luminantunericul Fiindului*

Să-și dezvăluie Noima
Iată-ne; Ralu, Felurime duală,
Trepidând întredeschiși ca buzele
(Ezitarea condiția stigma)

Prin aceea că nu este Cale
Prin aceea că dorința e geamăna morții
Prin aceea că mila ta nu este iubire
Prin aceea că multiplul seminței din Rodie
Se numără în Tao, cu limba
Școlăriță a Stirpei Fosile
Pradă la vârș
Pe sub vulturi
Pe sub clopote
Pe sub textul lor hermafrodit
Ah, moartea ta aș muri-o
Între rut și sărut
Mai presus decât suma fapturilor
Mai adânc decât sieși misterul
Mai fertil decum vântul și fulgerul.
Dar tu taci, iar clavicula lamurei sacre
Tânguie acest flaut, să ningă,
În floare să ningă
Viscolind curcubeul
Cum viața mea fără tine
(Astfel născu și adormi, în poemul stins, zeul.)

Poieion

- un pre-text pentru Ralu -

poezia care m-a iubit fără lume
cu foamea creației pentru opera magna
cu suma trădărilor pentru iertarea de sine
poezia feminitatea latentă Absoluta !
și care mă va resorbi
in Noesis inefabil fără ghiare
sacru îndurat în profan

tatăl din fiul verb penetrând
logoreea tremens a gnozelor
 Isis întinerind in aeternum
logostea gravidă cu Domnul
catapeteasma fiind – și cunoașterea-
Somnul până când până când până când
felurimea perfidă-a uciderii
 întru a re-crea?
Infern al trandreții, într-adevăr
Inocența adormită sub Raze, Asistată de îngeri -
Sămânța cu aripi (precum a spicului de grâu)
 a zeului a o din cer penetra,
 luminându-se.

Glykon

Genunchii tăi omphalos pronaos
Coapsele tale mănăstire cu straniu în ea
Sânii tăi ciorchine răscopt
Și în Miel Șarpele Glykon
Intrebărilor cu sânge rece
 dacă le tai capul
Și cresc altele, se fac buchet,
Din limbile despicate cresc dubleți
Răsucite, se fac ghem, gelatină
Prind solzi și pornesc spre lumină
Sânge rece al lumii din reptilian
Vor reface invers ciclul saurian
Dobândind penaj aripi plisc și gheare
Întrebările frigului
Devoratoare
Ciclic înghițindu-și cozile
Cum popoarele trădate din paideuma
Bătrânelor, fosilelor spaime
Întrebările negarea negației
Paradoxul trăirii murind
Târâșul prin smulgere zbor

*Țipătul prin chemare cântec
Agonia prin orgasm transfer
Rău prin rugăciune din infern
Ctitorind din oase biserici
Întuneric dornic în consecință rodnic
Insomnii ale morții
Metafizică oarbă, din soare.
În extaz în extaz vechi dușmanul
Adorându-și victima prea iubitoare.
Între infinitul mare și cel mic
Absurdul fără ochi al iubirii
Ochiul compus de libelis flydragon
Cuantificând în infim dispropoția
Legii Arzi lumină rece
Nesfințenie a cărnii legământ prin robie
Sâmbure de sine lacom
Al lumii !*

Inocența

Mirelei Roznoveanu

Duioasa inocență ne-întinerește-n vis
Și ne trezim spre lume descoperitul sine
Scurtându-și umbra teama ce din lăuntru vine
Ca vreascuri sfinte ardem din ce-a rămas nescris
Astfel ni-i dat și somnul treimea în scădere
A ființei ce transcende și nu ne amintim...
Bătrâna inocență nici moartea nu ne-o cere
Ca ort ci numai Arta: prin ceea ce iubim

Exaltare

Am trăit frenetic exaltarea Suferinței tale,
poezie,
Trepidant precum îmbrățișarea
Cu-n adio-n gara cea pustie
Uneori cu-n fel de nebunie
Ca împins din inumană starea
De-a mă dărui, iubire ție,

Chiar și ura-mi te-a iubit, vâlvoarea !
Zeitatea-n om a treia parte
Cu nesațiul ei celest- barbar
Am îngenuncheat-o via carte
Din femeie mi-am aprins altar
Invers numărați prin diferență
Tu ca umbră alungată-n vis
M-am trezit când marea Ta absență
Răul lumii-n mine l-a ucis

Interspații

Răbdai tăcerea zborului cel lung
Desprins de țărniță ca umbra de lumină
Purtat de-un dor interior s-ajung
La steaua răsărind după colină
Încercuit de timp ca-ntr-o spirală
Sub clopote, sub vulturi spre înalt
Căzui în sus, prin bucla colosală
Întrezărind alt soare, celălalt
Prin vis – ca să suport- ți-am dat alt nume
Alt azimut s-a răsucit în mine
Interioara ta dimensiune
Ca gând zburat prin vămile divine
Limanul ce văzut ni se ascunde
Invers străbate timpul vieții – iată,
Nu mai întreb de unde până unde
Misterul se ascunde când se-arată...
Neasemuit strălucind fiecare
din propria-i noapte
Noi care am trecut murind melodios
Murind ca parte și moartea altora:
Prin descendere
și ecou ce transcende.
Ca spirit ce se agită armonic:
A nu uita la trezire
În lume Divinul.

Timp cu straniu în el:
Noi nu am crezut
In extincție.
Cu superbia solemnă a iluziei
Siaje pe luciul apei în Tao
Scuturând înstelatul arbore
Nu departe de grădina Domnului
Muncile duminicale
Ale unei estetici care va veni
Să recupereze din exil Umanul
Noi nu am venit a fi înțeleși
Ci cum odinioară fructul gustat
Însă fără a se repeta eroarea
Dinainte de vreme.
*

Noi, neiubiți a iubi
Am ars felurit dar aceiași În cristalul ce curge
Prin vămile somnului
Să fie iertat în uman Auto- daf-e-ul Daimon.
Logos străpuns întrupat Magnetism al iubirii
Pretutindeni cu Mensura Divinului.

Poezii Lumii Noastre

Suferințele naturii
Ne aparțin în perpetua creației naștere
Noi am încetinit moartea
Vis al splendorii
Divine-în-de sine-cunoaștere.
Noi, vindecarea lui Iov. Noi, lupta cu îngerul.
Noi, Nerăbdarea substanței
Să inverseze în Logos Lumina.
Nu a venit timpul
Nu va veni
Noi suntem timpul
Care va fi.
Are loc trasmutația.

Sine învins - adorând: Gemelar reîntregit.
Pentru această. Am îndurat am murit
Viața vechii memorii: să redevină în lume imuabilul Eu
Sângerând ca substanță
A străluci iarăși pulsând micul soare. Al perlei.
Noi, care nu vom ști Însă vom afla
Nu „materie vrută” ci Spiritul. Amen

Fantasma (II)

Ultimul trandafir
întredeschis de buzele tale
Și pot închide ochii
Să văd să gust
Mireasma
Fantasma

Lup carpatin

Vis viscolit prin munți eu fiind un lup
Bătrân dar tot cu dor de-mperechere
Vânat de umbra mieilor cu trup
De când eram zburdalnic și-n putere
În vizuina mea e doar un stup
De viespi, m-am dedulcit amar la miere,
Propolis rumegat cu fălci de lup
Știrbite de stomahul care cere
Prin naltele cătune de ciobani
Prăsila mea-n ogrăzile de piatră
Transcende gena miilor de ani
Slujind la oi, aud și-acum cum latră !
La lună nu mai urlu, hămesit
Din blana mea de zloate tăbăcită
Nici cojocel, nici guler înflorit
Nu las lycantropiei, recuzită... Mă sting încet și
omenește chem
Ce-au zdrențuit tribali barbarii-n hoarde
Doar jarul din priviri lunatic arde

Ca gloria pieritelor stindarde
Pe vatra Înstelatului Totem.

Multiplul iubirii

Iubiri ca morminte uitate
Oglinzi sarcofagele cerului
Doar vagi năluciri depărtate
Cum jocul prin viul misterului

Un delir al conceptelor

Va trebui să nu mai plângem tot ce ne pierde
Timpul meu nu mai rabdă, nici al tău anotimp,
Al lumii sens să renască.
Golul înflorit între noi
O străină tristețe din care altceva
Se înfruptă.
Ne-au zburat toate cuiburile
Odată cu părăsirile -
Ramificarea în formă de mici galaxii
A familiei.
Închid ochii să văd.. Undeva ard iluzii
Amintiri fără noi împreună.
Despărțit, contopind zeul trupurilor.
Uneori în extaz am murit împreună-
O acalmie care blând vindeca,
Două flăcări reciproc . Dăruindu-se nopții.
Umbra vânătorului leagă de taină
Umbra vietății în primejdie.
Dorințe ce se ascultă
Se adulmecă reciproc
Sânge pe sânge Apa și focul
Foamea și setea. Misterios numai sieși
Din cosmos în vintre
Există palpitul ritmând diferențele
Acestui timp ce-și grăbește retragerea
Din înfruptându-se Arderea

De- morminte- netezitorului.
Te-am surprins uneori Cuib ascuns al divinului
Tu, deodată necunoscută
Stranie prezența inefabilul bănuț al
Cărnii asmuțindu-se
Reciproca foame a energiilor
Și Goliciunea ce te consacră
Ca să te pot adora. Aura ta îmi alunecă asemeni unui val
Zbătând forma peștelui
Printre degete.
Îți beau din palme căuș doar dulce-sărutul
sclipăt.
Când mi te dăruie ca ție însăși
Din străvechiul oceanos
Orhidee și reci curcubeie-mi oferi
Pe buze tăiate în cuvinte
Sărutul e un spasm ca posibil adio.
În umbra nopții
tremură vag increatele simțuri
un ecou primitiv ne recheamă
un reflux ce ne scaldă-mpreună
inocența și decăderea prin operă
un stigmat, o amprentă stranie omului
Bătrânețe latentă a naturii:
Teama ta feminină de penetrare
o dușmănie mieroasă, vicleană
stăruie în seminețe apa tulbure a creației
ierburi evadate suind în păduri ancestrale
amețeala care ne dezvăluie falsa pudoare
și prudența de melc a ramurii
complicitatea contrariilor
somnia mineral de sub sânge
memoria fosilă a sevelor
și abia te ascunzi să nu cazi pradă
dorinței de al treilea din doi vălurind cade între noi
catapeteasma cunoașterii

ne vindecă spre lume
freamătul din amurg al dimineții
și somnul ce ne separă așternându-ne Diferența
ultim suspin al orgasmului
ce de noi ne ascunde.

Să vină toamna pansament degradeuri cromatice
încetinind cu ninsoarea memoria noastră îngemănată
cândva

Ascultăm și uităm spre pădure
lamento de corb greieri sub primele stele
Vor rămâne o vreme
cum țiparul de arbore în nervurile frunzelor
scrise ori stinse-n semințele, în sertarele
mușcate ale inimii.

Dragostea și trădarea- surori vitrege
să se vindece prin pierderi Tumultul-
acelui Ceva ce nu ne aparține.

Oare vom fi, vom mai fi? Fără celălalt, moartea-i
Pedeapsă. Va trebui să nu mai plângem tot ce ne pierde
Timpul meu nu mai rabdă, nici al tău anotimp,
Al lumii sens să renască.

Golul înflorit între noi
O străină tristețe din care altceva Se înfruptă.
Ne-au zburat toate cuiburile
Odată cu părăsirile – tulpinile, sinapsele,
Ramificarea în formă de mici galaxii

a Familiei

Nemurirea din Neamuri ?

Lângă un lac alpin

Vântul nu stie ce cântă
În milenare păduri
De singure se cântă muzici.
În ocean abis viața Fosfor pulsând
Stau la pândă Lumina și Noaptea.
Irepresibilă undă

A inimii, soră acestora le ești
Și nu știți una de-alta
Aici în spațiul ce treptat Ni se pierde
Între greul pământului
Și aripi în curând secerate Și ele,
Iubind să știm muri moartea
Cântec și plânset strigătoare la cer
Muzici ce de singure se cântă Milenar
Ecou unui imemorial al Strigării Fiat lux
Dănuim undeva să ne-ntoarcem?
Oglindă a cerului lacul alpin
Ascunde cu vietăți și răsunset Stelar
Memoria celuilat soare
Sub freamăt retras de ghețar –
Sfințită de sine boltind naosul palmelor
astfel fruntea mea pe genunchi.
- Sare un păstrăv fulger mental
Și se scufundă ca o răbdătoare lucire
Ochiul lacustru vede în străvezimea lui calmă
ca Dumnezeu.. Apele nu știu ce cântă.
Nici Focul, nici noi, Elemente ce își caută prin timp
Ab origine
Recunoașterea.

Alt delir al conceptelor

Hărțuiți de această cabbală entropica/ religiosus
Sfântă prostituată doar tu, poezie licurici în
iarbă sub stele!
Anabasys floarea răbdării cochilie spinoasă
mimosa purpureea în
Crăpătura de granit. Cum fertila ațâțatoarea temere
a femininului cabrând interior coapsele ei
Îți ascunde cuibul dublu de viespi prunc latent
altoi sălbatic de lumeni
Hermeneia secret uitat
Delirând anamnezele artelor

De unde venim cine recoltează
Sporind din chiar ritmica pierdere?
Dualitate în dublă cheie, a Erorii
Al cuiva anume ? Înlănțuiți în mimesis,
Va trebui să nu mai cântăm scriem iubi ceea ce
Suntem gândiți ?
Orizont retras ori scufundare în lucruri ?
Alchemie a subcuantelor cu foamea de sațiu a Luminii
Tu, din care se înfruptă și esența și formele
Științe și religii ce se refac prin distrugeri
Din naufragiul în sus al cunoașterii
Hermafrodit metatextul . Galaxii în spirale- cochilii
Ca și cum Fractalicul Ornic
Își ritmează azimutul ca moarte
Textul să fie curgerea, în real inversând izvorârile?
Semioticianul e orb arde în scrutările lui
Suma distrugerilor și suferința naturii ca matrix
A ucide întru a recupera in Aeternum:
Suflet sau altceva - altcineva
Cine sau ce îți pulsează în grafeme?
Pe sine singur pare a se ordona și scânteind iarăși pieri
Cuvântul asexuatul să refacă ce a distrus avatarul ?
Acest interminabil război între suflet și conștiință
Numai dacă nu ducem noi înșine eroarea din regnuri
Perpetuând ce a fost opturat
Orfania care mișcă și sforțează renașterea
Triada eludând dualul
Miliadrele de morminte ca repaos al foamei de sine
Inversând libertatea curgerii în captivul genezic
Între un singur flaut și orga lui Magnus Orgasmus
pe matca fosilei memorii între două țărături ce nu se vor
Regăsi niciodată cum aripile în simetria
absurdă a zborului
Cine pe cine cută astfel alungându-se
Reciprocitate Uhornie a ideii de veșnicie din care
îți afli nefericirea și vânătorul devine vânat

anabasy gemelar catabsys
nebulie cu ciucuri eros înluminând
reminiscenta divinului
în De- Dine- Creației ! Arzi devorat de somn.
Freatica memorie și tânguire de vânturi stelare
Sub clopote umbra cuvintelor increate
stigmat al târâșului
Ciclic luând trup din aceeași esență
Dintru acel ceva inseminat de fulgerele
unei metafizici inumane
Al regnurilor împătrit cerc umbrind lumina rece
Din care zeii își reface nebunia
În operă sacrificiul de sine prin celălalt ca lege a creației
Foamea reciprocă a energiilor adorându-se *astfel*
Și migrând răzleți în cunoașteri unicitate multiplă
Cum roiurile și mai în ascuns tulpina de viruși
Cetăți și necropole energofagia lui Cogito
În vaierul cunoașterii extazul tragismul dual
Disimulând spaima tuturor întoarcerii în lume
Onir care își râde de sine la trezire
Invenție străpură undeva moartea nu-i
Răul multiplu penetrând febrele nopții
A se decanta din monstruosul materiei
Splendoarea ce naște misterul
Ochiul compus al insectei fly dragon
Și splendoarea din miresem a cromaticii
În care cuiburi își tace *Luminul*.

II.

Tac să îmi aud gândurile
Vin năvălind spațiul rece al hologramei
Unele încă umbre ale visului altele vise ale umbrei
Tac și ascult ca un străin debarcat pe țarm
toți ai mei dispar după orizontul curbat
al memoriei ramificați într-un paradox,
singuri împreună

fiecare ramură cu prădătorii ei virtuali
femeia mea mama fiilor mei
plecată la muncă în străinătate
în bătrâna cetate a lui Leopardi
îngrijește un bătrân octogenar orb
iubitor de simfonii și canzone italiene
eu altfel orb printre zei și morminte
iar ei, despărțiți intangibili,
fiii noștri, plăsmuiți din răbdare și recea lumină
a condiției câștigă cât să viseze familii
constată cât să suporte
meditează și icnesc la muncile statului
disimulat în raptori, hiene și Hetaira finanței
 Maria, absența ta arde ca trei goluri
Cu eliterele a unui miliard de greieri
Singurătatea nopții sculptează
Scânteierile cimitirului de stele
Încă vii și mormintele lor răsturnate
Oarbe lumini călătorind concentric și o *insuportabilă*
Măreție asuprindu-mi vederea !
Urâtul fără tine înfrunzește dureros
Arborele nostru înspinat forțează verticala
 - iată avantajul originii
de la sursă tăiate, opturate, aurele noastre fisurate
desculță pe străinele țărături
Mie însumi mă rog
Să mă iert să mă vindec de viață.
Auzi-ne!

Amenințarea

Grăbesc înfloririle și fetele
Se-implinesc peste noapte
Ca și cum Natura s-ar teme de ceva
Care a mai fost
Din înalt și adânc iluzorii rotunda memorie
Precipită morfogeneza esențelor

Pustia își mimează cu spinii
Lăcustele
Și ghețarii dau târcoale metropolei
Și toți vorbesc cu totul
Grăbind sub teroare secerișul din urmă
Energofagia nu e a morții
Ci a cu totul altceva
În gheare și-n triluri
Metafizica și artele la trântă cu idolii
În om ceva străin redevine..

Mimesis

Delirul talazului
Anamneza abisului

Circuit închis

Tu semeni și sacrifici
Altcineva își recuperează
Recolta –
O jefuie.

Poem

Numai limpede
Întunericul spală
Goliciunea-i esență
Podoaba-i perversă

Poem

Violența cromaticii
Spirit agitat
În carnea esteticii

Cogito

Același prin milenii
Sălbatic prin dorință
În exil prin cunoaștere

Geniu

Genial colorist
Putrigaiul

Poem

Pe spatele nins al
Metaforei
Fantasma mea vie.

Genesis

În reciproca foame
Dintre energii
- țipătul Primordiei.

Magie

Nu ascund celuiilalt
Aceste colaterale
Interferând neuronii
În grafeme

Nanoeseu

Timp trăit cuget zburat
Suflete smuls zbor ca salt
Foamea morții verticală
De cuvânt sieși mâncat.

Madreperla

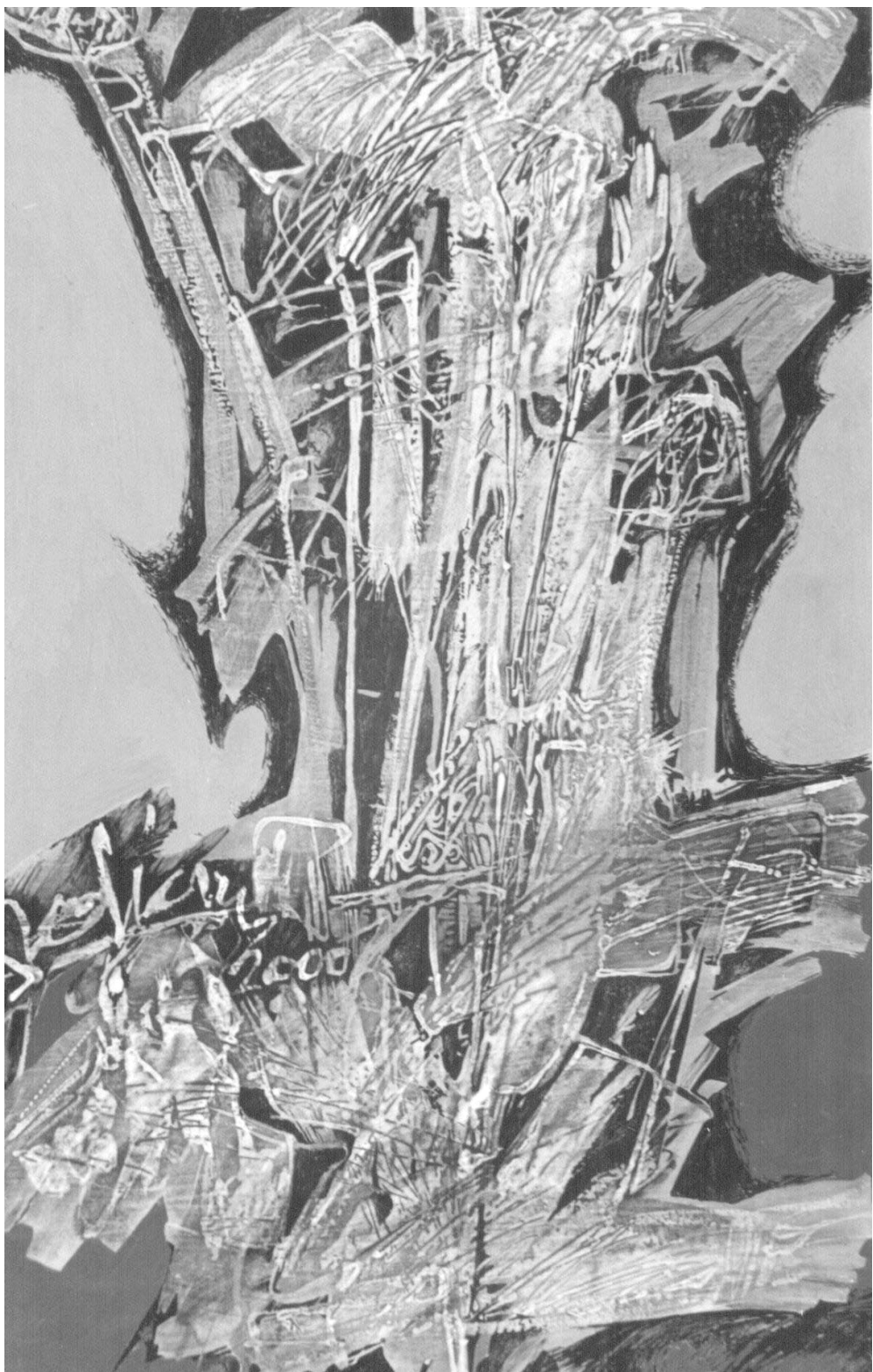
În cochilie molusca
Rudiment al inimii

Interval

Tăcerea dintre două talazuri
Brusc prăbușindu-se

Pardox 2

În carte partea trăită
Își bănuie existența

Nud

Sacră-i numai goliciunea
Straie, astral jupuit.
Dinspre mister urâciunea,
Dinspre știut joc smintit.

Metafore

Acest curcubeu care ninge.
Acest doliu al sinelui
Asuprit de esențe. Dinspre păduri
Spre celule.
Sub azimut increat. Dus de gând
Spre ultima Thule Dumnezeului de uman
Vinovat.

Absența

Din adâncimi de gânduri mișcătoare
Un nufăr de-ar țâșni de galb aprins
Și sufletu-mi bătrân și-n floare nins
Îmbobocit ca el ar râde-n soare
I-atât de joasă zarea-n urma ta
Și un zenit vindecător imploră
Dar nu-ți cerșește duhul ce te-adoră
Misterul dintre noi a se-ntrupa
S-a spus c-ar exista a cincea parte,
Dimensiune ce ne leagă sau ne stinge
Cuvântul dintre dragoste și moarte
Ființa-mi jumătate nu-l atinge
Pe ape delirează-n vânt răbdarea
Muțenia ecoului ucide
Niciun răspuns unde s-a stins chemarea,
Țipăt de nufăr orb visând abside
Un nufăr de-ar țâșni și s-ar deschide
Lumina logodirii, vindecarea.
Dar apa tace oarbă, ca uitarea

Viața

Viața, ea ne ucide.

Dreptate și Adevăr

- la un slogan electoral-

Dreptatea v-au furat-o
Adevărul nu vi-l pot fura.
Vi-l puteți fura singuri!

Paradox

Timpul trăit
Este de fapt
Timpul murit.

Misterul absolut

Este ceea ce sieși
Se ascunde
astfel
Fiind.

Planta captivă

Suflete
Chinuit de noapte
Ca o plantă
cu vârful în jos.

Aici să fiu uitat

Ploaia vorbind cu sângele în munți
E cerul meu îngemănând țipare
Ingenunchiez aici la vii izvoare
Sub dansul de albine sacre punți
Zvon auriu misterul jucăuș
Al minții-l las aiurea în torpoare
Mirezme și culori cosmic urcuș
Ca goliciunea într-o scaldătoare
Mi-e frate-al apei murmur, limpezirea
și scântieinde voci ce mă sărută

Departa de zidiri bolnave, mută
Să vindece iubirea mea pierdută
Aici să fiu uitat de stigma firii
Mlădie bucuria să răsune
Ca murmurul ce râde și îmi spune
Ce niciun gând nu poate nici răpune,
Nici întrupa-n cunoașterea iubirii
Aici, în munte cerul meu gândit
Să ne-mpreune-n dor fără sfârșit
Cum printre timpuri ne-am iubit.

Aura lui Socrate

Aura lui Socrate scânteiază
Ca roiul de albine pe mireasmă
Puls jucăuș cuțit cântând dansează
Cuvântul despicat catapeteasmă
Din sine- nnoitor ca suferință
Al sufletului cântec sacru delirează
O cale-ntre știință și credință
Divinul în profan îngenunchează
A-l iarăși înnălța, cu bucuria
Dintre gândire și visatul dor...
O, stele ard și-n plina ta amiază,
Suflet și spirit, misterios pridvor !
Omul cu om să se-ntâlnească-n sine
Prin diferențierele divine.

Cântec subțiat

Murim câte puțin cu fiecare,
Murim știind și neștiind murim.
Nu moartea noastră-i singura cea care
Prin dăruire zilnic ne-o trăim

Se pare că e-o singură murire
Se pare că e unicul mister,
Se pare că-i o unică iubire
Care ne minte fiind și adevăr

Rămâne ce-am pierdut prin dăruire
Prin ce-am pierdut prădat trădat uitat
Străbatem invers Timpul separat
De naștere, cunoaștere, iubire
Și n-am aflat de ce prin sacrificiu
Creația pe sine și-n supliciu
Se răstignește chiar pe sine chiar pe sine
În legea devenirilor divine
De-o fi să fie spic bogat prin carte
Se frângă pita sufletelor toate
La cina cea de taină suflet bun
A fost și a sporit prin veac nebun
Și chiar acum murirăm împreună
Vă rog să mă iertați și noapte bună.

Întoarcerea

Recunosc obsedantul alterego-ul alchimiceii ființe
Deodată întors ca străin în propria casă
O teroare deviantă între veghe și somn
Un dor fără chip al căutărilor celui alt sine?
În acalmia unui malaramean amurg
Recitind cărțile arderii vârstele altei măsurii
Memoria poeziei transparența oglinda sferică
Realitatea factor de risc
Dependența de scris ca de o boală conștientizată
Pipăi cărțile rănile închise multiplicat infoliate
Ele m-au ocrotit de vampirismul energetic al
Celui de-aproape (abel din cain)
Suferința mea este empatia
Aparține naturii și ramurii date.
Estetismul meu sămânța religiei inimii.
Scrierea curgerea sanguină
Artere colaterale a salva misterul purtat
E sigur că poezia îți moare moartea
Îți subțiază astralul și provoacă spărturi
De refugiu în cenzura subcortex.

Îndelung practicând adorația florii de tutun:
Poezia care ne bea se fumează se sinucide.

Ecouri

Zările lumii toate sunt în noi
Nadir și orizonturi se-mpreună
Atotîntadânc de energii șuvoi
Se cheamă și-și răspunde și răsună
Un inefabil Dor a tot ce-i viu
De-a se îmbrățișa în adorare
Partea dorind ce Spiritul zglobiu
Sacrifică semințele-n Mișcare
E gândul zbor și-mperechere-naltă
Lumina se întoarce-n veșnici Soare
Din smulgere spre-naripare saltă -
Suflet al lumii-l arde-n fiecare
Aura sublunară-a inimii Sărutul
Înspre izvor suind, neînterupt
Misterul existenței ca un fruct
A se-mplini - ecou, cu Începutul.

Regresiunea

Acolo unde pădurea ne e amintire
A țesuturilor și circuitului vascular
Din care sufletul imemorial
Își recompune memoria
Trepidezi ca o hologramă pulsatorie
Un tipar o galaxie în nervurile frunzei
Pădurea pădurea ancestrală
 Roiul izvoarelor
Hermeneutica trilurilor țipătul etern începând
Al genezei din regnuri
Și ființa ce se prefiră auzindu-și tot mai clar
Mai îndeaproape
Originea
Niciodată nu am suportat ordinul de a îngenunchia

Iubirea care ia în stăpânire foamea de celălalt a
Sinelui captiv în durate
Nici mortificarea obscurii frății idolatre
Cărțile morții din raftul subcortex
Al memoriei colective, paradeisos ghimpat.
Metalimbajul vindecă ființa
Suferințele naturii se autovindecă
Încetinind etapele arderii:
Chemătorul, cosmic Adio.
Marele poem înstelat
Ne cuprinde-ntr-o sclipire de rouă.
De timpuriu noaptea oarbă ca visată
Și repetat uitată la trezire
Scria cu semințe în starea mea că exist.
Singuri m-au urcat pașii
Ca și cum drumul însuși știa.
În trup fragil splendoarea Își scruta existența.
Cu soarele din spate
mi-am văzut umbra zeului.
Azi înțeleg că nu a noastră e frica.
Zburător labirint pe umeri purtat
Chivot al rezonanței divine.
Nu departe de întâmplarea venirii
Acolo, la marile guri al vântului
În muntele căzut interior
În sacrul mâncat de profan.
Ca acum cineva întrerupe lumina
Ca să văd
cum dispar fără umbră
în cântec.

Implantul

Prin aceea că doare totul este viu.
Aparențe care fascinează esteții
Bunăoară înfloririle sua artele
Genialii și mai ales vieților lor

Din durere-n sublim se extrag
Duc războiul.
Moartea stabilește ultimul preț
Un frison separă ecoul de epicentru
Sâmânța încă oară a unei noi dureri
Efectuează implantul.

Coline transilvane

Pe coline transilvane
Scrie iarba marea carte
Pe sub turmele profane
Freamătă un zvon de moarte

Dor de nimeni și departe
Mierle- n tril păgân te cheamă
Inimă cuiabar de soarte
Saltă-n zboruri cade-n vamă
Duh văzut văzduh de boare
Cine-a pus în suflet gând
De murire prin născare
Că trăim de fapt murind?

Și din stele câte-s moarte
Doar lumina ajungând
Scrie iarba-n noapte carte
Până unde, până când?
Râde gaița hoața lunii
Sus, pe troița de vânt...
Toamna înfloriră prunii
Sau în cântecul ce-l cânt?
Gândul trup primește-n rugă
Zvon se smulge a zburare
Arde țipăt de ierugă
Amintirea ta cu ghiare
Focuri reci și mincinoase
Cosmică- n iubiri răbdare
Seceră nebune coase

Veacul mic în veacul mare.
Orb din spicul de risipă
Duh văzut sparge icoane
Roua scânteindei clipe
Pe coline transilvane
Urma drumul și-l înghite
Drum purtat captivă soartă
Scânteind ca stalagmite
Vis trezit stelară hartă
Trup ia gândul și Te poartă

Mierla

Mierlă, tu, inima mea
Rece-i cuibul nici o stea
Nu mai râde –n lacrima
Ochiului zburat cu ea ...
Mierlă, tu, inima mea
Nici pădurea nu te vrea
Palma-i cuib cu vânt în ea
Buze nu mai sunt să bea
Licărit de lună, ua!
Mi- e urât de viața rea
Și de frumusețea grea
Inimă, mierlă nebună,
Cuib uscat morții cunună
Luate-ar vântu-n gheare
Să te ardă-n soare.

Poem descriptiv

Coboară umbre reci de pradă
Pe sate-ncremenite-n timp bătrân
Un desuet manierism alpin
Dinspre pădurea stinsă de zăpadă
Ars sentiment pe joasele cărări
Arate de mistreți din vale-n deal
Ardealul meu se-ascunde după zări

Vag retrogad alean medieval.
Se uită arăturile străin
După țărani ultimelor focuri
Ceva imploră friguri care vin
Să vindece cromaticele jocuri
Tu, suflete țipenie pe drum
Interior încetinind uitarea
Te-ai duce fără trupul greu acum
În răbdătoarea moarte a ninsorii.

Internet

Iată, tu ești la mii de kilometri
Și deopotrivă aici,
Instantaneu
Comprimat, eludat spațiul -
Și perspectiva
Ca între sinele lumii
și Dumnezeu.

Conspirații

Doamnei Gabriela Gaudenhooft

Diversiunea face istoria
Precum în cer așa pe pământ
Necunoscut sieși omul
Mereu se desconspiră. Astfel și cunoașterea
Mila este sâmburele Iubirii
Goliciunea o ascundem
Cu tandrețe ori pervers: .În acest caz ea e mascată
Afară .Însă devine goliciune
Sufletească. Înnotăm zburăm umblăm
Prin gândul cel mare al lumii. Ne înfruptăm prin aceasta
Cum peștii din pești și moluște
Cum vulturii din vulturi și reptile
Cum vânătorii din vânat :
Mâncăm și nu mai plângem. Nicolae Labiș.
Ne mâncăm moartea, mezin al meu, poete!

Miosotide

Conformo alla lege
Della rifrazione di luce
Il fiore blu
“Non-ti-scordar-di-me”
E un’anormalita.
Puo sapere sapere qualcosa di questo
La tua lacrima
Lacrima di qualcun’altro.

Dimmi

Dimmi, sopra un grapolo di mormorio stellare
Ti offerresti a me senza nome una notte?
Insieme assassinando’ci la morte-come un donno
Passato uno all’altro fra i sospiri e i sussuri?

Nascita della poesia

Quando la poesia si concede
Quando scorre come il nuovo miele
Dai reti nel torchio
L’amore passera dall’inverno
E la Dea mi canteraa Per rinascere.

Le lacrime

Se le lacrime avessero
I colori degli occhi
A chi scappano. Sette colori
Arcobaleno dagli occhi
Stella gemella
Sarebbe sotto la Notte Unica palpebra.

Simbiosi gemellara

Con il principio della ventosa
Sfera tagliata come una
Campana vuota
Vampiri graziosi
Dell’energia materna

Creature pensierose
Meduse di ombra
Orticando tramite il contatto
I corpi che li nutrono Li uccidono.

Fenomeno

L'estinzione rallentata
Delle denominazioni
Insieme con quello che
Quanto viveva
Ho nominato

Il Grande Nessuno

L'insaziabile eterno
Grande Nessuno
Riempie e assorbe
Pulsando il vivo dei mondi.

Empatia caldo-freddo

Se sarei un buon meccanico
Osserverei che normalmente
Le macchine fanno le malattie
Al loro padrone...
Come anche i cani.
E i poeti fanno
Le malattie del secolo.

Maieutica

Nella maieutica l'ironia
Ha il compito delle ombre
Nella pittura.

Halucinazione

Allargandoti
Improvvisamente
Mi sono ricordato di me
Come di un altro.

Ricostituzione

- *enunciato retorico* -

Il concetto
Della globalizzazione
Estratto
Prelevato dalla storia
Non è altro che
Consapevoleza
Dell fatto
Milenario
Manifesto
Che le razze
Evitano
L'estinzione
La specia risarcisce
Il primordio
Babilon scapato
Dall sotto controllo
Elohimico
Ricovero della
 Condizione
Ramificazione giunta di
Germogliazione – fiorire
L'arbore della vita.
Verticale sopra
L'orizzontale.

Valacca

Spirito energofagico
Ti saluto, babbo
Con amore!

Poemul de adio

Impregnați sunteți de eboșe
De stigma unei paideume perverse
Voi, scribi ai tenebrei
Ai delirului suprafețelor !
Spiritul râde a nu răsuci chinul tragic.
Ceea ce mîncă istoria
Este chiar recea substanță
Deșeurile etapelor arderii
Precipitate în abatajele memoriei
În freatismul textului
hermafrodit.

Cunosc în sens biblic jumătatea
Sferei tăiate care ne caută
Iată, suferința joasă a inițierii
Versus energiilor increate
Ca suferință a naturii.
Astfel și textul, precum în metatext.
Singur de sine se vindecă sinele.
Cecitatea telurică și Sfetnicul
Sunt gemelar damnate
Se doresc reciproc, a se lua în stăpânire
Eludând perspectivele
Dualului.. Problema poeziei nu este a te face înțeles
Nici a te face iubit.
Este aceea de a alunga ura de sine
Și de a decanta misterul sinei și sinelui.
Desfid apostolatul nebunilor
Elitele răsucite pe vrejul noezic
Și repet, iedera este cea care
Sprijină Zidul.
Cei mai mulți au creiere aplatizate
Mulțime a lui Gustave le Bon
Remember
nu o massă de conștiințe ci o

Conștiință de masse!

Pentru foarte puțin au cântat cărțile sacralui
Îngenunchiind duios empatic în profan.

II

Foșgăie dogmele. Mimesis lambricus terrestris

Cum râmele poetului Valeriu Bârgău

Inelând substanța ca stihie a cărnii.

Metafora cu gheare a suicidarilor geniali.

Memoria e un labirint înundabil

Răcit e amorul de celălalt

Iată, scriu pe întuneric, închid ochii

Și văd!

Cumva gândit de acela

Ce plângea să nu se mai nască.

Nu mai doresc a fi auzit

Știu că pădurea aude cu verdele

Și abisul cu murmurul talazului.

Astfel și Memoria Mundi.

Îngreunat cumva de memoria

Care nu e numai a mea.

Auzind cum răsună monadele

Nu departe de Goethe.

Asuprit de esențe

Regăsii pulsul oceanic din sângele-mi.

Cel care scrie.

Cascada

Cugetul meu e asemeni cascadei

Delir de tahioni și subcuante.

Greu de sămânța cuvântului

Invers aidoma frunzelor

încetinindu-și moartea

mă desfăt din fetia binară

așternut frunții noastre

nadirul și zeitatea Reminiscentei

Triada, Treimea.

Îngreunat scriu pe întuneric
Ca însăși memoria
Hard ce se descarcă
A nu fi strivit de sărutul
De aura feromonilor
Chakră octanică, Voila !
Nu sufăr că nu înțelegi.
Cascada bătrână își e sieși surdă.
Eu mă înfrupt din chiar orga din pietre
Și din ulcioarele ce îl ele visează latent.
Dincoace de sineala de cobalt a Metaforei.
De sinele adormit ca parte văzută a morții
Întrevăzută . Chiar acum Când transcriu acestea
Există o distanță străină
În care moare cineva. De unde știe cochilia
zborul galaxic
Încremenind eonul în clipă?
De unde știe meduza
Sclipățul îndepărtat al lui Tau Ceti?
Dumnezeule, răsună în mine acum
Oceanicul al niciunui timp Totuși fiind.
Cel ascuns în absență
În propria-i absență Schimbând zările între moarte și
Promisiunea eternului. El orb de timp
Întunericul în care scriu
Cu luminiscența ce se dăruie
Fără să-mi știe Ființa? Nesațiu ritmând genitura
Acel ceva deo-prezent Răpindu-ne somnul real
Despre el aș cânta! Ecoul galactic ce-ți întunecă mințile
Atemporal în Orgasme,
Cascada! Când ne vom vindeca
De celalaltă cunoaștere. Nu te mai teme
Niciun Adio nu schimbă nimic În dual
Sophia își dezmiardă miliardul de
Nuanțe Niciun doliu nu va răni curcubeul.

Nano-reportaj

*"Nu-i da Doamne românului
Cât poate duce!"* Și i-a dat !
„Vor veni vremuri grele”
Și au venit și mai grele
Propriu-zis nici plecaseră.
Frica ctitorește biserici pe schele meșterii suduie
Nu sunt bani de mortar nici var la morminte
Negru Vodă face plajă
La Miami Beach sau la Muntele Athos-
E tot un drac.
Securiștii lui în Dubai,
Iadul pentru unii e rai Și viceversa
„- Nu îți fă griji, Mâine va fi și mai rău”

Anno Pomini 2009

Aforisme

Ca să-nveți a muri
suportabil
Iartă-te pe tine însuși
*

Lumea este
Partea văzută
A lumilor
Invizibile.
*

Ca ființă
Rațională finită
Nu ai cum concepe
Infinitul
*

Cu atâta *anume* osârdie
Miră-te că nu l-au
Sanctificat încă
Pe Dracula !

Starea

Cu fiecare din cei dragi
Care mor, ne mor cu viață în ei,
Partea din noi cei rămași
Moare
Iată alt preț al iubirii
Ca stare.

Il biologo interiore

Lui ti condiziona
Tramite il gioco dei conflitti
Lui conosce cio che tu sai
Lui lavora ai filtridei sogni
Lui separa il reale dal nulla
Lui sa quando si liberera
Lui prigioniero solo di se stesso
A di sopra del bene e del male
L'alter ego dell' ego
Le cima appuntata della trinita

Lui non puo essere distrutto
Il tuo amico di una morte
I gemello invisibile
I biologo interiore
Sette sacro dei chakres
Lui e Legge.

Sat în agonie

Paranoia rapiței strălucе
Galbene talazuri și năuce
Sus, pe stâlp de foc un pitpalac
Bate invisibil stâlp de leac
Nucul nu mai are umbră, zace,
Veverița arde, mierla tace
Râia broaștei râde pe băltoace
Baba cântă un blestem de soarte

Fumegar de canabis și moarte
Satul n-are prunci, să-i dea la carte
Ciuha-n zdrențe- fost Cristos pe-o cruce,
A căzut, atârnă zăbăuce
Prapuri orbi mint norii la răscruce
Macii-au ars cum chiaguri – scrum, de sânge,
Nimeni nu mai râde, nu mai plânge,
Nevăzută aripă m-atinge
Pe ștergar bătrân, de la-mpărat,
Șters e semnul pâinii înjunghiat
Blidul lunii în fântână-i spart
Sus, la sanctuarul în ruină
Se rotește corb flămând de tină
Și de carne moartă, de jivină
Din ulciorul știrb un ultim strop
Am sorbit și plec ca zeul șchiop
În uitare capul să-mi îngrop.
Râde gaița-n urmă și mă ceartă
Codobatura o-îngână-n poartă
Peste umăr văd legenda moartă.

Stop cardiac

- memoriei lui Ticu

Stop cadru moartea zgâlțâie copacul
Ceva să scape-n sus sau nicăieri
Cabrează bietul muribund, săracul
În golul inumaneî încordări
În chinu-acest cumplit nu-i nici o milă!
Un spasm, atâta tot, din invizibil
Biet animal, condiția-i umilă
Și-o duce în extazul orb, oribil
Al nimănuî din cer?!
Doar plâns de-ai săi
Care rămân să-l moară mai departe
În metafizici fără dumnezei
Să-i moartă restul morții lor, ca parte

Prin a muri necum „ de moarte bună”
Bătrânii spun că ăst supliciu greu
E semn că-n spasmul ar fi piaza bună,
Că „I-a iertat, iubindu-l, Dumnezeu”.

*„Decât să putrezească viu sărmanul
Mai bine-un fel de scurtcircuitare
Ca medic asta cred, cum stingi ecranul...
Să mori așa e totuși, o favoare”...*

Trecutu-i noapte grea și netrezire
De l-am uita, am fi striviți de vii
De greul morții zilnice-n neștire
Captivi în utopia lui A Fi.
Un singur gând, de-ar fi să fie,
Tortura asta, (sau decapitare)
Cel care-a altoit din veșnicie
Hibridul îngerom (ciclic, se pare)
Își ia recolta din însămânțare
Ca fruct prădat, ci nu ce se-mbie...

Cântec nocturn

Noaptea ce va fi, noaptea ce va fi
Inima și steaua le vor cuibări

Noaptea ce conține altă dimineață
Știe, noaptea vieții dincolo de-o viață

Ai trăit vreodată ca trezit din vis
Sentimentul straniu, dulcele abis

Că ai fost vreodată, poate vei mai ?
Noaptea știe, Noaptea care va veni

Balada mea pentru tine

Strânge-mă-n brațe ca pe-un nuc rămas
Nejefuit la capăt de livadă
Cel ce m-a altoit e sub zăpadă
Om fructifer cu- al vânturilor glas
Lăsat-au să se-nfrupte pân´ să cadă
Uscat de moarte-n iarna de pripas

Presimțul toamnei tace ca popas
Între cuvânt și facere de bine
Nimic nu-i rău nici bine nici rușine
Toți te-au mințit râvnind celestul ceas
În care ard minutele divine...

Am fost doar omul-pomul fructifer
Pe cât am rodnicit și-am dăruit
S-au asmuțit să jefuie, smintit,
Icoane-ți fac din aur și argint
Dar lor se-nchină, Spaimei lor că pier!

Sărută-mă, femeie tu, copile !
Te mângâi desfrunzindu-mă arar,
Încetinindu-mi moartea-n calendar
Hlamidă-ți țeș din ultimele-mi zile...
Auzi cum vântu-mi tânguie-un tropar ?

Cu duioșia inimii și-a minții
Părinții l-au crescut ocrotitori
Cum doar prin sate mai cunosc părinții...
Împovărate ramuri trecători
Au zgâlțâit și-au rupt adeseori
Cu fructele și crengile cu dinții
Cuprinde-mi trunchiul învelit durut
Cu spoiul de licheni și rece iască
Spre nordul înstelat sub azimut
E tâlcul rodniceii, cea lumească...

Cum ai cules descultă-odinioară
Fecioară și mușcând din sacrul măr
Pierduta-ți alegoric inocență:
Sămânța-a luat-o îngerul din cer ...

Eram deasupra-ți, straniul prizonier,
Vai, fructul cel din vârf cu miez de ger
Plângând l-am dat chiar eu, ca să nu pier,
Vrăjmașului bătrân, cel vechi, eter
Care-și ascunde strania-i prezență...

Strânge-mă- brațe, adio, ca oricând,
Te bucură din ramura trăznită!
De fructele căzute-n iarbă când
Te iarăși lași sedusă în ispită
Înspre pădurea – mamă frații mei
Sălbăticiți de vitregele zodii
Te-ar doborî să-și dedulcească ei
Acrita sevă-n frigul din prozodii

Ci taci, nu râde că vorbesc în dodii
Așa căzură îngerii din cer
Și răzlețiți prin sanctuare pier
Zadarnic adorând stelare rodii
Îmi dau târcoale noaptea pădurarii
Și braconerii cu securea strâmbă
Cuprinde-mă și sânii tăi, barbarii,
Dezmierde-mi ultimi rănile de carii-
Hermeneuți ai sacrei, veche limbă...
Iar când m-o reteza de jos în sus
Cel fără umbră alungat din moarte
Cioplească-mi barda cruce de Isus
Și ardă iadul ceialaltă parte!
Ci doar frunzarul ca ecou, în carte
Să-ți faci din el Cunoaștere,
în sus!

Cuprinde-mă, am fost, ca mâine nu-s!
Doar rădăcini, în rămuriș supus,
O vreme-or împietri; așa-și desparte
De sine Dumnezeu, cel dedus,
Nonsensul, Răsăritul din Apus...

Tu pune-o floare cu sărutul tău
Când ninsă – doliu vechi pe curcubeu –
Cenușa va foșni... precum în carte,
Aici, drept ultim Dor, poemul meu...
Aici, ca ultim Dor,
Poemul meu.

În golul cald al brațelor să cadă
Prinosu-mi cel de fruct numit baladă.
Logos străpuns de logostea, ca spadă
Fructul lăuntric, moartea să nu-l cadă...
Mi-e noapte, mi-e târziu din calendar...

- *Auzi cum vântu-mi tânguie-un tropar ?*

13 Nov.2009

Romanță pe grif de vânt

De ne-am știut, nu ne-am știut
Dacă în brațe ne-am ținut,
Și dacă-a fost puținul mult
Doar vântul știe, de demult

Ecoul dulce suspinat
De la femeie la bărbat
Acolo-n noapte, ca visat
A fost, n-a fost adevărat

La ce să plângi, la ce să plâng
Și-n golul umărului stâng
Perechea inimii zvâcnind
Să te mai doară numai gând ?

Ci lasă arderea-mpreună
Doar rece-al plinului de lună
Soarele-n doi împreunat
Să asfințească prin păcat

Și astfel dorul vindecat
Pe jumătate-n doi prădat
Cu pacea sacrului trădat ...

De ne-am știut, de ne-am știut
Sărută ultim gândul mut
Că despărțiți nu ne-am pierdut
Murirea-i singurul rezultat

Meri sălbatici

Din livezi altoite de cei de sub deal
Le-a dus vântul în munte sămânța
Prin pădurile reci din bătrânul Ardeal
Meri sălbatici își ascund neculeși suferința

Numai floarea rozalbă cu straniu parfum
Mai trădează-n risipă prin spini genitura
Frații lor sunt cruci la răscruce de drum
Vindecată li-i de frig mușcătura

La izvor un puiandru de vultur rănit
Și-a făcut cuib în piatră și floare de leac
Vindecarea-i din seva de măr înflorit
Leac sălbatic ascuns în magia din veac

Îmi cioplesc prin cuvânt răzlețit din bătrâni
În pădurea sonoră fluierul, sfântul...
Știu să cânt suferința naturii prin spini,
Să se vindece gândul, știe-n vis și cuvântul.

Ataschment

Realitatea-i doar diversiune
Doar frumusețea din urât îți saltă
Prin suflet profunzimea cea înaltă-
Jarul de ieri tresare în cărbune

Te joci cu moartea care viață-și spune
Jucat de suprafețe în delir
Memoria pe țărături își depune
Infernul din moluște, cimitr...

Treime fiind, duala dimensiune
Pulsează a se smulge din cuvinte
Nimic nu-i static doar prin rugăciune
Umbra-nainte fuge și se minte.

Realitatea-i doar diversiune.

Poem

Ce grea e umbra rece a păsării pe frunți!
Copacii înfloriră cu sacră inocență
Cândva copilăria greși prin imprudență
Culcuș de vânt prin grâul sălbăticit sub munți.

Suspina ceru-n greieri. Pe-omătul semiotic
Memoria seminței înalță săgetând
Metafora multiplă a spicului biotic
Un dor din Hermeneia din ancestralul Gând.

Poluare

S-a răsucit cărarea să redevină drum
În robinet izvorul captiv e-o spartă gură-
Căderea în cuvinte perversează cum
Urâtul reciclează mireazma din clorură

De parcă-n toate-i schisma tenebrei, lucrătură
Hiatus increatul unui străin delir
Cyborgizată Vocea de ventriloc te fură
Ontologiei Ființei ce-a fost cândva zefir...

Rosa elohimica

La cartea lui Enoch

Silențios cu surdină de astral jupuit
Răul tulbure sâmbure-al binelui altora
Vine nu pleacă-n paradigma săracă
(Plural dintre Unu și Una
Știe-l vântul, nu-l uite luna)

Rece purpură de camuflaj
Sâmbure orb, nevăzut vernisaj
Piticii cu vise gigantice
Zidesc paradisuri semantice
Cheruvii de cobalt conspiră
În energia vampiră.

Cine sunt cine sânt
Căzuții din cuvânt sub cuvânt?
În istorie labirint inundabil
Icar al damnării casabil
Prometeu cu vulture propriu
rapace
Sisif bolovan carapace
Genocid în vreme de pace
Subcortic underground abataj
Pe umerii tăi în miraj
Capul tău numărât,
În limbaj
Neo mensch semiotic metalic
Animal devenind animalic
Înger căzut caanibalic
Diminuat gnomizat deghizat
În dimensiunea cu genomul spart
Măcel fecund Orion Nil secăt
Între Pleiade cimitir răsturnat
În istorie timpul nu funcționează
Cu mensura luminii din rază
Numai sângele tău seva primului zeu
Doliu nins pe curcubeu
Doliu nins pe curcubeu
Eheu! Sângele fratricidului gnozei
În arheoființa metempsihozei
Magnetismul străpuns de cunoaștere
Moartea de- cu- naștere
Inversatul timp algoritm pulsatori
Paradis-infern-purgatoriu
un viol al celeștilor Veghetori
cu femela umană și copiii din flori
moartea știe plural Unul- Una

soarele arde, nu luna, nu luna!

Clipa ta-i Noapte, a Lor sacru nimb

Energofagie incestul cald- frig

Energofagie incestul cald- frig.

Feierliche Euphonien

Zeichen, zeichen

Was sollen sie heissen?

Stellen sdie Weichen?

Die Leben heissen?

Oder Tode, die leisen?

Zeichen, zeichen

Die ins Holz reichen

Dornen Schafott und

Qual, liedenswund –

Und kein Traubenrund

Zeichen, zeichen,

Holle!

Wie feierlich dein Zeichen.

Trad. Dieter Schlesak

Eufonii solemne

Semne, semne

Ce vor să însemne?

Viața, pesemne?

Moartea, pesemne?

Crucea din lemn e

Spinuri și ruguri

Chin, beteșuguri,

Nicicândva muguri

Nicidecum struguri

Semne, semne

Iad! Ce solemn e ! ..

Sintagme și relice

Energii increate încă
roi de particule ionizate
sfere jucăușe monadele lui Goethe
efectul fluturului imperial
dezvoltând un taifun pe celălalt
meridian
dintr-un infim suspin de aripi dublura
umbrei lor propagând mușcătura
voila! Chiar în text peste deal iese luna
ecoul îi pune umbrei cununa.

Hiero-texte rpin graminee
Iau forma spicului grafemele zee
Iau forma spicului grafemele zee...

Uriel uragan uriași ursitoare
Ur urușim uruma uruguay
Uranu urs urllet ureche ursuz
Urât urâciune aură urâtanie
Etimon altoit din genomul de soare

Mierla manthramica

Ars e cuibul mierlei din cearcănul lunei
Cum ars e sărutul submlimând mușcătura
Spune tu spune tu cel din umbra lagunei
Unde ți-e nava și unde clisura?
De unde ninge textul prin mine
Și scutură zgâlțâie semiotica, cine ?

Sub arbore-nstelat sub vulturi sub clopote
Un miliard de particule, snop al subcuantelor!

Ars cerul gurii vindecat necuvântul
Omphalos de logos străpuns, hiacintul.
Opmhalos de logos străpuns,
hyacintul.

Mierlă a pulsației mister ritm al chakrelor
Esența transcendentă -
a simulacrelor.

Sacru-n profan doborât tatuaj
Al solzilor arheoptreix penaj.

Daimon damnat

Am cultivat aste stranii vocabule
Relicte din bătrâne parabole
Cum trandafirul englez
Smuls din rosa canina
Nocturn să mă afle lumina
Ce-ți pasă ție femeie parfum
Al ucisului la răscruce de drum
Empatie a zburării prin smulgere
Dor
De mine însumi din trecut viitor?
Însămânțînu-te, ca să mor
Însămânțîndu-te ca să mor.

Incantație

Carminul suav aura purpurei, slavă!
Graal ocrotit în lumina bolnavă
Frison al orgasmului din fotosinteză
Prin anamnesis, din anamneză
Distrugere întru ciclic geneză.

La cimitir netezitul de vânt
Printre grilaje văruite bujorul privind
Astfel sufletul desculț înger fiind
Astfel sufletul meu
Răzlețit prin colind.

Leroi Ler orfan din cer
Aina daina prin Mister

Auzi auzi în Cetatea Barbară
Flaşneta mercenară
Flaşneta funerară
Popii și spaimetele metafizice fiară
Popii și spaimetele metafizice fiară.

Somptuoase coroane
Indulgențe orbite de durere
Nu te mai tânguie pentru mine

Muiere

Ascunde-ți sorgințele-n cuibarul
De miere
Lingă-ți rana cheruvul din sferă!

Dimineată vor jefui din memorie
Tot ce a fost cum n-ar fi ca istorie
Vântul țigăncile graurii
Existenței betege
Vai, pe tine cine te va culege?
Vai mie, pe tine cine te va culege?

Aste vorbe-mi lecuie delirul în sus
Noapte bună, am fost,
Noapte bună,
m-am dus....

Poetese bătrâne

Poetese bătrâne, preotese prostituate
La ușa templului și a esteticii
Genunchi desfăcuți să cuibul se-arate
Să se-nfrupte incubul noeticii...

Din genunchii de arbor ce umblă văzui
Cum Cioran implora devorat de dorință
Abjurând scepticismul cunoașterii lui
Pentru-o rană răsând sub hlamida ca ființă...
Să se-nfrupte din sâmburii morții, din spic
Finitul cel mare din finitul cel mic?

Infinitul cel mare din infinitul cel mic ?

Să m-ascund arătându-mă, cum să vă zic?

Poetese bătrâne voi știți circumspecte
Cum acea dintre toate vorace insecte
Călugărița devorându-și în frigul de aur
Al orgasmului masculul seminatorul – faur
Al orgasmului bărbat seminatorul – faur!

Cerșind lângă templul metaforei zvâcul
Pe care vi-l similează Nimicul
Abstractul serotonic cu utopic efect
Ce ucide născând un perpetuum concret,
Ce ucide născând un perpetuum concret...

Atârne-vă astralul jupuit pe răstoace!
Sub ghețar criogenic unde demonul tace
Acolo, -n memoria fosilei rapace.

Fiul din Tatăl stigma-și desface
Foamea materiei dorindu-și găoace
Acolo, dincolo, dincoace.
Niciunde, dincolo, dincoace.

Luați-mi cuvintele !

Nu, Ovidiu, nu e arta de-l amore
Ci a trădării geloase lucrarea.
În exil suntem iar cel ce sacrifică
Se substituie
Cel ce primește ia pradă
Se adeverește minciuna.
Zbate-vor vânturi, orbi-va iar luna
Zbate-vor vânturi, orbi-va iar luna.

Hei, Françoise!

Din spânz va țâșni ca altoi
Mătrăguna.

Du-te suflele al meu și contemplă
Ca umbra ca ecoul du-te înainte
mi-am dăruit insubstanța ca vis
vânătoare de vânt e cunoașterea
alungat paradis.

Parfum sublim al acestui lamento:
Leagănă-mi spiritul, cum cerul fluturii
Luați-mi cuvintele
Retrage-te moarte fugind în fața-mi
Cu spatele!
Luați-mi cuvintele,
Nevinovatele!

Mensura

Mulțumirea vine de la mult
Mulțumirea are-n ea măsură
E peste - puținul de tumult
Și îndeșulare ce nu fură.
Mulțumirea-i sațiu cumpătat
Mulțumirea vindecă doar partea
Mulțumirea-i pragul suspendat
Cel boltit ca să suspende moartea
Și lăuntric cerul înstelat -
Este cheia ce închide cartea.

EUGEN EVU – opera editată până în 2009

POEZIE:

- „Toate iubirile” – editura Facla (debut șapte poeți tineri)
- „Caietele Editurii Eminescu” - editura Eminescu
- „Dragă omule” – Deva
- „Umbra norilor” – Deva
- „Muntele mioritic” – editura Facla
- „Cu fața spre stea” – editura Facla
- „Ram cu oglinzi” – editura Facla
- „La lumina mâinilor” - editura Facla
- „Țara poemului meu” (poeme) - ed. Cartea Românească
- „Aur heraldic” – editura Cartea Românească
- „Soarele de Andezit” – editura Militară
- „Omul de zăpadă și omul de cărbune” – ed. Ion Creangă
- „Amarul mierii” – editura Călăuza
- „Elegiile Corvine” – editura Emia
- „Evroze” – editura Emia
- „Grădinile semantice” – editura Emia
- „Mierea sălbatică” – editura Helicon et Signata
- „Plânga să nu se nască” – editura Signata
- „Strugurii întunericului” – editura Signata
- „Sărutul cu privirea” – editura Signata
- „Port și rănile tale” – editura Cogito
- „Port și rănile tale” – ediția a doua, revizuită
- „Rezerva de duioșie” – ed. Viața Arădeană - două ediții
- „Mic manual de recitări” – desene de Radu Roșian -
- „Transylvanian poems”, in english by Mariana Zavati
Gardner și John Eduard Gardner - ed. Aplisoft
- „Empatia Divina” – editura Polidava
- „Purpura, iarna” – editura Eubeea
- „Grădinița Prichindel” (coautor Ion Urda) – ed. Polidava
- „Neauzit de lumină poeme” – editura Polidava

- „**Oglinda verde/ Le miroir vert**” – româno-franceză,
 editura Poetes a vos plumes, Paris,
 trad. Elis Bogățan și Linda Bastide
- „**Poeme din Transilvania**” – editura Polidava
- „**Vânătoarea de curcubeie**” – editura Hestia
- „**Baalamuc – Bau-Bau** ” – editura Polidava

PROZĂ, TEATRU, ESEU, PAMFLET, PUBLICISTICĂ:

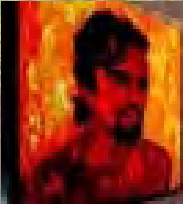
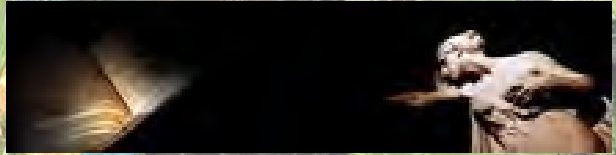
- „**Incursiuni în fantastica realitate**” reportaje –
 editura Eminescu
- „**Aventurile lui Păparudă**” (proză pentru copii) -
 editura Călăuza
- „**Ghinda și sabia**” - documente despre Avram Iancu –
 editura Călăuza
- „**Luceafăr din lacrimă**”- eseuri și pamflete – ed. Signata
- „**Tresărirea Focului**”- Jurnale de idei (vol I) – idem
- „**Magnet - ferestre fulgerate - Blitzende Fenster**” –
 poezie, proză, eseuri, - ediție rom.-germană –
 coautori Magdalena C. Schlesak
 și Robert Stauffer - Colecția Corvina
- „**Tresărirea Focului - Jurnale de idei**”, vol II –
 editura Corvin

Trilogia:

- „**Cartea întâlnirilor**” (publicistică culturală), vol I –
 editura Polidava
- „**A doua carte a întâlnirilor**” – vol II, editura Astra
- „**A treia carte a întâlnirilor**” – ed. Astra, seria Corvina

ESPACIO NIRAM

Espacio Niram
Cafenea literară

Espacio Niram - TV

Espacio Niram
Galeria
Nicole Blanco

Espacio Niram
Muzică

Espacio Niram
Teatru

ISBN 978_973_7954_79_4